Vol. II. JUNE, 1911 No. 6

3 3186
BUREAU OF LABOR LIBRARY
RECEIVED
DEC 1911
DEPT OF COMMERCE AND LABOR

THE LADIES' GARMENT WORKER

PUBLISHED MONTHLY
IN ENGLISH AND YIDDISH

PRICE 2 CENTS

OFFICIAL JOURNAL OF THE INTERNATIONAL LADIES' GARMENT WORKERS' UNION

Lipshitz Press, 49-51 Lafayette St., N. Y.

THE LADIES' GARMENT WORKER

PUBLISHED MONTHLY IN ENGLISH AND YIDDISH

Vol. II. JUNE, 1911 No. 6

OUR WESTERN LOCALS

On Thursday, May 4th, on my way to Toledo, I spent a few hours in Cleveland with Vice President Feit and Organizer Berkowitz, who were kind enough to meet me at the station. From what I learnt during my short stay, it appears that the presence of the General Executive Board in Cleveland during the first week in April has had an excellent effect on our people in that city. The employers are getting nervous, more so every day. They are very anxious to know when the demands will be presented. Of course, we will not be in a hurry to suit their convenience. When the proper time comes we shall do so.

The Bohemiam outside contractors are at last getting into line, the importance of which cannot be over-estimated for our people in Cleveland.

In the evning I reached Toledo and proceeded to the home of Brother Weingarten, who is the secretary of Local No. 67, where I met the Executive Board of that Local. We immediately took up the question of working out the demands for the coming season. A more intelligent body than the Executive of Local No. 67, I have never yet met. We went through the pros and contras of every one of those demands and it appears that our people there understand the position perfectly. Of course, 50 hours per week must be the first demand on which we cannot compromise.

The pressing branch of the trade is a difficult problem. There is a strong division of opinion owing to apparently divided interest among the pressers. This works against the institution of uniform conditions there. Some prefer week work and others piece work. Due to the fact that they are few in number makes the solution of the problem all the more difficult.

In Toledo there are still a number of old time cloakmakers whose only interest in the trade is to get a higher price for the bundle. An increase in their prices constitutes a great temptation to work longer hours, but they are commencing to understand that a new era has set in our trade and the freedom to work unlimited hours is gone.

In the morning I visited the two cloak factories of that city. I spent most of my time in the factory of A. Black. From the very beginning the head of the firm gave me to understand that there will be no trouble there, for they will submit to our demands. Mr. Streetman, one of the firm, spoke in a very sympathetic manner about the organization and only regretted the hasty action of some of them who recently went out on strike, for demands which the firm considered to be unreasonable.

At the other factory, I could only spend one-half an hour so as to enable me to catch the train for Kalamazoo. I promised Mr. Cohen that I would see him on my way back, and settle matters.

On Friday evening I reached Kalamazoo, and spent the evening with the Executive Board of that Local. I came much later than I should have, but better late than never. Things would have been in a much better shape if one of us would have been on the spot right from the beginning of the Organization.

The general impression the local made upon me, is that it is there to stay, and that it means business. I was also convinced that in order to maintain this local and in order that our people there may obtain the full benefit of organization, the International Union will have to hustle and get into line the rest of the corset workers of the middle West, and also stir up the people of that craft in New England. What we need is an experienced corset worker capable of undertaking this work.

Saturday afternoon I spent with Secretary White while he was collecting dues. One of the members came to pay her dues on roller skates She handed in her book, had the stamp pasted in the proper space, and rolled away on her skates. Later on I attended a meeting of the laundry boys of the factory. It apears that the firm, like Pharaoh of old, offers them more work for less pay. Well, you cannot blame the firm, they are used to it and the people are used to accepting reductions and do what they are told without any questions. But things are changing rapidly. We could not get a meeting together for Saturday, and Sunday being the Sabbath day, we could not succeed in getting the members to a meeting. We finally agreed to call a special meeting for Monday evening.

Sunday, I visited Chicago. In the morning we had a meeting of the Chicago locals, at the headquarters. I delivered to them the message of the New York Cloakmakers and told them of the progress we are making in the East. The boys were highly gratified when they heard of the progress of our International Union throughout the land. They expressed a strong desire for the International Union to take up the work of organizing the girls of the skirt trade. They contend that there are more skirts made in Chicago than in any other city in the West outside of Cleveland. They claim that it is useless in keeping the men skirtmakers in the union if the girls are left alone.

On Monday evening I returned to Kalamazoo and addressed the members of Local No. 82. Brother Waterman, of the Michigan Federation of Labor, who is the father and mother of this union, was in the chair. Although there were a few hundred members in the hall the place appeared to be much too big for that audience and the members for reasons unknown to me, were gathered in the back of the hall. For a near-sighted speaker it appeared as if he were addressing space instead of human beings. After the address we had a short discussion and again I was impressed with the determination of the people to stick to the Organization and make the best of it.

Tuesday morning I visited Jackson and went through Battle Creek and passed the home of Post and his fake brain food. Post can only keep his people out of the Organization by paying them more than union wages and of course the unions must be thankful for that. If it were not for the unions and for the fear of having his people organized, Post would have faked his work people, as he is now faking the people with his Postum. You see "there is a reason" for the high wages he pays his people. As long as the union people will be at his heels the reason for high wages will be there.

On my return I stopped at Toledo and proceeded to the firm of Cohen, Friedlander and Martin to resume negotiations with them. Their greatest objection was against the shortening of the hours of labor. The heads of the Black concern are more or less sports and do not care for long hours; it is not so with this firm—who are themselves hard working men —and object to 50 hours. "Why 50 hours," asked one of the firm? I replied: "because we believe in getting all we can and we believe that we can get it." The firm did not think that this is a good reason. But I said that if I cannot convince them, I am sure I can put it into practice. Of course, they did not take kindly to this form of argument, but I tried to be as truthful as I could and told them exactly what we mean. They further tried to convince me that 50 hours will not suit the business requirements, to which I replied that the time when the cloak manufacturers could adjust their labor conditions to suit their business requirements is past and that in the future they will have to adjust their business to the requirements of labor. When you will become convinced of that then there will never be any trouble between our International Union and your firm. However, he was rather startled at my statement. "But I do not believe that the people like this arrangement," contended one of the firm. I said, "leave it to us and everything will be O. K."

Mr. Cohen then took me through the plant and showed me all of the conveniences of the place. "In this place one can work 10 hours a day without feeling inconvenienced," said Mr. Cohen. "And with still more convenience work 8 hours," I replied. After that he gave me up in despair.

At the Union Depot in Cleveland I had a five minutes talk with Brothers Feit, Fromer and Berkowitz who were at the station. They asked me to stay over Tuesday night in Cleveland, but knowing that the case of Max Salomon would come up at the Grievance Committee Wednesday afternoon, I proceeded to New York.

THE WORK OF OUR ORGANIZERS

By PRESIDENT ROSENBERG

At the last meeting of the General Executive Board eight organizers have been appointed to work in various localities in the United States and Canada. Their formal weekly reports disclose much progress all along the line.

Conrade Weinberg has visited Baltimore, Md., Cincinnati, O., Louisville, Ky., St. Louis, Mo. and Milwaukee, Wis. In all of these cities a number of mass meetings and shop meetings have been held. The various locals, with one or two exceptions, are in good condition. Of the exceptions, Baltimore and Milwaukee will require further attention.

A new local union of cloakmakers has been organized in Louisville, Ky.; another, consisting of alteration tailors, is about to be formed in St. Louis, Mo. Organizer Weinberg is now in Chicago, imparting a stimulous to the good cause there.

Covering the same period of time Organizer Fromer has visited Bridgeport and New Haven, Conn., Worcester, Mass., Albany, Troy, Syracuse, Rochester and Buffalo, N. Y., Toronto, Canada and Akron and Cleveland, Ohio. He is now

on his way to Detroit, Kalamazoo and Jackson, Michigan.

All of the locals except that in Syracuse, N. Y., are in a satisfactory condition. Organizer Fromer has been instrumental in organizing a new local union of cloakmakers and ladies' tailors in Buffalo, N. Y., and a local union of Cutters in Toronto, Canada.

A local union of Skirtmakers has also been formed in Akron, Ohio. Its members are employed on work belonging to Korak & Co., of Cleveland. According to independent information from Cleveland, Fromer's work there cannot be sufficiently apreciated and a prolongation of his stay in that city has been requested.

Miss Josephine Casey has been appointed to work among the American women workers in the ladies garment trade. In view of the difficulties attending the organization of women workers in general and of American women workers in particular, it would not be fair to expect immediate results. However, information has reached us from St. Louis, Mo., that Miss Casey's presence in that city has been productive of good. She is now staying in Cincinnati where her work is calculated to be more successful. Miss Casey will then proceed to Chicago, where she will undertake the organization of the women skirtmakers, and ladies' waist and dressmakers. We feel confident that our Chicago locals will do all they can to aid her in that work.

Vice-President Greenberger has visited Baltimore in the interests of the ladies' tailors, with good results. He is now in Philadelphia, engaged in the work of organizing the cloak and suit cutters and preparing the ground for the next winter season.

Vice-President Israel S. Feit has been appointed to look after the locals in Cleveland and help in framing the demands to be presented to the manufacturers of that city. To our best knowledge he is successful in his work. He has also been instrumental in bringing about better relations with the Bohemian outside contractors of that city, who have always blocked the way towards attaining better conditions of labor.

Vice-President Dubinsky has been appointed as organizer for the New England states. Naturally he spends most of his time in Boston. But he also looks after the nearby cities, such as Worcester, where a local union of ladies' waists and White Goods Workers is now being organized, and Sprinfield, Mass., where the existing local union, composed of alteration hands, requires direction and guidance. In Boston Bro. Dubinsky has been successful in organizing a local union of petticoat makers and another union of underwear workers. Local Union No. 36, Ladies' Tailors, which has been for some time past in a state of decay, is recruiting its strength, mainly as a result of Bro. Dubinsky's indefatigable energy, and will soon be restored to its earstwhile militant capacity.

Bro. Janow's organizing services have unfortunately had to be dispensed with. Originally he had been appointed to work in the small cities around New York. But while in Hartford, Conn., where the duties of looking after the strike in connection with Local 74 devolved on him, he has been pursuing a scheme of private enterprise, thus neglecting the interests of the strike.

Bro. Elstein, as Secretary of the District Council of New York, watches over the interests of the smaller locals of Greater New York, chiefly Local 62, White Goods Workers and Local 39, Petticoat makers. In both of these locals a vigorous movement is now taking place.

The District Council of Philadelphia has appointed Bro. Dornblum as organizer, the International Union contributing a part of the expenses. New office premises have been secured for the exclusive business of the Council. Bro. Dornblum is devoting his time and attention mainly to the Ladies' Tailors and the Cloak & Skirt finishers.

From this brief review of our present activity it will be seen that we are steadily advancing. There is no reason why we should not keep up this rate of progress, in which case we shall soon figure as the third great international union in the American Federation of Labor.

Courage, Sisters and Brothers, our outlook for the future is bright and hopeful.

News from San Francisco

ORGANIZER JAMES HIMMEL'S REPORT

This week I have called on several firms here who are in the cloak making industry, and have shirt waist factories. There are in this city about thirty firms who make suits for women, employing from two to fifty people, including women workers, in a shop. There are about five hundred Workers all together, and next week I think that I have two large shops who will use the label. I would request that you send me your label contracts so that I can have the firms sign same, submit them to the Local, and then forward them to your office.

I am also reorganizing Local No. 8, as they have become all mixed up, and on Wednesday I have a meeting with the Independent Ladies' Tailors Union, about thirty members, and I think that I will have no trouble in getting them to affiliate with Local No. 8. The Journeymen Tailors are trying to claim them, but I will see that they come into the International where they belong. The United Tailors, who make mens, womens and childrens clothing have all members of the Journeymen Tailors employed, shall I claim those that are employed by this firm who are making women's wear?

I expect to send for a charter for the shirt waist workers very soon, as two firms told me that they would put in a line of Union Label women's wear if you will send them the names of Eastern firms who make this line. Please send me the same. There are several firms here also who make women's wear in the shirt waist and etc. line. I am working on them also.

As soon as you send me the label agreements I will send in the names of the firms that will employ nothing but members of No. 8.

Next week I will send in a better report as I have been interviewing the firms this week, and have made arrangements to call, and take the matter up the coming week.

JAMES HIMMEL.

Vice-President Greenberger's Report.

On March 18th last I proceeded to Baltimore, Md., in accordance with instructions, remaining there until April 2nd. I attended all the meetings and advised the officers and members to the best of my ability. On March 29th, a strike was called at Fueschel's shop. The strike affected 18 members, but was quickly won, the firm granting the men's demands for shorter hours and an increase of $2.00 in wages. While there I also addressed a very successful mass meeting at which a number of members were enrolled.

On returning to Baltimore from the G. E. B. meeting I remained there until April 17th, when I was called back to New York. Subsequently I visited Passaic and Newark, N. J., and also Brownsville and Brooklyn, N. Y., where I succeeded in settling a strike affecting nearly 40 people at the firm of Stern & Co.

On May 4th I received instructions to proceed to Philadelphia, Pa. My work there mainly consisted in helping the Cutters Union, Local 53. The Local is now in very good condition. About half of the workers of the trade are already organized, while plans for thorough organization are well under way. I also attended the meetings of the locals which are all in flourishing condition.

WORLDLY TREASURES.

Hope's a splendid mate to have
When you go a-walking.
Faith's a splendid pal to see
When you start a-talking.
Charity of thought's a friend
Worth an honoured greeting.
Toleration is a theme
That will bear repeating.
Mercy is a fairy grand;
Love's a worldly treasure.
Virtues these we each should own
In abundant measure.

—Ben Turner.

MANUFACTURERS USING OUR UNION LABEL

On Waists

H. Frank & Co., 33 West 17th Street, New York City.
Sam Grossman & Co., 37 East 17th Street, New York City.
Solomon & Steiner, 34 West 15th Street, New York City.

On Cloaks and Suits

Spies & Alper, 174 Springfield Avenue, Newark, New Jersey.

The Silver Jubilee Celebration of the Bakery and Confectionery Workers International Union.

WITH SPECIAL REFERENCE TO THE JEWISH BAKERS OF NEW YORK

By A. ROSEBURY.

Early this year the Bakery and Confectionery Workers International Union of America has celebrated its 25th Anniversary and has issued on that occasion a special illustrated number of its official journal in German and English. The Union has had a strenuous career. It has waged economic battles of no mean importance. It has suffered from internal conflicts. But it has finally emerged victorious. Its record for the last ten years is a record of progress all along the line and a marked improvement of labor conditions everywhere, even among the most miserable, poverty stricken and oppressed Jewish bakers of New York and New Jersey. We heartily join in the general congratulations upon its splendid achievements.

ADVANCED AND SOCIALISTIC

Its membership consists of German-American and Jewish elements and this perhaps accounts for the fact that compared with more or less purely American trade unions, the Bakers' International Union is more advanced and socialistic.

Another reason for this may be found in the peculiarly unnatural conditions obtaining in the bakery trade. If it is true that drastic evils require drastic remedies, then it is not surprising that its leaders and organizers recognize, in the words of the preamble to its constitution, "that only the emancipation of the working classes as advocated through Socialism will finally and forever remove the *injustice under which we are forced to suffer to-day.*" What justification indeed is there for the journeymen bakers in this 20th century still to be compelled to work in underground cellars, in murky, black, poisoned and disease-laden atmosphere, shut out from the sunshine and pure air of heaven, unless it be the fact that profits of trade are accounted more sacred than human life and health? And so the Bakery and Confectionery Workers International Union officially upholds Socialist tenets.

1886—1908.

The Union has held thirteen national conventions. The first, which took place in Pittsburg, Pa., in 1886, saw its birth. The independent unions, or branches of the Knights of Labor, in existence previous to that time, did not go beyond the medieval notion of trying to maintain the price of bread. But with the rise of the International Union a new spirit came upon the journeymen bakers and they decided to press demands for the amelioration of their condition. These included the gradual substitution of day for night work, the elimination of Sunday labor and the 12 hour day.

Progress was slow but steady during the intervening years. It was not until the thirteenth convention in 1908, held in Washington, D. C., that rapid progress was reported, both in membership and funds. From less than three thousand in 1899, the membership in 1908 was reported as being 14,582 and its funds then amounted to $40,000. At the end of 1910 the membership increased by a further 6,000 and its funds by $20,000.

CHANGE IN LABOR CONDITIONS

Not only numerically and financially did the Union register progress, but also in the matter of improved labor conditions. In 1886, writes one of its pioneers, a journeyman baker received $4.00 and board for 15 and 17 hours a day, six days in the week and Saturdays 24 hours. But owing to the vigorous agitation, carried on generally and locally, the Union ultimately succeeded in abolishing night-work and Sunday labor in many places.

Thus in San Francisco, Cal., its members won an eight-hour day, five days in the week. Fridays, 9 hours. In St. Louis, Mo., its members work 9 hours a day, six days in the week, instead of seven days, under better sanitary conditions, and receive between $15.00 and $21.00 a week in wages, instead of $10.00 and $12.00 formerly paid them. In Seattle, Wash., a nine hours' day obtains, with wages ranging from $20.00 to $25.00 a week, instead of $10.00 and $14.00 originally paid for longer hours. The local union there also claims that during the last ten years it had only one strike. Similar conditions now prevail in many cities throughout the states. Even among the Jewish workers of New York and New Jersey where labor conditions were the worst and struggles

most determined, the men realized marked improvements in wages and hours as a direct result of agitation and organization.

LOCAL 24 RUNS ITS OWN BAKERY.

In San Jose, Cal., Local Union 24, successfully runs its own Union bakery, under the name of the San Jose Baking Co. The idea originated in a lockout forced by the bosses to maintain the open shop. For some years Local 24 was face to face with serious financial difficulties, while the master Bakers' Association of the vicinity tried its utmost to cripple this Union label enterprise and get it out of its way. But the men with one solitary exception, stuck to their union principles. Finally the International Union came to its assistance with $1,000 and the wheel of fortune turned. The bakery is now on a sound business footing. It has confounded its enemies and overcame all obstacles. It is now flourishing, having an open market for the sale of its label bread, while several of its most persistent opponents failed financially.

SICK AND DEATH BENEFIT FEATURES

It goes without saying that its sick and death benefit features have contributed a good deal to its success. In this respect the Bakery International Union resembles many of its sister unions which are affiliated with the American Federation of Labor. In course of the last seven years when its sick and death benefit fund opened, the yearly benefit disbursements grew steadily from $557.00 in the first year to over $16,000.00 paid in 1910. During the same time the Union has also paid no less than $141,000.00 in strike benefit. Its next convention is to be held in September in Kansas City, Mo., when it hopes to report further progress.

THE JEWISH BAKERS OF NEW YORK

The Jewish Bakers of New York now form a very important element of the organized workers of the East Side and are said to constitute some of the biggest locals of the Bakery International Union.

The Jewish organized workers in whatever trade are known to be strenuous and persistent fighters for their human rights, when once roused from their appathy and indifference, and the Jewish Bakers are no exception to this rule. Since the last few years they have been constantly prepared for economic warfare. Experience has taught them that in order to meet the aggressiveness of their employers it behooves them always to keep their powder dry.

FORMER CONDITIONS WORST ON RECORD

Before the idea of Unionism made any headway among them the labor conditions of the Jewish bakers were the worst on record. They are best described in the words of Bernard Weckstein, one of the officers of Local Union No. 167, Newark, N. J.

"The word 'deplorable,'" writes Weckstein, "is not sufficient to illustrate the misery and poverty of our brethren, the bakery workers of New Jersey... Fifteen or twenty years ago a bakerry worker was treated worse than a negro slave in the South. 20 and 22 hours a day, seven days in the week, was considered reasonable. A good journeyman baker was paid a monthly wage of $10.00 to $12.00, second hand men received no more than $6.00 to $8.00. Weeks passed during which a bakery worker could not see his wife and children... The yoke of slavery weighed on the bakery worker so heavily that his mental grasp was paralyzed, rendering him unable to give a thought to his salvation... It was easier to enlighten an Eskimo than to explain Trade Unionism to a Jewish bakery worker... But as soon as a number of men met to discuss their conditions, the bosses became cruel and their treatment of the workers was rendered unbearable."

This word picture fully applies to the Jewish journeymen bakers of New York City when no union existed among them. Organized workers know that what Eckstein says of the bosses of New Jersey is true of all employers when there is no union to check their greed. No wonder therefore that the Jewish organized bakers are determined fighters and that they cherish advanced ideas.

OPPONENTS BECOME FRIENDS.

Many years, however, elapsed before the Jewish bakers could be roused to a perception of the necessity of practical organization. At first they were adherents of the I. W. W. and strong opponents of the International Union. It was not until after the thirteenth convention in 1909 that they perceived the advantages of organizing under the practical leadership of an old-established trade union.

Now the past is dead and buried and the Jewish Bakers' Union, Local 100, of New York City, is numerically one of the largest locals. Within the short period of its existence, Local 100, acting jointly with the other locals of New York and Brooklyn, has done

much to better the conditions of the Jewish bakery workers and to keep the master bakers in check.

THE DECISIVE STRUGGLE OF 1909

Now that Local 100 had at its beck and call on influential and financially strong International Union, it immediately set in motion a vigorous agitation with the object of preparing for a great and decisive struggle in May following, when all contracts had to be renewed. On May 1st, 1909, a general strike was called, but as a good many of the journeymen bakers, especially those employed by the large bakeries, were outside of the organization, the struggle was at first rather doubtful. Eventually public opinion was won over to the good cause, and at the end of nine weeks Local 100 secured a complete victory, the employers conceding the demands for better conditions, including: recognition of the Union and a Union shop, a ten hour day, increase in wages, adoption of the union label and improved sanitary conditions. The union had now extended its influence over 200 bakeries and had improved the conditions of about one thousand employees.

INGENIOUS PROVISION FOR THE UNEMPLOYED.

One of the most difficult problems confronting them is the manner of dealing with the unemployed, who are said to consist of 30 per cent. of their members, but even in this matter the leaders, as well as the rank and file, have acquitted themselves creditably, and deserve to be congratulated upon the result. I am afraid no other union would find it possible to follow their example. By a special resolution the members in full employment pledged themselves to give up one day's work in every two weeks and in this way every unemployed member is provided with two day's work a week.

THEIR RECENT VICTORY.

In May, 1910, the Union experienced no difficulty in the matter of renewing the agreements. All the employers signed the contracts without question. This year, however, the employers attempted to measure strength with the powerful Local 100. The only fresh demand presented was an increase of two dollars a week in wages. The employers of Brooklyn, Brownsville and Harlem conceded the moderate demands amicably and signed contracts with their respective local unions. But the downtown employers forced a strike on the reluctant employees. Apparently their sole motive was to rid themselves of some of their smaller competitors whom a strike would mostly affect. They were also anxious to withdraw the beneficient provision instituted by the Union whereby the unemployed are afforded two days' work a week. They formed an independent Association with the avowed object of overawing their employees.

But the organized employees refused to be overawed by what they considered as a feigned attempt on the part of their employers and were prepared to meet them in a proper fighting spirit. The result was that the employers could not hold out longer than five days. One by one the members of the new association came and signed the contract on the Union terms, thus acknowledging themselves beaten and their new association disrupted.

In conclusion mention should be made of the excellent weekly Jewish journal, published by the Jewish bakery workers of New York, under the editorial supervision of J. Epstein. This has proved an effective weapon in their hands and is also at the same time a source of information and education. It is hoped that the next national convention will recognize the urgent necessity of this journal and its power for good and will come to its financial assistance.

A tribute should also be paid to the good service rendered by J. Goldstein, the General organizer of the New York Locals, who has for some time acted as organizer of the Waistmakers' Union, Local 25, and M. Kazimirsky, who is well known among trade unionists of New York City. In these the Jewish bakers have two able organizers devoted to their cause.

Men Wanted Who—

Have character.
Are never idle.
See opportunities.
Can show results.
Have original ideas
Never recognize defeat.
Can act without orders.
Carry out an agreement.
Advocate square deal.
Do something every day.
See their duty and do it.
Accomplish what they begin.
Are not afraid to be leaders.
Merit the confidence of others.
Can originate as well as follow.
Have the ability, honor and integrity.
Are not frightened by competition.
Profit by mistake of others.
Do to-day the things that could wait until to-morrow.—*Progress Magazine.*

The Modern Society Woman.

By Gertrude Barnum

A new type of Society woman is rapidly being developed in this country. She is eager to get into society, not out of it, into exclusive little groups. Her ambition is to get into the swim of the entire American social sea. She seeks the fullest scope, stimulous and depth of life in the broadening circles of society.

These women are realizing how inter-dependent are all sorts and conditions of human beings. The house-wife, curiously following her grandmother's spinning-wheel into the factory, finds there conditions which are perilous alike to the mill girl and to the girl who buys her infected cotton product. The artist, the composer, the author find among the lowliest, a naivete, grace, charm and vitality, long since lost from academies. The economist revises her text-book with the assistance of the president of the bookbinder's union. The mother of the millionaire discusses with mothers of child laborers, proposed legislation for the protection of childhood. It is a matter of pride to the lady of leisure that she has gained the friendship of the glove-worker, and boot-and-shoe maker; that she, the possesor of mere book-learning, is not held in contempt by that self-made woman, the heroine of the overall trade.

Most conspicuously among women who are asking for the ballot, the realization of inter-dependence is helping to remove social barriers. All women, before the laws of the country, if not on the blue books, are of equal rank, or lack of rank; being classed, without exception with children, idiots and criminals. With a common sense of injustice, feminine descendents of Patrick Henry, Tom Paine and Thomas Jefferson, ignore social differences and march shoulder to shoulder in campaigns to secure their "inalienable rights"—to secure the fullest possible social equality with man.

In woman's mind, the balance in the scales of sex, has fluctuated marvellously during the last century. Once she was featherweight in her own estimation, while her lord and master tipped the beam with ponderous importance, as Mr. Israel Zangwell illustrates by a quotation from Dickens' Mr. Sapsea.

"When I made my proposals," said Mr. Sapsea, in speaking of his spouse, "she did me the honor to be so overshadowed with a species of awe as to be able to articulate only the two words, 'Oh Thou,' meaning myself."

Unfortunately for Mr. Sapsea, as Zangwell points out, Mrs. Sapsea has now turned suffragist. "She no longer cries 'oh thou.' She no longer leaves the phrase unfinished. To-day it is, 'Oh thou hypocrite! Oh thou bully! at gentlest, 'Oh thou monopolist!"

There is no stronger social bond than a laugh in common, and woman of all classes are laughing, together, to-day at the Sapsea pose of man.

The true daughters of the American Revolution are not content with inheriting only the names of the fathers of liberty, equality and fraternity, but cherish, even more, their principles and spirit. They are striving to abolish artificial barriers of rank, religion, race, color and sex. And it begins to seem possible that in the twentieth century, the true society woman, leaning upon man's strength, may point out to him a new world of Democracy, may help him to realize the dream of a complete Republic.

Notes from The Women's Trade Union League.

A letter from the Masons Laborers Union, No. 190, of Albany, included a set of resolutions on the question of woman suffrage, setting a good example to the Labor World.

The resolutions read as follows:—

"Whereas the Mason Laborers Union 190 feel that working women do suffer actual hardship consequent on their political disability: Be it Resolved; That this body call upon Senator Sage and the Assemblymen of Albany County to do all in their power to secure favorable reports from the Judiciary Committees and when the suffrage resolution is reported, to vote to submit it to the voters; and; Resolved, that a copy of these resolutions be handed to-morrow to the Chairman of the Judiciary Committees, the Senators and Assemblymen from this county and the President of the Senators and the Speakers of the House.

Miss Maud Younger, who formerly worked in the New York League and is now a member of the San Francisco Central Labor Council, sends word of the 8-hour law for women which has been won in California by organized labor.

Organized labor put the 8-hour law before all other Labor Legislation with the result that it went through the Assembly in spite of

"big business" and passed the Senate by vote of 54 to 5.

She also states that the suffrage amendment in California passed the Assembly by vote of 66 to 12 and the Senate by 33 to 5,—and will be voted on this fall,—October 10th. She says enthusiastically, "We are going to win."

The organizing work of the League is moving rapidly. In all quarters the working women are gaining a new spirit of self-reliance which finds its natural outlet in organization. The increasing demands on the League have made it necessary to have two new workers, an organizer and an office assistant.

The Box Makers who are rapidly recovering from their strike, held a concert and dance which proved successful, socially and financially. With Miss Schneiderman and a new American organizer, they have a promising future.

The White Goods Workers are increasing in numbers steadily; many new members were added last month. On May 26th, the White Goods Workers have held a mass meeting at which Mr. Gompers, President of the American Federation of Labor, spoke with vigor.

Miss Scott, the American organizer, reports that the Hat Trimmers are making new agreements and have succeeded in increasing prices in settled shops.

The Neckwear Makers have taken the advanced steps of training their own workers to do their organizing.

A Conference on the Church and the Union Label was held under the auspices of the Label Committee of the Women's Trade Union League of New York. Among the speakers were the Rev. Howard Molish, of the Church of the Holy Trinity, of Brooklyn; Rev. John P. Peters; Rabbi Wise, of the Free Synagogue; Father White, Superintendent of the Catholic Charities; Rev. Dr. Holmes, of the Church of the Messiah. Organized labor was represented by the following speakers:—Mr. Hugh Frayne, Organizer American Federation of Labor; Mr. Peter Brady, Secretary Allied Printing Trades Council and Miss Elizabeth Dutcher, Chairman of the Label Committee of the Women's Trade Union League.

The Conference unanimously adopted the following:

Whereas, the condition of the working class in this city is admittedly deplorable, 45 per cent. of the heads of families receiving less than $624 a year, while the Charity Organization Society and the Child Welfare Committee have, after careful investigation, determined that it is impossible to maintain efficiency for a family of five persons on less than $900 a year, and *Whereas*, there are men and women working in this city and throughout the nation in many instances seven days a week and in others from twelve to fourteen hours a day, for the bare necessities of life, and *Whereas*, the inevitable effects of such poorly recompensed labor are, under modern conditions of industry, poor food, bad housing, disease, and crime in this generation, and an exhausted vitality for the generations to come, and *Whereas*, these effects work widespread demoralization and the lowering of the standard of spiritual life in the nation, and *Whereas*, the union label as adopted by organized labor in this country, is a trade mark, pasted, stamped, sewn or riveted on the product by the workers themselves to show that the product was made under regulations mutually agreed upon by the employer and the trade union in each industry, the regulations varying in different crafts, but all tending towards, (1) Organization of the shop in which the label product was made, so that the individual bargain is superseded by the collective bargain. (2) The living wage. (3) The eight-hour day. (4) The sanitary shop and enforcement of the law, and *Whereas*, the union label is a legal, peaceful and concrete step towards social adjustment, presupposing a trade agreement, fair to both employee and manufacturer, and of benefit to the manufacturer, (1) Through standardizing the trade and diminishing unfair competition. (2) Through bringing about a co-operative spirit between employer and employee. (3) As a means to advertising the product. *Therefore*, we, the undersigned, recognizing that the practical endorsement of the label affords a unique opportunity to the outsider interested in social problems to register his convictions and do his part toward preventing poverty and furthering industrial peace, do so endorse the union label and recommend the purchasing of such labeled articles by the public at large.

A CRY FROM INDIANOPOLIS FOR JUSTICE

Indianapolis, Ind., May 10, 1911.
To the Great American Public, which in Its Final Conclusion is Always Right:

Now that the dramatic and sensational features and humane interest phase of the McNamara case has run its course, public excitement has subsided, and the time for calm and deliberate consideration has arrived, we, the officers of the International Unions, with headquarters in Indianapolis, desire to make our position clear:

As business institutions, do our organizations differ from other business institutions? As union officials do we differ in any way from other citizens? Can our persons be ruthlessly violated, our legal rights ignored, and our offices officially burglarized?

We believe that every individual accused of crime is entitled to a fair and speedy trial before an unprejudiced judge and jury. To this end money is a necessity, and we propose to see that John J. McNamara is supplied with the money to make an adequate defense and to be able to avail himself in every way of the facilities that are open to every man accused of crime to establish his innocence.

On the evening of Saturday, April 22, while attending to his official duties, John J. McNamara, secretary-treasurer of the International Association of Bridge and Structural Iron Workers, was arrested in his office without service of warrant, hustled to the police court, and, without regard to the provisions of the law relative to extradition proceedings, and while his associates were held prisoners in their own headquarters by local and imported detectives, was given summary hearing in a court having no jurisdiction, denied the right to be heard by himself and counsel, guaranteed by the constitution, and was then immediately transported from this State to the confines of a jail in another State. His office was then feloniously entered, his safe was drilled, the papers of the organization were extracted from their receptacles, and the organization left without the service of its fiduciary officer. No opportunity was given Mr. McNamara to arrange his personal affairs, or for the orderly transaction of his official duties. If this method of procedure is sanctioned, are we not all in the same peril? May not the officers of the law, or private detective agencies, enter our offices at any time, arrest us, ransack our files, and place our organizations in such a condition that they cannot transact their official business? Is this the new short cut that has been made for the overthrow of trade unionism? Failing in the usual assaults on the trade unions as such, are their International headquarters to be at the mercy of private detective agencies in the employ of manufacturers' associations? There are in Indianapolis eight international headquarters. All of the International Unions whose headquarters are located here were invited by official representatives of the city to make this city their home. Some of them have been here for years, the International Typographical Union for twenty-three years down to the latest addition, the International Brotherhood of Bookbinders with an official residence of a few months. They all employ citizens of Indianapolis as clerks, accountants, bookkeepers, stenographers, etc., and at the highest wages paid for this class of labor. They have on deposit in Indianapolis banks at the present time, and have had for years, hundreds of thousands; yes, millions, of dollars, that in turn flow through the avenues of trade, money that has been an important factor in making Indianapolis the great commercial city that it is. Are we then entitled to no consideration from the officers of the municipality, or the representatives of the State? If the procedure in the McNamara case is to be officially endorsed, then we can safely assume that the answer to our question is in the negative.

Under our legal procedure, every person arrested is presumed to be innocent until proven guilty. We know John J. McNamara. He is an industrious, reliable, painstaking and courteous gentleman. He is a graduate of an Indianapolis law school, thus making manifest his ambition to tread the paths that lead to higher planes of activity. In every way, so far as we know, he is a model citizen. Un-

5

derstanding the character of the man as we do, we are slow to believe him guilty of the revolting and heinous crime charged against him. So we propose that he shall have a fair and impartial trial, and to that end we shall devote our energies to the raising of a sufficient fund to guarantee the accomplishment of the object we have in view. Can there be any objection to this by any citizen of this country? Notwithstanding that Mr. McNamara has been tried in some of the newspapers, and a verdict of guilty rendered; notwithstanding that the manufacturers' and merchants' associations and other associations of employers of labor have met and officially rendered a verdict of guilty, we decline to accept that verdict. We will accept no verdict except the one that is rendered by a legally constituted court and jury. We are thankful to our critics for their good advice, but we believe we know our business, and we propose to conduct ourselves in accordance with the dictates of our best judgment. The trade unions of this country, not the present critics of the trade union movement, have built up that movement to be the tremendous force that it is to-day. As representatives of that movement, we believe we understand its aims and its aspirations. We believe we understand the desires of its members, and we will endeavor to make these aims, aspirations and desires effective through the channels that we select.

So that our position may be definitely understood, in contradistinction to the position and attitude that have been assigned to us by certain newspapers and employers' associations, we make this statement signed by all the members of the Conference of Executive Officers of the International Trade Unions with headquarters in Indianapolis.

All our locals, I. L. G. W. U., are requested to consider our appeal for support of the McNamara Defense Fund, recently addressed to them and to respond generously. All contributions and donations should be addressed to: John A. Dyche, Gen. Sec'y-Treas., I. L. G. W. U., 11 Waverly Place, New York City.

McNAMARA DEFENSE FUND.

Donations Received

Amalg. Gar. Cutters Local No. 10	$25.00
Reefer Makers, Local No. 17	25.00
Lad. Waist Makers, Local No. 25	25.00
Cleveland Skirt Makers, Local No. 27	10.00
Cleveland Pressers, Local No. 37	10.00
Balto. Cloak Makers, Local No. 4	5.00
Cincinnati Cutters, Local No. 48	5.00
Boston Waist Makers, Local No. 49	3.00
Toledo Cloak Makers, Local No. 67	5.00
Cincinnati Skirt Makers, Local No. 85	5.00
Total	$118.00

BRITISH LABOR NOTES

By Ben Turner

The State is at last assuming responsibility for the awful condition of the people when suffering from extended sickness or unemployment. After much pressure from many sources, the Chancellor of the Exchequer has brought in a bill to deal with the subject.

For many years the Trades Union Congresses have adopted resolutions in favor of state doctors, and now this bill provides doctors free of charge controlled by the state and paid from the insurance funds. When the bill becomes law no one need fear fetching the doctor and getting well as quickly as possible. For some years now the Labor Party have asked for help for women, married and unmarried, who become mothers and this bill provides a maternity allowance of 30/—or 7 dollars and 50 cents, to tide over the time of confinement. These two provisions are welcomed as a step in the right direction. Then there is to be a £1,500,000 or $7,000,000 per year set aside and used for the purpose of providing and maintaining consumptive and other sanitariums, so that people stricken with the curable complaints may be attended to on the new sanatorium lines.

The sickness payments are not high, but still range equal to the amounts paid in ordinary friendly societies, and are to be for men 2½ dollars per week for 3 months, and 1¼ for the rest of the period. For women 1¾ dollars per week for 3 months and 1¼ for the rest of the time.

There are no death benefits arranged for, as this would interfere too much with the huge monopolist insurance companies. The scheme is to apply to 14,750,000 workpeople, including clerks, domestic servants, and all those except government employees and municipal employees who are provided for, and for those whose incomes are below the income limit of £160 a year.

Another section of the scheme is partly compulsory and partly voluntary. The unemployed proposals will apply to about 2,400,000 folks engaged in the engineering and the building trades, the other trades will come under a voluntary scheme. Any Trade Union that pays out of work pay will be able to get a subsidy from the state to the amount of one-sixth of their out of work payments, and thus the trade union spirit will not be undermined but rather encouraged.

The weak feature of the scheme is the contributory part. True, one could not expect the establishment of such a scheme without contributions, both from employers and the states, but the Labor Party will try to secure that the contributions of 8 cents a week for men and 6 cents a week for women, shall not apply to those whose incomes are under 4 and 5 dollars per week. There is to be a contribution by the employer of nearly an equal amount as paid by the workman, and the state then comes in and adds to it. It is expected that by 1915, the cost to the state will be £4,500,000 or 22½ million dollars per year, and the total incomes, then including employers and employees, will be about 14 million pounds, or 70 million dollars per year. It is the biggest bit of industrial legislation there has been for years, and the trades union forces all over the kingdom have given it a hearty welcome, and will try to get it improved as it passes through the Houses of Parliament. The trades unionists also recognize that while it is a good aid to recovery in time of sickness and a help in time of unemployment, it does not touch the root causes of unemployment, consumption, etc., which are low wages, bad housing, poor food and overwork, under-work and worry.

Ladies' Tailors, Local No. 38

Conference of Employers and Employee

Adjusts Matters in Dispute.

The Conference Committee, consisting of representatives of Local 38, United Ladies' Tailors and representatives of the employers having contracts with the Union, met on May 3 last, to adjust matters in dispute.

There were present: Messrs. Pitchowski, Slatin, Krauss and Prager, representing Local 38, and Messrs. Mayer, Blaine, Buxbaum and Hickson, representing the employers. Mr. John A. Dyche, secretary of the International Ladies' Garment Workers Union, acted as chairman of the meeting; Mr. Sol. Rosman, organizer of Local 38, acted as spokesman for the Union; Mr. Walter H. Bartholomew, acted as Secretary of the meeting and spokesman for the employers. Mr. M. Weiss, a member of Branch A, of the employers Association, whose case was to come before the meeting for arbitration was also present.

According to Mr. Rosman, the facts were as follows:

A stoppage of work occurred in Mr. Weiss's shop, Wednesday morning, April 26th, 1911, which Mr. Weiss alleged was ordered by Mr. Scherman, an employee and shop chairman, in violation of the agreement between the Union and the employers.

The Union, however, claimed that Scherman had not ordered the men down, but on the contrary had advised them to remain at work while he went to the Union Headquarters for the purpose of laying the matter before the Organizer. The men, however, angered at the offensive and insulting manner in which Mr. Weiss had addressed them, had refused to remain at work. The strike was a voluntary act on the part of all the men, not the result of an order of the shop chairman. Mr. Weiss further alleged that for weeks past Scherman had not done his proper share of the work in the skirt department. There were two skirt hands, of which Scherman was one. It was alleged that of ten pieces of work, the other man had done eight and had the ninth partly finished, while Scherman had not even completed one. He was therefore discharged for two reasons: for unlawfully ordering a strike, and for neglecting his work.

Upon statements being made by Mr. Weiss, Mr. Rosman, Mr. Bartholomew and Mr. Scherman and two witnesses, it appeared that Scherman had not called the strike, but that the men had insisted upon quitting.

The Conference resumed proceedings on May 4th when Mr. Buxbaum acted as chairman.

After the proceedings of the previous session of the committee have been reviewed,

(*Continued on page* 14.)

THE LADIES' GARMENT WORKER

OFFICIAL ORGAN OF THE

INTERNATIONAL LADIES' GARMENT WORKERS' UNION

PUBLISHED MONTHLY

Address all communications to

JOHN A. DYCHE, Editor, 11 WAVERLY PLACE, NEW YORK CITY

SUBSCRIPTION PRICE:

2 CENTS PER COPY. 25 CENTS PER YEAR

Entered as second-class matter at the New York Post Office.

GENERAL OFFICERS.

A. Rosenberg - - - - - President

John A. Dyche - - Gen. Sec'y-Treas.

Jesse S. Greenberger, 1st Vice President, 125 Cannon Street, N. Y.

Israel S. Feit, 2nd Vice President, 2637 E. 61st St., Cleveland, O.

B. Witashkin, 3rd Vice President, 150 Tompkins Ave., Brooklyn, N. Y.

S. Polakoff, 4th Vice President, 49 E. 19th St., N. Y. City.

H. Kleinman, 5th Vice President, 79 E. 10th St., N. Y. City.

Max Amdur, 6th Vice President, 36 No. 9th St., Philadelphia, Pa.

Miss Mary Martin, 7th Vice President, 118 Grand Ave., Peekskill, N. Y.

Morris Hertzbach, 8th Vice President, 11 Mortimer Ave, Arlington, Baltimore, Md.

Harry Dubinsky, 9th Vice President, 195 A. Magnolia St., Roxbury, Mass.

Occasional Notes.

By an Organizer.

It is amusing to see how many of our men still cling to the old-fashioned attitude of men towards women.

When women first came to work in the factory the men thought the only way to deal with them was to force them out of the industrial field, but they soon learned that the same economic pressure that kept the men at the machines was also keeping the women at work. Then, instead of joining hands with the women and planning to keep up the wage scale, the men looked with contempt at every effort to get women to view things from the social standpoint. In spite of this handicap, however, many women organized successfully and won respect because of the manner in which they handled their labor problems.

A few men survive who still believe it is not worth while to consider women unionists seriously. In our city I found that the Joint Board did not bother to send the girls' local a report of the meeting, although every other local had received a copy.

In several locals the girls are paying less dues than the men. Now we ought to know that in a union above all places the favor or charity plan will never work. Each member must take his or her share of the responsibility. When will our men learn that the time has gone by when there was any chance of getting the women out of the trade? If men would build a strong and solid defense against low wages, they will have to treat the girls not as children who are to be seen and ordered around, but as women, who must take their places along with the men on the fighting line. It is not only justice but wisdom also to accord the women the same dignified consideration the men demand from each other.

Calling in a Specialist.

A few years ago a group of street-car men, just organized, were advised by a local organizer to begin their strike by taking their cars down town and leaving them there. The result, of course, was that as each man deserted his car he was promptly arrested for deliberately blockading the street. It was all very well for any organizer to get them together but before they started to strike they should have called in for consultation one of their International officers. They would have had the advice of a man who had specialized in dealing with street-car companies. Had this been done, these men to-day would have been organized and receiving good wages.

This brings home to us the question: Are we going to be carried away by the eloquence of some local speaker who perhaps has never been through a successful battle, or are we are going to consult with those who have been through the hardest fights and won? Are we going to take the advice of an inexperienced man who tells us that when one of our members is sent down the rest of us are to sit at our machines (but not to work) until it is quitting time and then call a shop meeting? Isn't this the tactics of a sulky child; and wouldn't the public and any Arbitration Board decide we were all wrong? Couldn't we call our shop meeting without the grand pose at the machine all day? What we must learn is not to make so much noise about our grievances, but to call our members together quietly and then deliberately make our plans to adjust the difficulties; not to be carried away by the orations of the inexperienced, but to seek the advice of those who have specialized in handling these problems.

Keep Your Word.

If I were an employer I am sure I would dismiss the man or woman, who, without good excuse, stayed away from shop meetings, while the committee is trying to fix prices. For of all the pests the most annoying to both employer and the union is he or she who absents himself while prices are being discussed, because he is afraid he might not "stand in" with the bosses if he attended, but who comes around later finding fault that prices are not higher. I claim that where the employer has agreed to the prices fixed by the shop the workers ought to keep their part of the agreement, even if later they find out they should have asked for a higher price, while prices were being made. It is not square, after the salesmen are out on the road, to disturb the peace of the shop by wrangling again over prices already agreed on. It is not the courageous trade unionists who does this but the little sneak who is afraid to serve on any committee

(*Continued from page* 12.)

the employers agreed to waive all further consideration of the question as to whether Scherman had or had not called the strike, and proposed that the case be decided solely upon the question of the fact regarding the amont of work Scherman had done in the shop. The skirt hand who worked with Scherman was the first witness called. He testified that he had made nine skirts, but denied that there were but ten in all. Scherman was then asked to describe all the work he had done in the period in question. He enumerated as follows: 1 silk skirt, 1 linen skirt (half finished), two cloth skirts, second fittings on two others, one princess gown (1 1/2 days work), and first and second fittings on two more, besides various odd jobs of cleaning, pressing and repair work. He gave the names of the women for whom the work was done, and described the style of the skirts.

Mr. Weiss called the other skirt hand to state whether he had done any of the work described by Scherman. But the latter denied having had anything to do with Scherman's work.

Mr. Hickson asked Mr. Weiss if he had any witnesses, or any books or records of any sort to prove his claim that Scherman had not made the work he claimed, and invited him to produce evidence of some sort that would disprove the testimony of Scherman and the other skirt hand. He was unable to do so.

The Conference Committee in executive session then estimated the probable time it had taken Scherman to do this work. Eliminating the alterations, and figuring only the new work done, it appeared that Scherman could not be rightly accused of doing insufficient work.

The statement was then made that Mr. Weiss was not altogether opposed to taking Scherman back into his employ after a few weeks had elapsed. He wished, however, to keep him out for a time as evidence of his authority as boss, and to prove his right to discharge.

The Conference Committee then ruled as follows: 1. That Mr. Weiss has not proved his charge that Mr. Scherman had neglected his work; and, therefore, had no just grounds for discharging him for this reason. 2. That his statement that he would take him back later proved that he did nor regard him as incompetent or definitely negligent. 3. That the man should be at once re-instated in the shop and paid for his lost time.

SOL. ROSMAN, *Organizer Local* 38.
WALTER H. BARTHOLOMEW, *Sec'y of the Employers Association.*

Names and Addresses of Local Secretaries, Business Agents and Headquarters

1. N. Y. Cloak & Suit Operators—B. Fried, Sec'y., Office, 121 E. 18th St.
2. Philadelphia, Pa., Cloak & Skirt Makers—M. Sandler, Sec'y, 1848 Monmouth St.; Max Amdur, Organizer, Office, 36 N. 9th St.
4. Baltimore, Md., Cloakmakers—R. Lemberger, Sec'y, Office 1110 E. Baltimore St.
8. San Francisco Cloakmakers—M. Osharoff, Sec'y, Office, 1554 Buchanan Street.
9. N. Y. Cloak & Suit Tailors—A. Guyer, Sec'y, Office, 113 E. 10th St.
10. N. Y. Amal. Lad. Gar. Cutters—Philip Weiss, Sec'y, Office, 7 West 21st St.
11. Brownsville, N. Y., Cloak & Skirt Makers—M. Finkelstein, Sec'y, Office, 1705 Pitkin Ave.
12. Boston, Mass., Cloak Pressers—Max Feinberg, Sec'y, 41 Anderson St.
13. Montreal, Can., Cloak & Skirt Makers—S. Labensohn, 18 Prince Arthur, West.
14. Toronto, Ont., Cloak Makers—M. Lapidus, 56 Elizabeth St.
15. Philadelphia, Pa., Ladies' Waist Makers—Pauline Newman, Org'r., Office, 224 Pine St.
16. St. Louis, Mo., Ladies' Gar. Cutters—M. Phelan, Sec'y, 5252 Cote Brilliante Ave.
17. N. Y. Reefer Makers—J. Rosen, Sec'y; M. Leader, Organizer, Office, 91 Delancey St.
18. St. Louis, Mo., Skirt Makers' Union—A. Wax, Sec'y, 2948 S. Sheridan Ave.
19. Montreal, Can., Cloak & Suit Cutters—J. Greenberg, Sec'y, 83 Colonial Ave.
20. N. Y. Rain Coat Makers—A. Masserman, Sec'y; A. Cohen, Bus. Ag't; Office, 8 E. 17th St.
21. Newark, N. J., Lad. Tailors & Cloakmakers—M. Bruck, Sec'y; M. Goldberg, Org'r; Office, 182 Prince St.
22. New Haven, Conn., Lad. Garment Workers—M. Lezinsky, 37 Spruce St.
23. N. Y. Skirt Makers—J. Abramsky, Sec'y; Office, 113 E. 10th St.
25. N. Y. Waist Makers—A. Baroff, Manager; Office, 151 Clinton St.
26. Cleveland, Ohio, Cloakmakers—L. J. Feit, Sec'y, 2637 E. 61st St.
27. Cleveland, Ohio, Skirtmakers—S. Prisamt, Sec'y, 2401 E. 49th St.
28. Passaic, N. J., Ladies' Garment Workers—H. Kleinman, Sec'y, 79 E. 10th St., N. Y. C.
29. Cleveland, O., Cloak & Skirt Finishers—Ida Baxt, Sec'y, 2739 E. 51st St.
30. Albany, N. Y., Ladies' Tailors & Dressmakers—A. Rosenblatt, Sec'y, 119 Arch St.
31. St. Louis, Mo., Cloak & Skirt Makers—H. Cornblect, Sec'y, 920 N. 17th St.
32. Peekskill, N. Y., Underwear Workers—Mary Martin, Sec'y, 118 Grant Ave.
33. Atlantic City, N. J., Ladies' Tailors—J. Rosen, Sec'y, 118 1|2 Georgia Ave.
34. Baltimore, Md., Ladies' Tailors—Morris Hertzbach, Sec'y, 11 Mortimer Ave., Arlington, Baltimore, Md.
35. N. Y. Pressers Union—J. Lubinsky, Sec'y; Office. 228 Second Ave.
36. Boston, Mass., Ladies' Tailors—I. Paris, Sec'y; Office, 8 Lovering Pl.
37. Cleveland, O., Pressers—Sam Tauber, Sec'y, 2364 E. 37th St.
38. N. Y. Ladies' Tailors—D. Bernstein, Sec'y; Office, 43 E. 22nd St.
39. N. Y. Petticoat Makers—A. Dlugyn, Sec'y, 63 Gratten St., Brooklyn, N. Y.
40. Sprinfield, Mass., Ladies' Tailors—H. Schaffer, Sec'y, 74 Boylston St.
41. Brownsville, N. Y., Wrapper Makers—B. Lebofsky, Sec'y; Office, 1727 Pitkin Ave.
42. Cleevland, Ohio, Cloak Cutters—J. Chaloupka, Sec'y, 3452 Kimmel Rd.
43. Philadelphia, Pa., Ladies' Tailors—I. Dornblum, Sec'y, 806 Walnut St.
44. Chicago, Ill., Cloakmakers—A. Tensley, Sec'y; Office, 1125 Blue Island Ave.
45. Syracuse, N. Y., Dressmakers—J. Holtz, Sec'y, 903 Almond St.
47. Denver, Colo., Ladies' Tailors—J. Gittleman, Sec'y, 1394 Knox Court.
48. Cincinnati, Ohio, Ladies' Garment Cutters—Dennis Cronin, Sec'y., 1715 Madison Ave.
49. Boston, Mass., Waist Makers—Fannie Goobernan, Sec'y; Office, 41 N. Russell St.
50. Brownsville, N. Y., Misses & Children's Dressmakers—S. Kirshman, Business Agent; Office, 149 Belmont Ave.
52. Los Angeles, Cal., Ladies' Tailors—Harry Schottland, Sec'y, Millowbrook, Cal.
53. Philadelphia, Pa., Cloak & Skirt Cutters—Frank Stein, Sec'y, 618 McClellan St.
54. N. Y. Embroiderers' Union—S. Kalkstein, Sec'y, 205 E. 10th St.
55. Philadelphia, Pa., Suit & Waist Makers—P. Abrams, Sec'y, 2501 S. Sheridan St.
56. Boston, Mass., Cloak & Skirt Makers—M. Carmen, Sec'y; Office, 41 N. Russell St.
57. Milwaukee, Wis., Ladies' Garment Workers—I. Rosenfeld, Sec'y, 538 Eleventh St.
60. Troy, N. Y., Ladies' Tailors—V. Smith, Sec'y, 1617 7th St.
61. Montreal, Can., Cloak & Skirt Pressers—S. Labenson, Sec'y, 18 Prince Arthur, West.
62. N. Y. White Goods Workers—M. Lifschitz, Sec'y, 264 Henry St.
63. Cincinnati Cloakmakers—M. Grobefker, Sec'y, 502 Chestnut St., Newport, Ky.
63. Cincinnati Pressers, Sub-Local—Sam Hochhauser, Sec'y, 1032 Cutler St.
64. N. Y. Buttonhole Makers—H. Weiner, Sec'y; Headquarters, 85 E. 4th St.
65. Carmel, N. J., Ladies' Garment Workers—Fannie Herder, Sec'y, Carmel, N. J.
67. Toledo, O., Cloak & Skirt Makers—Julius Weingarten, Sec'y, 809 Elm St.
68. Brownsville, N. Y., Cloak & Skirt Pressers—Meyer Brass, Sec'y, 175 Watkins St.
69. Philadelphia, Pa., Cloak & Skirt Finishers—Max Black, Sec'y, 543 N. 6th St.
71. Chicago, Ill., Ladies' Tailors—M. Katzman, Sec'y, 12th St. & Blue Island Ave.
72. Brownsville, N. Y., Dressmakers—Lena Kasdin, Sec'y, care of Rolnick, 365 Dumont Ave.
73. Boston, Mass., Amal. Lad. Gar. Cutters—M. Rabinowich, Sec'y, 521 Harrison Ave.
74. Hartford, Conn., Ladies' Garment Workers—W. Pearlman, Sec'y, 26 Bellevue St.
75. Worcester, Mass., Cloak & Skirt Makers—Lena Sher, Sec'y, 81 Water St.
76. Chicago, Ill., Cloak & Skirt Pressers—M. Silverman, Sec'y, 1537 Washburne Ave.
77. Boston, Mass., United Rubber Garment Workers—E. H. Lebovich, Sec'y, 97 Woodcliff St., Roxbury, Mass.
78. St. Louis, Mo., Cloak Operators—Maurice Danziger, Sec'y, 3339 Louisiana Ave.
80. Bridgeport, Conn., Lad. Tailors & Dressmakers—M. Shapiro, Sec'y, 67 Olive St.
81. Cloak & Suit Cutters' Union of Chicago—Paul Bleschke, 6551 Claremont Ave.
82. Kalamazoo, Mich., Corset Workers—Joseph Wood, 428 So. Burdick St.
83. Toronto, Canada, Ladies' Garment Cutters—Chas. N. Miller, Sec'y, 6 St. Patrick St.
84. Boston, Mass., Petticoat Makers Union—Bessie Liberty Sec'y, 53 Oswego St.
85. Cincinnati, O., Skirtmakers Union—Emma Betz, Sec'y, 620 Riddle Road, Clifton Heights, Cincinnati, Ohio.
86. Asbury Park, N. J., Cloak & Skirt Makers—Morris Glantz, 1032 Springwood Ave.
87. Savannah, Ga., Ladies' Tailors & Dressmakers—H. Dunn, Sec'y, 502 West Broad St.
88. Boston, Mass., Childrens' Dress & White Goods Workers—Bessie Chansky, Sec'y, 11 Balfour St., Roxbury, Mass.
89. Louisville, Ky., Ladies' Garment Workers—Benjamin Snipper, 641 So. 7th St.
90. Buffalo, N. Y., Ladies' Garment Workers—M. Jordan, 152 E. Utica St.
91. Worcester, Mass., White Goods Workers—Goldie Margolis, Sec'y, 2 Ash St.
92. Toronto, Can., Cloak & Skirt Pressers Union—H. Tannenbaum, Sec'y, 20 Kensington Ave.

לעזט אלע וואך — און אלע מאנאט דעם

„די נייע פאסט" פֿאר ליידים גארמענט ווארקער

און איהר וועט בעסער פערשטעהן אייער יוניאן, אייער טרייד און די טרייד־יוניאן בעוועגונג אין אלגעמיין.

דיא „נייע פאסט" קאסט 1 סענט א וואך.
דער „לידיעס גארמענט ווארקער" קאסט 2 סענט א מאנאט.

די רעדאקציאן פון די „נייע פאסט" איז: THE NEUE POST, 79 E. 10th St., New York
פון „לידיעס גארמענט ווארקער": 11 Waverly Place, New York

דיעזער זשורנאל איז געזעצט און געדרוקט אין דער גרעסטער

יוניאן דרוקעריי

פון

ליפשיטץ פרעסס

51-49 לאפאיעט סטריט, ניו יארק
Tel., 1729-1730 Franklin

כאסינא האלל

פראכטפאלע האללם פיר

חתונות, בעלער און פארטיס
שעהנע מיטינג רומס צו פעררענטען

בעסטע בעהאנדלונג גאראנטירט

85 איסט 4טע סטריט

טעלעפאן, 4561 אורטשארד.

מ. דראזנעס, פראפ.

י. קראוז

מאנופעקטשורער פון

בעדזשעס און בענערס

אלעס גוט געמאכט
דורכאוים יוניאן־ארבייט

134 קלינטאן סטריט

מייזעל און ראמעט

פרינטינג קאמפאני

60 גרענד סטריט
נויארק

פאסט אויף! — פאסט אויף!

די בעזוואוסטע קלאטהינג פירמע

ווישטי בראדערס

פון 58-56-54 עלדרידזש סטריט

Telephone, Orchard 3295

האט יעצט אנגענומען דעם יוניאן לייבעל

ווישטי בראדערס מאכט די בעסטע ארבייט, און יוניאן לייט האבען יעצט קיין אורזאכע צו קויפען קלאדינג אהן דעם יוניאן לייבעל ערגעץ אנדערש, וועו זיי קענען קריגען ביי
ווישטי בראדערס, אין 58—56—54 עלדרידזש סטריט
די בעסטע פיטינג און גוטע שניידער־ארבייט גאראנטירט.

אייגענע און נע׳ננב׳טע

די וואָס רעדען אָם מייסטען, האָבען דאָס ווינציגסטע צו זאָגען.

*

א פרוי איז נור דאן גליקליך ווען זי וויים אז אנדערע פרויען זיינען איהר מקנא.

*

א פרוי ברויך ניט צו זיין א גוטע קעכין אָם צו געבען איהר מאן „געבראָטענע יאָהרען".

*

די מייסטע טענענטס צאָהלען רענט בלויז דערפאר וויל זיי זיינען צו פויל צו מופען.

*

ווען גוטעם אויף דער וועלט וואָלט געווען לייכט צו קריגען וואָלט עס דאן ניט געווען גוט.

*

פון וואָנען וויייסען מיר אז ליגען נעהט ניט, נור ער פליהט? — וויל "שקר אין לו רגלים".

*

עס גיבען מענשען וועלכע זיינען פעסימיסטען פון דער נאטור; די מייסטע אָבער קריגען דיזען געפיהל נאָך דער חתונה.

*

דו קענסט אימער זיין זיכערער מיט דער פרוי וועלכע דו האסט ווי מיט דער וועלכע דו ליעבסט.

*

די גרעסטע נאכפאָלגער האָבען אָם מייסטען די איזוואסטשיקעס, וועלכע פיהרען דעם ארון פון א לויה.

*

עס איז ניט ראטהזאם פאר א מאן מיט א צוקונפט צו הייראטהען א פרוי מיט א פערגאנגענהייט.

*

א גוטע וויב איז גור די, וועלכע קען מאכען איהר מאן פיהלען גוט. מיט דערזעלבער מאָס קען מען אויף מעסטען די גוטסקייט פון א מאן צו דער פרוי.

*

עס גיבען ווינציג רעפארמערס אָדער רעוואָלוציאָנען זייערע רעפארמען אָדער רעוואָלוציאָנען מיט זיך.

חוה האָט נעהאָט פיעל צרות פון אדם׳ן. זי האָט אָבער איהם ניעמאָלס נעסטראָשעט, אז זי וועט איהם פערלאָזען און נעהן וואוינען מיט איהרע עלטערען.

*

דאָ ניט לאָנג האָט א מאן נעקראָגען א גט פון זיין פרוי, וויייל זי האָט מיט איהם ניט נעריעדט צוהן יאהר נאכאנאנד. ניט אומזיסט זאָגט מען אז דער מענש וויים קיין מאָל ניט ווען עס איז איהם גוט.

*

— וואָרום איז דיין נאָמען קאָהען און דיין מוטער׳ס נאָמען איז ליוואי? — פרעגט דער מיטשטער דעם סקול באָי.

— דערפאר, וויייל נאָך מיין פאָטערס טויט האָט מיין מוטער חתונה נעהאָט און איך ניט.

*

— ווער פון אייך וואָרט אם לענגסטען? — פרעגט דער דאָקטאָר די פאציענטען, וועלכע זיצען אין פאָדער־צימער.

— איך! — רופט זיך אָב דער שניידער מיט א בילד אין האַנד — שוין דריי יאָהר ווי איך האָב אייך אויפנענעהט דעם סוט און נאָך ניט נעקראָגען בעצאָהלט.

*

ווען דו וואָלסט ניט נעווען קיין ספענדער, וואָלסטו יעצט ניט נעברויכט ארומנעהן זוכען א דושעק — זאָגט דער ביזנעס־מאן צום אר־ בייטער.

— ווען איך וואָלט ניט נעספענדעט מיינע פערדיענסטען, וואָלסטו יעצט נעברויכט זוכען א דושאָב.

*

— דושייקי, מיין קינד, — בעט זיך די מוטער — זיי ניט אזוי שלעכט, זאָל דיין ברודער זיך שפיעלען אויף א וויילע מיט דיינע מארבעלס. ער וועט זיי דיר באלד צוריקגעבען.

— ניין, ער וועט זיי מיר קיינמאָל ניט צוריקגעבען.

— פון וואָנען וויייסטו עס, דושייקי?

— וויייל ער האָט שוין צוויי מארבעלס ארויסגעטערנעשלונגען.

אזא: נו, מן חסתם בעשערם צו ווערען א
[illegible]אמאר, מרצן דעם וואס איך אליין פיחל זיך
נים עמהויב דערצו. (לעזם):

נוים ברעכט אייזען.*)

„נוים ברעכט אייזען ? שקלאפען־ברום —
ליענט אוך געזעצט, שלומערם, רוהם;
לאזט זיך בויגען, לאזט זיך ביגדען
מים דעם שפרוכוואָרם נוים ברעכט אייזען,
גרויסען אייער שקלאפען־ברוים;
יעצט אבער וואָגען אכדערש:
אייזען ! אייזען ברעכט די נוים !"

(לעזם דעם ערשטען פערז און קוקם פערדעכמיג אויף סיראקין).

סיראקין: לעזם, קאמעראד! לעזם וויימער! די שטאַרקסטע פערזען קומען ערשם.

(אזא ענדיגם לעזען. אלע אפלאדירען. ער לעזם אויך דעם מאנוסקריפם אוים'ן מיש. נעהמס נאכדעמיג ארויס זיין זויגער. אלע זיצען בעי עעפמיגם. ראזאליע מאכם א פעקעל פון די פאפירען).

ראזאליע: ווער ווייל נעהמען דעם גיימיגען דוגאמים צו אונזער דרוקעריי ?

משה: בראמיא ! אויב איהר ווילם נעהם איך אויף זיך די חיוליגע מיסיאן; זאל דער צאר, א רוח אין זיין מאטקע מאטען ארויין, וויסען, אז א איד אזוין, אן אלמן, קען אויך מראגען אויף זיך א נרויסע פעראנטוואָרמליכקיים. (ער לאזם זיך נעהן צים מיר. אין דרויסען הערם זיך דאס קלאפען פון נאראפירענדע פערד. דער זייגער שלאגם די 12מע שטונדע. אזא שלאפם נאכדעמיג דעם זויגער פון קמעגע. סיראקין גים א צייכען צו די צוויי אין רויסע העמדלער. זיי ווארפען זיך אויף אזא'ן, ביכי דען איהם די העגד און פערשטאפען איהם דאס מויל).

סיראקין: נעהם אלע אריין אין זיימען־ צימער אין בלייבם דארטען ביז איך, ווער איך רופען.

(אלע הויבען זיך אויף פון די פלעצער און נעהען מים פעממע מרים אוים צימער לינקס. ראזאליע נעהם לאנגזאם און ווארפם פרעגענדע בליקען אויף אזא'ן און סיראקין'ען. פון דרויסען הערם זיך דיסליך דאס קלינגען פון נעווער און שטימען פון א דיסציפלינירמע מענגע).

א נראבע שטימע (פון דרויסען, קאמאנדירם): ארויבער פון די פערד! לאדעם אן דאס נעווער! ציהם אייערע שווערדען! ווער נעהם פאראוים!

שטימען: איה, מיר, אלע!

סיראקין (עפענם דעם פענסטער): מאווזיצי! קאמעראדען! בעמיהם זיך נים, איך פערי עכריך האב נעמאכם די אוכמערזוכונג, דער פערדאכם איז אוכבערוינדעם. איהר מעכם נעהן צוריק און זיך צריישען מים'ן נעדאנק אז איהר האם אויער פליכם עיפיזים.

שטימע: כארשא, ווישע בלאגאראדיע!

(דרויסען ווערם שטיל).

סיראקין (לויפם צו צום מהיר, מים א דרייסי מער שטימע): קינדער, קומם ארויין און בעשראכם דעם יואַ אין שעפסען־פעל! (אלע קומען ארויין, ראזאליע נאך זיי).

ראזאליע (ערשטוינם): אזא ? איז דאס די ווידקוכם, אדער א שרעקליכע פאכמאזיע ?!

סיראקין (ווענדעם זיך צו אלעמען): : נוין, א שרעקליכע בלוטרוישע ווירקליכקיים! דער מענש, וואס ליעגם אאר אויך אין דער, וואס האם צושטערם אלע אונזערע פלענער און אונז גערוימם די מחייערי מטע, די ערשטע פון אונזערע רייהען; ער האם אונז נעגעבען א פלעהוען, כדי צו נעווינען אונזער צומרויען. הייבם האם ער נעווואלם אונז אלעמען אוכערהויפערען אין די העגד פון דעם צאר'ס בלוט־ חונד און איך (ווייזם מוים'ן פינגער אויף זיך) האב דאס נעוואלט זיין א מיטהעדפער אין זיין פערקמהי רישען פלאן. (ווענדעם זיך צו ראזאליע) איהר זעהם, פריינדין ? דאס איז דער נאם צו ווערען איהר האם נעקוינעם. (צו אלעמען) וואס קומם דעם מענ־ שען וואס פערקויפם דעם צומרויען, די פריינהיים און די לעבענם פון עדעלע מענשען־קינדער ?

אלע: מוים! מוים! מוים!

אזא (מים חכנעה): ראזאליע, חאם מיטלייד!

אלע: מיטלייד מים א פערדמהער ?

ראזאליע (מים א העלדישע האלמונג און פעס־ טען מאן): קאמעראדען, איך וועל אויספיהרען דעם נערעמטען אורמהויל; זאל ער יעצם שניידען דאס וואס ער האם נעזעצם. „די פרוי וואס קעמפפם אאר מענשענרעכמע — האם ער מיר נעלערענם — דארף ארויסוואקסען פון איהר צערהלובקיים און זיך אנאויגען די שטארקיים פון דעם מאן" — נון, איך בין יעצם שטארק, יא, שטארק נעוונג, צו פער־ ניכטען א נאם וועלכען איך האב נאכנעאלגם וויי א בליינדע גלויבערין. (נעהמס פון סיראקין דעם רע־ וואלווער און שיסם אין אזא'ן. בלייבם שטעהן אוכבעוועגליך און פערשטוינעדם.

(פארהאנג פאלם שנעל).

Care for Your Eyes

We correct all cases of Eye-Strain. Proper glasses will Ease your work and give you comfort.

Glasses Made and Repaired while you wait

Factory on Premises

Examinations: 8 to 9.30. Sunday, 9 to 1.

At above address since 1904.

*) דאס איז א פריוע איבערזעצונג נאך יואכן מאכס „א קאמפפס־ליעד". — ם א ם א ג ר א ם.

אזאף (שמעתם אויף שנער, עפעמס די מהיר): ווילקאמען איוואן מיכאילאוויטש סיראקין! ראזאליע, אם איז אונזער געווינס; אם איז דער מענש ווען אין דער עפענטליכקיים איז ער די הויפט־שטיצע פון דער ארדנונג, און אין געהיים א קינד פון דער זון, פון דעם ליכטיגען מארגען.

ראזאליע (ווייל איהם געבען די האנד, בליובם ערשטיינט): איוואן מיכא....

סיראקין (טוט א וואונק מיט'ן פינגער צום מויל): שא־א, קיין וואָרט, אלעס וועט זיך ערקלערען.

ראזאליע (בעהערשט זיך): זיים מיר הערצליך ווילקאמען און זאל אייער מהעטיגקיים אין אונזערע רייהען ברענגען די נויטיגע רעזולטאטען. קומט לאמיר עפעס גענישען, כדי ענערגיש זיך צו קענען נעהמען צו דער ארבייט. באלד וועלען קומען אונזערע קאלעגען און ארבייט וועט זיין איבער־גענוג. (סיראקין, ראזאליע, משה זעצען זיך צום טיש און גיסען אן די גלעזער מיט טהעע).

אזאף (צו משה'ן): מאיסיי גריבונקא! אויב איהר האם חשק, האב איך פאר אייך א שטיקעל ארבייט; קומט מיט מיר אין אונזער קלאב און העלפט מיר אריינטראגען אלע נויטיגע דרוק־מאטעריאלען.

משה: אויך מיר א טהעטיגקייט, איך האב געמיינט איהר וועט מיר הייסען ווארפען ערגעץ א הייסע פוילע, וואם זאל גבעטן א בריוון שלום עליכם א גוט קנעפעל.

אזאף: איהר האם א טעות פריינד, אסאמאל זיינען מעשליבע גדאנקען מעכטיגער ווי דער שטארקסטער דינאמוס; דאם גדרוקטע ווארט מאכט שוואך דאס וויסן פאפיער און דאס פאפיער שאפט ליכט אין די דונקעלע מוחות. (וועגדעם זיך צו די איבריגע) ענטשולדיגט. (ביידע אב).

ראזאליע (בויגם זיך צו צו סיראקין'ן): ווי קומסטו פלוצלינג אהער? די, א נייער רעקרוט?

סיראקין: ראזאליע, איך בין אזוינ פון דער בעוועגונג מיט'ן צוועק איהר צו קענען דיסקוטיר; די גדעדאנקעם וויפיעל אונטערנעהמונגען אונזערע עם זיינען אונטערגעגאנגען, וויפיעל עדעלע מענשען־קינדער עס האבען אויסגעהויבט זייער לעצטען אטהעמצוג אויף דער תליה? איהר אלע האם גע־גלויבט אז עס איז א צופאל; איך אבער האב אין דיעזע צופעלע גענוהען די סיגנער פון א שפיאן, פון א דעמאן, נעהילם אין דעם וויסען־אונשולדס־מאנטעל פון א מלאך.

ראזאליע (טוט אומעם): וואר איז עס דער פערדעטהער וואם קושט דעם שטערען פון דעם מא־דערנעם משיח און פערקויפט איהם צו די ענגקער פאר'ן בלישטשענדען גאלד — וואר איז ער?

סיראקין: נעדולד! נור נעדולד! די זיים תאלם קיין סודות, אויך דער סוד וועט זעהן דאס ליכט פון דעם מארגען. עטוואס וועט הויבט פאסירען, נור שרעק זיך נים, איך האב זיך נעזעהן טיט צוויי פון אונזערע, וועלכע וועלען האנדלען אויף מיינעם א סיגנאל. קיין בויזעם וועט נים נעשעהן, האב צוטרויען צו מיר.

ראזאליע: דיין וואָרט איז פאר מיר א בע־פעהל און הייליג! (אזאף און משה לאזען זיך הערען).

סיראקין (טוט אן אונטערדריקטער שטימע): זיי קומען. (דעדט הויך) איהר זיים אונגערעכט גע־גען מיר, אייער צוויייפעל אין מיין אויפריכטיגקיים מהוט מיר וועה. (אזאף און משה קומען אריין. וועדעם זיך צו אזאף) זיי נעפעלט אייך מיין דאליע, פרייוד יעווגעניי? אונזער חבר'טע צוויייפעלט אין מיין רעוואלוציאנערער אויפריכטיגקיים. זי זאגט אז אן אפויזירסקער טוכדיר קען נים נעהמען אונ־טער זיין שוץ א האָרן, וואם זאל קלאפען פאר די עלענדע און פערפאלגטע. איך בהתויפט אבער אז עס קען זעהר אפם אפסירען, אז דוקא אונטער א פראסטע ארביטער־בלוזע זאל קלאפען א האָרץ, וואם איז האַרצלאז און פערראטהעריש...

משה (גיט א ביזזען קוק): איהר וויסט נאכאדאַרן אפיציער, אז איהר האם טיר בעלויבט? איהר קענט אפשר נים טויגע מענשען, נאכ־דראם, נאכאדאַרן אפיציר, פערקויפט זיך נישט; און אויב יא, איז ער נים פון אונזערע מענשען; דאם איז אזא מין „טוק" וואם טען דארף אויסהאקען טים דער דלאטע, און זאל ער נעהן צו זיין עלטער־זיידען.

(עס קומען ארויין ארבייטער אין רוסיש־נאציאנאלע קאסטיומען. טען צוזעצט זיך. אין שטוב ווערט לעבעדיג. טען רויכערט, ווער א פיפקע, ווער סיגארעטם. סיראקין רעדט צו צוויי קאטערא־דען און צייגט זיי אויף אזאף).

ראזאליע (אין א פריינדליכען טאן): קא־טעראדען, מאכט זיך בעקוועם און היימיש. איך האב דאם גלוק אייך צו בעקענען טים אונזער נייעם פרייוד, וועלכער וועט ארויינוואַרפען דעם רעוואלו־ציאנערען פונק אין דער שטארקסטער עפעסונג פון דעם פויבד; די קאזאקטם וועלען טים דער הילף פון אויעבע נאבעלע עדעלע מענשען נאך טים דער צייט וועלען דער צענטראל־פונק פונ'ם רעוואלוציא־נערען פלאקער. (טען שפלאדירט שטיל).

אזאף (אונטערברעכט): בריידער! א רעוואלו־ציאנער טעג זיין ליבעראל און פרייגעביג אין אלץ, אבער אויף צייט טוז טען זיין א קמצן; א קארגער אויף צייט איז די ערשטע שפליכט פון א פרייהיים־קינד. צייט איז מהייער, טיר מוזען זיך נעהמען צו דער פראקלאמאציע, און מארגען, וועז די זון וועט קריגען ווי־ווינ־רעכט אין די טעטערבורגער גאסען, זאל שוין דאס נעדרוקטע ווארט וועקען און מוב־טערען צום קאמפף און צו בעפרייאונג! האם איטי־צער עטוואס טיטגעברעכט וואם איז טאסגעבענד צום דרוק?

משה (קראצט די פאטילניצע): איך האב יא עפעס אנגעשריבענען, נאר דאס אויסלייגען וועט טען דארפען פאפראווון.

ראזאליע: לעזט, טהייערער חבר, לעזט, נישקשה.

משה (לעזט):

„איהר זאגט א סינקעווטש ברעם.
איז דאם פאלק, דער „פעבעל";
דאך די חובליע פון נעדאנק
פערווענדעלט דאם אין טעבעל."

אזאף: גום, זעהר גום, אבער א ביסעלע צו קורץ.

משה: דאם איז נאר טיין „טאטקע", איך האב נאך.

אלע (צוזאמטען): לעזט, טאווארישטש, לעזט!

משה (לעזט): „בראטיא! ארבייטערס! אויב איהר זיים טים אונז, דאן זיים איהר נים נעטען אונז; זיים איהר אבער נעטען אונז, זיים איהר נים טים אונז. אונזערע הענד שאפען די פראדוקטיע, און די פרויטשט טאכען פערשידענען עס. טיר זיינען די „פראלעטאריאט", וועלכע דארף קיטשטען נעטען „רע־גילויאן" און פרוואט אימוטשטשטוט, פאר פרוי־הייט, גליובהיים און ליבע בריידער!" (אלע שמייכ־לען גומטוחיג).

ראזאליע: אשר האם אונזער נייער פריינד עפעס.

סיראקין: פריינדע, איך בעזיץ נים די אר־טהאריש פעהיגקייטען, איך האב אבער עטוואס אז־נעשריבענען, און איך גיב איהר דאָ טיין נייטסטיגע קיכד, נור איך בעט איהר, זיים טילד טים אייער קריטיק, פערגעסט נים אז דאם איז טיין ערשטליג. (וועגדעם זיך צו אזאף'ן) פריינד יעווגעניי, נאם אייר דאם, לעזט איהר דאם פאר, טים אייער שטארקיים וועם איהר שרעקען טאכען דאם צערשליבע. (דערלאנגט איהם א פאפיער).

מיט דער ציים צושרויסלען די ווילען פון דער גים זאל ווערנדער מיראנט. ער איז א יונגער רוסישער ארמי אפיציר פון די גאר הויכע ענג־סמער, פון ארלינגער אבשמאטונג, וועמעס הארץ אבער עם קלאפט פאר דעם אונטערדריקטען לייד־ענדען רוסישען פאלק.

ראזאליע (בעגייסטערט): בראוו! דאס הייסט צאהלען דעם שונא מיט זייער אויגענע מיטצען. יעווגעני, ווען איך זאל גים מורא האבען פאר דיר, וואלט איך דיר יעצט פערשאטען מיט קאמפליטענ־טען; שטעל זיך פאר דעם פוראר וואס א באמבע וועט מאכען, ווען דער ווארפער וועט מראגען דעם מונדיר פון זיין קייזערליכער מאיעסטעט, אללין־הערשער פון אלע רוסען (ווארפט זיך אויף זיין האלז און בעדעקט איהם מיט קושען). אה, ווי שטארק איך פיהל זיך און ווי שטאלץ, האבענדיג דאס רעכט דיך צו אומארמטען און דריקען דיין מעכטיגען יעווען־קאפ צו מיין שטירמישען בוזעם. (בעגייס־טערט) רוסלאנד! זיי געטרויסט! אויך פאר דיר ווערטען אויפגעהן די ליכטיגע זוגען־שטראהלען פון פריהיים, גלייכהייט און ברודערליעבע. (פאלט איהם צו די פים און גלעם איהם צערטליך). מהייערער יעווגעני! פערגיין מיר דאס גליק זיך צו ווארטמען אין דעם רעוואלוציאנערען פייער פון דיין קאלטער אינערליכען. (לאזט אראב דעם קאפ אויף זייער קניע).

אזאף: אויב ס'פערשאפט דיר פערגעניגען, ווער איך דיר נים שטערען; זאל דיין ווייבליכע צערטליכקייט קומען צו איהר פולסטען אויסדרוק. דאך וואלט עס געווען ווינשענסווערטט, אז אונזערע שוועסטער, אין קאמפף פאר מענשען־רעכט, זאלטען זיך ארבייטערען דעם מאכטיג פון ווייבליכער צערטליכקייט און זיך אנאיוגען די שטארקייט פון דעם מאן. דער קאמפף נוטיגט זיך נים אין דעם האניג פון דער ביהן, זאנדערן אין זיין שארפען שפיציגען שטעבער... זאגט נאר, קאמעראדין, האט איהר אלעם אראנזשירט פאר דער היינטיגער פער־זאמלונג?

ראזאליע: שלעם! הייגם נאך ווילען מיר בעשטימטען דעם באראקטער פון אונזער פראקלאמא־ציע; איך שליין האב אבגעשטאמט אייניג ווייז־טען צו אונלענגלע חברים און צוזאמענגעקומען דעם נוטיגען דרוק־מאטעריאל. מיר מוזען זעהן אז אונזער גערוקטעם ווארט זאל ווירקען ווי א פייער־פלאם אין א פולווער־טהורעם און ווארנען די פער־טיידיגע פינסטערע כוחות, ווען מראמפלען דאס פאלק אין מיעפען שמוב פון שמומפזין און אבערגלויבען.

אזאף: איך פיהל, קאמעראדין מהייערע, אז אונזער היינטיגע פערזאמלונג ווען ברענגען זאפטיגע פירות, א מין פארגעזיהל זאגט מיר אז זי ווען בלייבען אין דער געשיכטע פון אונזער פרייהיים־קאמפף פערשריבען מים גאלדענע בוכשטאבען. (עס הערען זיך שווערע טרים און 3 לויטע קלעפ אין טהיר).

אזאף: בטא טאם? ווער דארטען?

א שטימע: פרייהיים! גלייכעגקויט! און ברודער!

ראזאליע (דערקענט די שטימע): מילאסטי פראסים! זיים ווילקאמען! (פיהרט איריין משה'ן פאר'ן האנד). יעווגעני, עלויב מיר פארצושטעלען א קונד פון אן אונטערדריקטעם פאלק, ווען לויידעם מיין יאהרטויזענדע. דאס איז א פראסטשטון־פער אבריק־ארבייטער מים פון עהרליכע, אויפריכטיגע נשמה, בעריים צו אפפערן זיין לעבען פאר דער בע־פרייאונג און פערכרידערונג פון אלע מענשען.

אזאף: זיים בעגריסט פרייונד און חבר! שוין ראג אין דער בעווענגונג?

משה: זיים דעם לעצטען פאגראם. איך האב נעהאם א פרוי, א גומע, מהייערע פרוי, קינדערלער אויך נעהאם, מלאכים'לער זייגען דאם נעווען. אין יענע פינסטערע טעג האם א ווילדע, פער'שבור'מע מאפפ זיך ארייגגעריסען אין מיין קלוין שמיבעל, אין מיין בית המקדש'ל און מים זייערע ברוטאלע פים צושטאמפלט מיינע אויגען פון קאפ און ביז שענדעם מיין ארעמער פרוי. איהר הערם, (אויס־גערעגט), צוערשט צושטאמפלט די קינדער און דער־נאך בעשענדעט די מומער (שטרעגם זיך אן צו אונ־מערדיקטען מרעהרען).

אזאף (נערירט): ווי ברומאל דער מענש איז, ווען די הית ערוואכט אין איהם! דערצאהלם, דערצאהלם.

משה: איך בין דאן אין דער הויים נים געווען און ווען איך בין נעקומטען האב איך געפונען די ארגלויוורטע קערפערס פון מיין ווייב און מייגע קינדער, און ביי די קערפערס פון מייגע ליעבע האב איך נעשוואירען זיך צו רעכענען מים די, ווען זיינען ארבאנטווארטליך פאר דיינע גרויליכקייטען, און יעצט בין איך דא; דער קאמפף איז ביי מיר דער לעבען אין די נעפאהרליכסטע טהורעם! איך ווייס נים מיעל פון די מאציאלנע פראבלעמען, אבער איין זאך איז מיר קלאהר, אז נור אין קאמפף ווילען מיר נעווינען אונזער סוואבאדא!

ראזאליע (בעגייסטערט): בראוו, מאיסיי גריבינקא! בראוו! נור אין קאמפף ווילען מיר עפעס ערווארבען. אין די נעזעלשאפט ווען שוין אלליין זיך ארגאנירען מים איהרע לעבענס־בעדינגונ־גען. (ווענדעט זיך צו אזאף'ן) דו זעהסט, אם דאס איז א פאלקס־קינד מים אלע כאראקטערציג פון זיין ראסע, קאמפפס־לוסטיג און איבערגעבען.

אזאף (צו משה'ן): זיים איהר בעקאנט מים אונזער ליטעראטור? קענט איהר די תיפפ־פונקטען פון אונזער פראגראם? זיים איהר בעקאנט מים קארל מארקס'ען?

משה (קראצט די פאפילנידע): קארל מארקס? — איך ווייס? אפשר, עס קען זיין אז יא. (נייגע־ריג) ווען פאר א בעל מלאכת איז ער? אויב א סטאליער, קען זיין אז איך האב זיך מים איהם בעקענענט אויף א סטרעטע פון אונזערע גענוערק־שאפטען — נאר נאר נים, צי איך קען אים צי נים, מיר דארפען קאמפען פאר איין זאך: פאר פרייהיים, פאר גלייכהייגקיים און ליעבע בריידער!

אזאף (שמייכעלם): קארל מארקס איז דער גייסטיגער שעפע פון דעם מארקסיזם קלאפען־קאמפף, ער איז נעווען דער פערפאסער פון „קאפיטאל".

משה (מריאומפיראנד): קיין וואונדער ווען איך קען איהם נים! ווען פאר א שיבות האב איך, א „פראלעטאריער" מים א מעכטען ווען פערפאסם „קאפיטאליסטען"! איך האב זיי, די קאפיטאליסטען, איך האב זיי אויבר, זוי א פרומער איד חזיר.

אזאף (שמוילענדיג): אויב איהר ווילט מיר עלויבען, ווילל איך אויך אויסמערקזאם מאכען, דאס אונזער לאזונג איז פרייהיים, גלייכהייט און ברודער־ליעבע, און נים „ליעבע בריידער".

משה (מים הין): עס איז נים וויכטיג ווי מען זאגם, נאר ווי מען דענקם און פיהלם; אם דאס איז וויכטיג, עס מאכם נאר נים אוים ווי די סטרוש־קעם פליהען, אבי דער חובעל שניידם דעם בארם; ווערטער זיינען נאר נים, ווערטער זיינען אפטמאל מיסלען צו פערדעקען א נעדאנק. איהר זעהט (צייגם זייגע פוסטען), אם דאס זיינגען מיינע מחשבות, דאס איז מיין פראגראם, און דאס זיינען די שפפער פון קאפיטאליסטען.

ראזאליע (מים פרייד): גום! גום! אויס־געצייכענעט ווערטער נים בעזוגם מים ציוויליזיר־ציאם אפליסור, און דערפאר מאקט שפריכם פון זיי ווילדער פרוסטיוועך אמת. (עס הערען זיך מילדע 3 קלעפ אין דער מהיר).

אזאף (נייגעריג): ווער דארטען?

שטימע: א פרייונד!

דער פערריעטהער

סאציאלע דראמא אין 1 אקט

פון אפרים ליב וואלפסאן
(א. פאטאגראף)

פערזאנען:

יעוונעני מאיסעוויטש אזוף, 35 יאהר אלט, א שניידער, אייגענטהומער, אייזען־שטארק געבויער מעניש, רעדט האנזאם, געזוינגען.

ראזאליע וואלקאף, א קורסיסטקע, א שיינע 29־יעהריגע דאמע, מיטגליעד פון דער קאמפאס־פארטיי (באיוועניש ארגאניזאציע).

איוואן מיכאילאוויטש סיראקין, ארמיי־אפיציער פון אדעליגער אבשטאמונג, אין סימפאטי מים דער פרויהיים.

משה גריבינקע, א אידישער סטאליאר, מיטגליעד פון „בונד", א יאהר 30 אדער 35, אן אלטן.

צייט: — נעגענוואָרט. ארט: — פעטערסבורג.
(קאפיריים 1911)
(פיר דאס רעכט עס אויפצופיהרען זיך צו ווענדען צום אויסאר.)

סצענע: ראזאליעס צימער. שיהן מעבלירט. 3 טיר שטן. אויף אייניגע א סטאוואר מים מהעגרעשער, אייניגע אש־הארלטערס מים אבגעבראנטע סיגארעטלעך. א מהיר לינקס פיהרט אין קוך, א מהיר רעכטס פיהרט אין שלאפצימער.
(פארהאנג אוף.)

די ביהנע איז לויזיג. אין הינטערגרונד הערט זיך דער מוסיק פון גאס.

אזוף (קומט ארויס מים לאנגזאמע פעסטע טריט. העגנט אויף זיין הוט אויפ'ן העק־רעק, זעצט זיך אוועק בייס טיש, נעהמט לאנגזאם ארויס פון בוזים־קעשענע א זילבערנע פאפיראסצוג און פערריכערט נאכדעסיג): גום, נאך היינט וועט עס געשען, היינט, היינט פונקט מיטנאכט וועט די רעגיערונג אינזהען וואס פאר א מאכט עס איז איהר בעשיצער, היינט וועט די מעכטיגע שטאפפס־מאכט מוזען בוינען איהר קאנאפעז פאר די מאכט פון איין דיעזיגען פראוואקאטאר, היינט מיט־נאכט וועלן איך מראגען דעם לארבער־קראנץ פון דעם גרעסטען זיעגער, איך וועל זיין די האנד וואס וועט פערניכטען און בויען; יא, א מענש וואס וויל זיין א נאפאלעאן, מאר זיך נים אבשרעקען פאר אירגענד וועלכען מיטל. יא, „דער צוועק הייליגט דעם מיטל", האבען גיעזאגט די הייליגע עבסטער, ברענענדיג זייערע אפפאר אויפ'ן שיינערהויפען. אזוי וועט עס געשען. דעם פערדאכט וואס מיינע חברים האבען גיהאפט אויף מיר, האב איך שוין לאנג אבערוועדעט: איך האב זיי גיקענ־בען א פלעהוי'ן, און דער רעגיערונג—אייניגע רע־וואלוציאנערע חיצקעפ. יעצט וועט קייגער נים וואגען מיר צו פערדעכטיגען, ווי איך שטעה אין דינסט פון דער גהעהיים־פאליציי. אזוף, דו ביזט א מאלי־שינע! דו גיסט אן גהעהסט. היינט נאך וועט די גאנצע קאמפאס־פארטיי זיין אין די הענד פון דער רעגיערונג. היינט, פונקט צוועלף אוהר מיטנאכט, דאן וועלן אלע וועט זיין פערוואנקען אין א ויסגן שלאף, וועלן אין שטאדט וועט הערשען א טויטע שטילקייט, אם דאן וועט זיך אבשפיעלען דער גרעס־טער אקט פון מיין מהעטיגקייט — און דאן (פער־מאכט) דאן וועל איך געגראבען־גובערנאטאר. (אין א פרעגעדיגען טאן) געגראבען־גובערנאטאר! וואהרוס ניט פינאנס־מיניסטער? און אפשר נאך גרעסער.... איין זאך שרעקט מיך אבער, צי וועט איוואן מיכאי־לאוויטש סיראקין שפיעלען גום זיין ראלע אלס היסטער פייערדיגער רעוואלוציאנער? נאריישקיים! די רעגיערונג האם איהם מיר רעקאמענדירט, מן הסתם וויים זי וואס זי מהום (רויבערס א סיגארעט).

ראזאליע (ערשיינט מים בוקער אין האנד, פרעהליך געשמיסט): אהא, שוין דא? ווילקאמען מהייערער חבר מיינער. גיב אהער דיין לאפע, די רעוואלוציאנערער בער, אימער אנגעבלאזענער און אייביג אונצופרידענער רעבעל (קוקט איהם גום־מומהיג אין די אויגען און גלעם צערשליך זיין שטערען). מיר האבען פערניכטעט א פלעהוי'ן, דעם גרעסטען אויסוואורף דער נאטור, די מהאם וועלבע איז געווען דאס קינד פון דייגע ענימאלע קאמפאס־מעמהאדען, האם אבגעשאפט אויגעם פון די געשרייע־סטע און בלוט־דורשטיגסטע רעגיערונגס־הינד, און די ביזם נאך אלץ נים צופריעדען, די רעוואלוציאנע־רער וולל וסובא וואס די ביסט!

אזוף (מים א זיפץ): אח, מהייערע קאמעראדין, מיר זיינען נאך קליינינקע מענשעלעך, מיר פרעהטן זיך מים א זיג און פערגעסטן אן די אונ־צעהליגע אפפער, אן די מהייערע יונגע עכסהוזיאס־מישע קרבנות וואס מיר ליפערטן פון אונזערע רוי־הען; איהר פרעמט זיך מים א פלעהוי'ן, און איך בעווין די לובינס, די לאפאמינס, די סאנאפאס און נאך מהייערע צערטליבע קאמפאס־קאמעראדען.

ראזאליע (הינגעריסען): עיווגעני! ווען איך קוק אויף דיר, ווען איך בעמערקע דיין פיזיאגאמי־אן דיין קערפער־בוי, דאכט זיך מיר אויס אז די נאטור איז געווען שלעכט און שפיס־מוטערוש צו דיר; ווער וואלט געקענט גלויבען אז אין אזא אונ־געלומפערטען, לאנגזאמ בעווענגליבען קערפער, זאל וואוינען אזא מהייערע, עדעלע נשמה, אזא צארטע און מילדע נאטור, אזא זאכמער, מוטערליבער כא־ראקטער! משמעות די נאטור האם געוואוסט אז רוסלאנד נעמהיגט זיך אין דיר אן האם זיך אונ־מעריאיילט און דיר ארויסגעשיקט אין לעבען צו מהאן דייגע מענשליכע פפליכטען אין אן אונפאלור־מען צושטאנד.

אזוף (שמיסם איהר גומטומהיג פון זיך): ראזאליע! אויב איהר הערם נים אויף מים אייערע קאמפליטענטען, בין איך שוין נים קיין חיגער: מיר מוזען זיך איינמאל פאר אלע מאל צוגעוואהנען מים'ן גרעדאנק, אז די מהאם אלליין איז דער גרעסטער קאמפליטענט. מפעציעל מיר רעוואלוציאנערען מארען קיינמאל זיך נים פערגינגען אזא לוקסוס, קאמפלי־מענטען פאסטען פאר'ן בורזשוי, פאר'ן קולאק, פאר'ן אויסבייטער. אבער נים פאר אונז (רויבערס הענ־גער). יא, איך האב א זעהר וויכטיגע בייטעם! יעצט זיך. (צייגט א שטוהל). איך האב גענוואונען א טייפ חבר פאר אונזער באיוועגונג, דאס איז א מענש וואס

ARCHIVE
http://Archivebeta.Sakhrit.com

טערנעשאנעל, אום אלע ברידער, וועמען דאס וואהל־זיין פון אונזער גרויסער ארגאניזאציאן איז אם הערצען, זאלען ארטהיילען.

מיט גרוס,

י. ראזען, פינ. סעק.

לײדיס טײלארס, לאקאל 38.

קאנפערענץ קאמיטע ענטשיידעט א דיספוט

א קאנפערענץ קאמיטע איז אבגעהאלטען געווארען מיטוואך אבענד, דען 3טען מאי, פון לאקאל 38, לײדיעס טיילארס, און פארשטעהער פון די בעלי בתים, וועלכע האבען קאנטראקטען מיט דער יוניאן.

פאלגענדע מעמבערס זיינען געוועזען אנוועזענד: פיטשארסקי, זלאטין, קראום און פראגער. פאר די בעלי בתים: מייערס, בליין, באקסבאום און היקסען. דזשאהן א. דייש, סעק. פון דער אינטערנײשאנעל לײדיעס גארמענט וואירקערס יוניאן, איז געוועזען טשערמאן פון דעם מיטינג; סאל ראזמאן, ארגאניזער פון לאקאל 38, איז געוועזען רעדנער פאר דער יוניאן; און מר. וואלטער ה. בארטאלאמעו איז געוועזען סעק. פון דער קאנפערענץ קאם. און רעדנער פאר די באסעס. עס איז אויך געוועזען אנוועזענד מר. מ. ווייס, א מעמבער פון ברענטש א. פון די מאנופעקטשורערס אסס"ן, וועמעס קייס עס איז פארגעבראכט געווארען פאר דער קאנפערענץ קאמיטע. מר. ראזמאן האט פארגעבראכט די פאקטען בנוגע דער קייס ווי פאלגט:

מיטוואך אין דער פריה, דען 26טען אפריל, 1911, האבען די ארבייטער אין ווייס'ס שאפ געסטאפט די ארבייט. וועדליג ווי מר. ווייס דערצעהלט, איז דאס געוועזען אויסשליסליך געארדערט פון מר. שערמאן, דער שאפ־טשערמאן פון דעם זעלבען שאפ, וועלכער האט דערמיט פערלעצט דעם קאנטראקט צווישען דער יוניאן און די בעלי בתים.

די יוניאן אבער טענה'ט, אז שערמאן האט ניט געארדערט די ארבייטער ארונטערצוגעהן, פערקעהרט, ער האט זיי געראטהען צו בלייבען ארבייטען, און ער איז אוועק אין די יוניאן־העדקווארטערס דעם טראבעל פארצולעגען פאר דעם ארגאנייזער. די ארבייטער האט אבער פערדראסען די בעלײדיגונגען און שימפף־ווערטער פון מר. ווייס און זיי האבען זיך ענטזאגט צו ארבייטען. דער סטרייק איז געוועזען פון די ארבייטער אליין, און ניט קיין ארדער פון שאפ־טשערמאן.

מר. ווייס דערצעהלט אויך, אז אין דער לעצטער צייט האט שערמאן ניט אנגעדעט ריכטיג אין סקוירט דעפארטמענט. געוועזען זיינען צוויי סקוירט־הענד, פון וועלכע שערמאן איז אײנער. לויט ווי עס איז בעוויזען געווארען, זיינען געוועזען צעהן סקוירטס. דער אנדערער ארבייטער האט געמאכט אכט און די נײנטע האלב־פערטיג, וועהרענד שערמאן האט אפילו ניט געפינישט איינע. שערמאן איז אלזא ענטלאסען געווארען צוליעב אן אונגעזעצליכען סטרייק און פאר ניט אכטונג געבען אויף דער ארבייט.

נאכדעם ווי דער קאנפערענץ האט אויסגעהערט מר. ווייס, מר. ראזמאן, מר. בארטאלעמעו און מר. שערמאן, און אויך צוויי עדות, האט זיך ארויסגעוויזען, אז שערמאן האט ניט גערופען דעם סטרייק, זאנדערן די ארבייטער אליין האבען זיך ענטזאגט צו ארבייטען.

דער קאנפערענץ איז געווארען פארטגעזעצט דאנערשטאג, דען 3טען מאי. טשערמאן: מר. באקסבוים. נאכדעם ווי די פאריגע פערהאנדלונגען זיינען אויסגעהערט געווארען, האבען די בעלי בתים אבגעגעבען אלע ווייטערע טענות וועגען דער פראגע, אויב שערמאן האט יא אדער ניט געארדערט דעם סטרייק, און עס איז בעשלאסען געווארען אנצוגעהן מיט דער פראגע בנוגע שערמאן'ס ארבייט אין שאפ. דער סקוירט־מייקער וואס ארבייט מיט שערמאן'ען צוזאמען, איז געוועזען דער ערשטער עדות. ער האט בעשטעטיגט, אז ער האט געמאכט 9 סקוירטס, ער האט אבער אבגעלייקענט, אז עס געוועזען בלויז צעהן סקוירטס. עס איז אויך פערלאנגט געווארען פון שערמאן'ען ער זאל דערצעהלען וואס'ערע ארבייט ער האט געמאכט, און שערמאן האט פאלגענדעס אויסגערעכענט: איין סילק־סקוירט, איין לינען־סקוירט, (האלב געפינישט), צוויי וואלענע סקוירטס, צוויי סעקאנד פינישינג, איין פרינסעס־דרעס (אנדערהאלבען טאג ארבייט), איין ערשטע און צווייטע פיטינג אויף אנדערע צוויי סקוירטס, אויסער עטליכע דזשאבס פון קליינינג, פרעסינג און רעפּעירינג. ער האט אויך אנגעגעבען די נעמען פון די קאסטאמערס, פאר וועמען די ארבייט איז געמאכט געווארען. מר. ווייס האט געבעטען דעם אנדערען ארבייטער ער זאל דערצעהלען, אויב ער האט עפּעס געארבייט אין די אלע זאכען וואס שערמאן האט דערמאנט. דער ארבייטער האט אבער אין גאנצען אבגעלייקענט, דאס ער האט געהאט צו טהאן מיט שערמאן'ס ארבייט, און ער האט בעשטעטיגט, אז עס איז נאך געוועזען אנדערע ארבייט אויסער די 9 סקוירטס, וואס ער האט געהאט.

מר. היקסען האט געפרעגט מר. ווייס'ען, אויב ער האט עדות, ביכער אדער אזוי רעקארדס וואס קענען איבערצייגען, אז אלעס וואס שערמאן קלייםט, אז ער האט געמאכט, איז ריכטיג. מר. ווייס האט ניט געקאנט ענטפערען אויף דער פראגע.

די קאנפערענץ האט דאן געבעטען אלע פרייוגדע צו פערלאזען די רום, און שערמאן'ס ארבייט איז גענומען געווארען צום אבשאצען, וויפיעל צייט עס האט געדארפט נעהמען צו מאכען די ארבייט, אויסלאזענדיג די אלטעריישאנס און רעכענענדיג נאר די נייע ארבייט. עס האט זיך ארויסגעוויזען, אז שערמאן האט ניט געקאנט מיט רעכט דיסטשארדזשד ווערען פאר ניט מאכען גענוג ארבייט.

עס איז דאן ערקלערט געווארען, אז מר. ווייס האט ניט געמיינט שערמאן'ען אין גאנצען ניט צוריק צו נעהמען, נור ער האט איהם געוואלט האלטען א פאר וואכען דרויסען, צו צייגען, אז א באס האט דאס רעכט אויסצופיהרען דאס זייניגע, אויך אוועקצושיקען אן ארבייטער. די קאנפערענץ קאמיטע האט דאן ארויסגעגעבען די פאלגענדע ענטשיידונג:

1. אזוי ווי מר. ווייס האט ניט געקאנט איבערצייגען אין זיין קלאגע, אז שערמאן האט פערנאכלעסיגט זיין ארבייט, האט ער (מר. ווייס) ניט געהאט גענוג גרינדע שערמאן'ען אוועקצושיקען.

2. דער סטיימענט זיינער, אז עטליכע וואכען שפעטער וועט ער איהם צוריקנעהמען צו דער ארבייט, איבערצייגט, אז ער האלט איהם ניט פאר אונפעהיג, אדער פאר א מענשען, וואס טוט ניט אב די ארבייט.

3. בעשלאסען, אז שערמאן זאל גלייך צוריק אנגעשטעלט ווערען אין שאפ, און קריגען בעצאהלט פאר דער גאנצער צייט וואס ער האט פערלוירען.

סאל. ראזמאן,
ארגאנייזער לאקאל 38.

וו. ה. בארטאלאמעו,
סעק. פון דער אסאסיאיישען.

לאקאל, און דער גרויסער מאסמיטינג וועלכען דער לאקאל האט אבגענאלמען אין קופער יוניאן פרייטאג דעם 26טען מאי האט נעווייזען אז די ריכטינע סטרונע איז אנגעריהרט נעווארען, און קידצליך מעג זיך ניט ירק ריכטען אויף אייניעם פון די הערליכסטע קעמפפסטע, וועלכע אונטערריקטע און אויסגעבייטעטע ארבייטער האבען וועז־עס־איז אנגעפיהרט, אום צו נעווינען מעהר ברויט און מעהר פרייהייט.

די לאנע פון די יונגע פרויען אין דער טרייד איז אזא, אז קיין קליינע, לאנגזאמע מיטלען קענען זיי ניט העלפען. דאס האבען אנערקענט אלע, וועלכע האבען זיך בעקאנט מיט זייער לאנע.

סעמיועל נאמפערס, פרעזידענט פון דער אמעריקען פערעריישאן אזוי לייבאר, וועלכער איז ספעציעל נעקומען פון וואשינגטאן פאר דער פערזאמלונג, האט ריכטיג אויסגעדריקט די נעפיהלען סאי פון די מאסען און סאי פון די ליעדערס, וועז ער האט צווישען פיעלעם אנדערע ארבערגענעבען זייגע נעפיהלען אין די פאלגענדע ווערטער:

די ראטהזאמקייט פון א דזשענעראל סטרייק איז רא נעווארען אויסגעשפראכען. נון, וויל איך אייך זאגען היינט, דאס וואס מיר איז שוין אויסגעקומען צו זאגען פריהער: אז דורך די פיעלע יאהרען וואס איך בין נעווען פערבונדען מיט דער ארבייטער־בעוועגונג האב איך אימער נעטרייט צו פערמיידען סטרייקס, וועז נור מעגליך, אבער וועז עס איז ניטא קיין אנדער וועג, אום צו קריגען בעסערע בעדינגונגען, דאז זאג איך: סטרייקס! און סטרייקט פעסט! אייער־ער באסעס וועלען די ערשטע צייט ניט וועלען אנערקענען אייער ארגאניזאציאן, אבער זיי וועלען שפעטער ענדערן זייער מיינונג!

אין דער וואהיים גודס מרייד קומען שלוס אן ערנסטע צייטען.

די דזשאינט באארד און די ריפער מיקערס.

וועלטהער רעדאקטאר!

ערלויבט מיר, אין נאמען פון די ריפער מיקערס יוניאן, צו פראטעסטירען נעגען דער האנדלונג פון דער דזשאינט באארד אין צוריקווייזונג אונזערע דעלעגאטען.

נעכסטען דזשולאי וועלן 6 יאהר זיין די ריפער מיקערס יוניאן עקזיסטירט, נעמשארטעט שלס לאקאל 17 פון דער אינטערנעשאנעל. אין פערלויף פון די 6 יאהר האט די ריפער מיקערס יוניאן דורכנעמאכט פיעלע סטרייקס, נרויסע און קלייגע; נעהאלפען און נעשמיצט פערשיידענע ארבייטער ארגאניזאציאנען, בעריטענד פערבעסערט די טרייד, פערלייכטערט דאס לעבען, אין פיעלע חינזיכטען פון די מויזענדער ארבייטער אין די ריפער טרייד.

אין לעצטען גרויסען סטרייק איז דיעזע יוניאן נעשטאנען אין סאמע פראנט און אונטערמיירליך מיטנעקעמפט מיט איהרע בריידער די קלאוק־מאכער.

נון, איז די ריפער מיקערס יוניאן, דורך די פראטהזרטהיילע פון מאכט אויפלוסריידיג פערזאנען אין דער אינטערנעשאנעל, דורך אויבענע בריידער, נעשטעלט נעווארען אין א לאנג ווי דער איד אין רוסלאנד.

טען האס דעם אידען נעדריקט דערפאר ווייל ער האס נעפראגען א יראמאלקע, טען מאכט אויף איהם אפראמען איצט, ווייל ער איז צו קלוג.

אין א ציים, ווען טען דארף קאנצענטרירען די נאנצע ענערגיע צו פערשטארקען אונזער אלגעמיינע נרויסע ארגאניזאציאן, צו פערבריידערען אין לאקאל טים'ן אנדערען און צו שאפען אסת'ע אחדות, ווען איז דער אייניציער צעמענט פון אן ארבייטער־ארגאניזאציאן, אנשטאט דיעזער וויכטיגער ארבייט, האלט טען אין איין זוכען פעהלערען אויף לאקאל 17.

אויבוינ הונדערט פרעסער, וועלכע האבען זיך נעפונגען אין לאקאל 17, ווייל זיי ארבייטען אין ריפער־שעפער, וועלכע האבען זיך נעפיהלט צופריידען, ווייל זייערע קלענסטע קאמפלייטס זייגען אטענדעם נעווארען, האס טען ארויסגערופען, ווי א נעזונדען צאהן, פון די ריפער מיקערס, לשם שמים, טים'ן צווייק צו „ארגאניזירען".

אין 190, אויס'ן קאנווענשאן אין באסטאן, איז בעשלאסען נעווארען, דאס די ריפער מיקערס יוניאן מוז בעלאנגען צו דער דזשאינט באארד, גלייך מיט די אנדערע לאקאלס פון קלאוק מרייד אין ניו יארק, נים אכטענדיג וואס דאס איז א סעפעראט מרייד און מוז מפעציעל אדמיניסטרירט ווערען, מים א בזונדערען אפים א. ז. ו. נאכדעם האס די דזשענעראל עקזעקוטיוו באארד אין נוארק אפאיכטעד ברודער אמדור און ברודער וויטשקין צו מאכען אן אונטערזוכונג און זיי האבען אריבער־נעשיקט צוויי נעשריבענע בעשלוסען, אויבעם צו די דזשאינט באארד און אויבעם צו לאקאל 17, ערקלערענדיג, דאס מיר מוזען, צוליב אונזערע סעפעראטע בעדינגונגען, האבען אויטאנאמיע, און דאס מיר דארפען צאהלען בלויז וועבענטליבע בייטרעגע צו די דזשאינט באארד לוים דעם בעשלוס פון א קאמיטע פון פערמעסער פון די דזשאינט באארד און פון לאקאל 17.

אין יענער ציים האבען אונזערע דעלענאטען פערמאטען אונזער לאקאל כיי די טיטינגען פון די דזשאינט באארד, אבער אהן א וואונ, ביז די טראנע פון דער וועבענטליבער צאהלונג וועט נעסעטלט ווערען.

דעם 12טען מאי, ווען אונזערע דעלענאטען זייגען נעקומען צום טיטינג פון די דזשאינט באארד, האס טען זיי ארויסנעשמיבען! ווען זיי האבען נעבעטען אן ערקלערונג פאר וואס זיי פערדיענען די נרויסע שאנדע פון ארויסנעשמיבען צו ווערען, האס דער סעקרעטער ערקלערט: „וויל איהר האס ניט אטענדעם רעגעלמעסיג די טיטינגען פון די דזשאינט באארד."

וואו איז דאס נעהערט נעווארען, דאס דעלענאטען — וועלכע האבען קיין וואונ ניט נעהאט — דעלענאטען פון א יוניאן, וועלכע האס פאר יאהרען אן יאהרען מיטנעקעמפפט, צוואמטען נעליטטען אן צוואמטען נעזיגט, זאל טען ארויסמיסבען, „וויל זיי האבען ניט רעגעלמעסיג אטענדעם די טיטינגען", אחנץ דאס דער סעקרעטער זאל דאס וועז עס איז האבען בטמרקט טינדליך אדער שריפליך? אן וועלכען חיוליגען צוועק דיענט אזא בעליידיגונג? וואס פאר אן אחדות און וואס פאר א בריידערליבקויט קען אזא בעליידיגונג שאפען צווישען טעמבערס אן צווישען אויך לאקאל אן דעם אנדערען?

טיט ארבנעלעזטע קעפ פאר שאנדע אן וועה מאכ, האבען די טעמבערס בעשלאסען ביים רעגעלען טיטינג, דאנערשטאג דען 18טען מאי, אויסצודרי־קען א פראטעסט אין אונזער ארגאן פון דער אנ־

איז דאס קאמפפס־לוסט אהנע קאמפפס־פעהיגקייט? איז דאס די שלעכטקייט פון די באסעס? די היציגקייט פון די מעמבערס אדער די שוואכקייט פון די אפיסערס? מיר זיינען נעניגט צו גלויבען אז אלע דריי אורזאכען זיינען פאראנען, אבער די זעלבע אורזאכען זיינען אויך דא אין דעם לעבען פון אנדערע לאקאלס, וואורום האט דאך לאקאל 25 אזוי פיעל פון דיזע אורזאכען, וואס מוזען סוף כל סוף רואינירען דעם שטארקסטען לאקאל, אויב די פערניכטענדע אורזאכען זאלען ניט רעגולירט ווערען.

די מעמבערס און די אפיסערס פון דיעזען לאקאל זיינען עהרליך, פראגרעסיוו — אין פעקט, אויפאפערענד און רעוואלוציאנער, אבער וואס העלפט דאס אלעס, ווען אן אויפנערעגטער שאפ־מיטינג און א שוואכער אפיסער האבען צו ענט־שיידען די וויכטיגסטע פראגען פון טרייד־יוניאן קאמפף?

די יוניאן האט יעצט איהרע וואהלען פיר קאמיטעס און פיר בעצאהלטע בעאמטע, און מיר ווילען האפען אז אין לאקאל 25 וועלען ארויס־געבראכט ווערען פראקטישע מעטהאדען פון יוניאן פיהרונג און די מעמבערס און די אפיסערס וועלען צוזאמען אנווענדען אזעלכע מיטלען, וואס וועלען ברענגען די יוניאן בעסערע רעזולטאטען, ווי דאס וואס דער לאקאל האט געהאט דעם פער־נאנגענעם האלבען יאהר.

לאקאל 11 ברוקלין, קלאוק און סקוירט מייקערס, איז איינע פון אונזערע גרויסע לאקאלס אין גרייטער ניו יארק. דער לאקאל האט א סך מעמבערס און א היבשע פאר טויזענד דאלאר אין באנק, און אין א גרויסע מאס קאנטראלירט דער לאקאל דעם טרייד פון איהר געגענד.

ליידער איז אבער די אדרנונג און דער געגענ־זייטיגער רעספעקט ביי איהרע פערזאמלונגען, ווייט ניט דאס וואס אזא גרויסע ארגאניזאציאן האט געדארפט ארויסווייזען.

נאטירליך, די אונאדרנונג, די אונבערעגקטע רייד און צו־להכעיס־דינג בעמערקונגען, קומען פון א הלבען דאזען מעמבערס. אבער וועז דער גאנצער מיטינג קען זיי ניט געבען צו פערשטעהן, אז זיי זאלען זיצען, זיך אויפפיהרען און רייידען ווי ציוויליזירטע מענשען; וועז די אלגעמיינע מעמבערס דולדען די ווילדע האנדלונג פון די עטליכע, דאן פערדריסט זיך דאס זעהר שטארק. מיר ווייסען אז לאקאל 11 האט אויך א גוטען עלעמענט, און דיעזער גוטער עלעמענט דארף זעהן צו ווערען די מארשלע מאכט אינ'ם לאקאל און אז אלע זאלען דיעזע מאכט אנערקענען.

ווען א פריינד פון דער יוניאן קומט היינט צו די מיטינגען און זעהט וואס דארט טהוט זיך, צאהלט ער נאטירליך ניט קיין אויפמערקזאם־קייט צו די יעניגע, וועמעס שפראך און וועמעס אויפפיהרונג איז דערווידער יעדען נעפיהלפאלען מענשען, אבער דעם פערדרוס, וואס דער אויט־סיידער טראגט אווענ אין זיין הארצען, איז א פערדרוס איבער די שוואכקייט, איבער די נאנ־צע אבנעלאזענקייט פון די אינטעליגענטערע מעמבערס.

זאלען די, וועלכע פיהלען די נויטוועגדיג־קייט פון אן ענדערונג, זיך נעהמען צו דער אר־בייט די ענדערונג צו ברענגען. צופיעל דולדען דעם איצטיגען צושטאנד וועט דעם לאקאל ערנער מאכען.

פינאנציעלער בעריכט פיר לאקאל 11, פאר די לעצטע 3 מאנאטען, פון יאנואר 1 ביז מארטש 31, 1911.

א י י נ נ א ה מ ע:

איניציאיישאן סיע	$1,036.00
דיוס	2,552.60
קאנסטיטושאן ביכער	24.05
יוניאן באדזעס	50
סיינס	16.50
דאנייישאנס	1.10
ענטערטיינמענטס	11.45
פערשיעדענעס	15.45
סך הכל	$3,657.65
בעלאנס פון לעצטען קווארטאל	6,105.49
טאטאל	$9,763.14

א ו י ס ג א ב ע ן:

פאסטיידזש, סטיישאנערי און פרינטינג	$ 38.58
סאלאריעס	930.50
צום דזשענעראל פאנס	739.05
רענט	129.00
קראנקען און אנדערע בענעפיטס	187.20
דזש. באארד, דיסט. קאונסיל א. ז. ו.	42.00
אנדערע ארגאניזאציאנען	140.00
פערשיעדענע אויסגאבען	402.03
סך הכל	$2,608.36

בלייבט א באלאנס ווי פאלגט:

אין בינק	$6,607.05
אין טרעזשורערס האנד	547.73
סך הכל אין קאסע	$7,154.78

נעזאדטעס און גענומען ריכטיג:
כ. אייבראמס,
ל. דינערשטיין, אוידיטארס,
מ. פינקעלשטיין, סעקרעטער.

לאקאל 62 וואהיט נודס ווארקערס נעהמט קירצליך ווערען איינע פון אונזערע נרעסטע לאקאלס אין דער אינטערנעישאנאל. די 15־טויזענד ארבייטער אין דער טרייד האבען זיך נעזומען בעווענען אזוי שטארק, אזוי לעבעריג און אזוי האפנונגספול, ווי זיי האבען דאס נאך פריהער קיינמאל ניט נעטהאן. די גוטע ארבייט וועלכע דער דיסטריקט קאונסיל האט נעטהאן פאר דעם לאקאל די לעצטע עטליכע מאנאט האט געבראכט גוטע פרוכט. הונדערטער אר־בייטער האבען זיך שוין אנגעשלאסען אן דעם

פון אונזערע לאקאלס

ניו יארק.

דעם פערנאנגענעם מאנאט האט לאקאל 41, בראנזוויל ראפער און קימאנא מייקערס, ארויס־גערופען א סטרויק ביי א געוויסען באס. נאהענט פון 90 ארבייטער האבען זיך בעטהיליגט אין דיעזען סטרייק. די אורזאכע ווארום דער סטרייק איז ארויסגערופען געווארען איז קיין אנדער, ווי פאלגענדע: א מעמבער פון לאקאל 41 איז ארויף אין שאפ ארבייטען פאר 6 דאלאר א וואך. די סומע, קלײן ווי זי איז, איז אבער דאך געווען פערנלייכבאר מעהר, ווי דער מעמבער האט גע־קראגען אין אן אנדער פלאץ.

צוויי וואכען שפעטער ווי דער מעמבער איז ארויף אין שאפ, האט דער באס געוואלט רעדוצירען די ווידזשעס פון דעם ארבייטער. דער ארבייטער האט קאמפלײינט אין דער יוניאן, און דער באס האט דעם ביזנעס־איידזשענט אויף נעזאגט אז ער וועט דעם מעמבער פאר קיין פאל ניט צאהלען די פריהערדיגע ווידזשעס, ווײל ער איז דאס ניט ווערטה. דער ביזנעס־איידזשענט, ניט קענענדיג בעקומען דאס וואס דער מעמבער האט נעוואלט, האט נעזופען דעם שאפ צו א מיטינג. דער שאפ־מיטינג האט בע־שלאסען, אז דער מעמבער מוז קריגען די פרי־הערדיגע ווידזשעס, וועז ניט — זאל מען סטרי־קען! און מען האט געסטרייקט! די עקזעקוטיוו פון יוניאן האט דעם סטרייק גוטגעהייסען. דער באס איז דאן נעקומען אין דזשענעראל אפיס קאמפלײנען, דאס לאקאל 41 האט ניט געהאט נעגוג גרונד ארויסצורופען א סטרייק איבער אזא אורזאכע.

דער דזשענעראל אפיס האט נעשיקט א פער־טרעטער נאכצוזוכען צי דאס אויבענדערמאנטע איז טאקע די אורזאכע פון סטרייק, און דער ארגאניזיער פון דער אינטערניישאנאל יוניאן האט נעפונען אז דאס, און קיין אנדערע אורזאכע איז ניטא.

ער האט דאנום נעראטהען דעם סטרייק אויפצונעבען, קרינענדיג פאר דעם בעטרעפענדען מעמבער א פערבעסערונג דורך דעם, וואס דער מעמבער זאל ארבייטען א וואך אויף דעם באס־טען פריי, וואס מען צאהלט פון שטיק, און לויט דעם וואס דער מעמבער וועט אויסמאכען די וואך, זאל די שפעטערע ווידזשעס בעשטימט ווערען.

די ארבייטער פון שאפ האבען אנגענומען דעם ראטה פון אינט. אפיסער און האבען בע־שטימט (דורך בעלאטס) ארויפצוגעהן ארבייטען — האבענדיג אבנעסטרייקט צוויי טעג.

פון אונזערע לאקאלס

די עקזעקוטיוו פון לאקאל איז ניט צופריי־דען נעווען. וואהרום? ווײל דער סטרייק איז נע־סעטצלט געווארען איידער זי האט געקענט מיטען צו ענטשיידען דעם סעטצלמענט. און די עקזע־קוטיוו פרעגט, וואו איז די קאנסטיטוציאנצלע מאכט פון דעם דזשענעראל אפיס צו סעטלען סטרייקס?

דער ענטפער וועלכען מיר קענען געבען איז, אז לויט אונזער קאנסטיטוציאן האבען די לא־קאלס אלע מעגליכע פרייהייטען צו רופען און צו פיהרען סטרייקס.

עס גיבען אבער פעלע, וועז א לאקאלער סטרייק ווערט אונגערעכט, אדער אונפראקטיש ארויסגערופען, און דאן האבען די דזשענעראל בעאמטע ניט נאר א רעכט, נור א פפליכט צו נעהן דיעזען סטרייק סעטלען.

די ארבייטער וועלכע האבען אין סטרייק אנ־טהייל נענומען, האבען אויך באלד ביי זייער ארויסנעהן איינגעזעהן, אז א סטרייק פאר דער רערמאנטער אורזאכע איז נעווען אונבעגרינ־דעט. און דאדום איז די ארויינמישונג פון די דזשענ. בעאמטע נעווען א גרויסע טובה פאר'ן לאקאל.

דאדט וואו קיין נעשריעבענע רולס איז ניטא, מוז מען נאטירליך נעברויכען די ערפאהרונג פון טענליכעען לעבען. און די ערפאהרונג פון דעם טענליכען לעבען. און די ערפאהרונג פון דעם פאדערען צו סטרייקען צו אפט, און איבער קליי־ניגקייטען קענען זיי קיינמאל ניט דערפאדערען צו סטרייקען.

דער סטרייק פון לאקאל 41 איז נעסעטצלט נעווארען אהן דער עקזעקוטיוו, ווײל ער האט קיין מאל ניט נעראפט ארויסגערופען ווערען. און די איינפאכקייט פון דער זאך איבער וועלכע עס האט זיך נעהאנדעלט, האט ניט נעפאדערט אז 90 מענשען זאלען נעהאלטען ווערען נאך א טאג אין סטרייק, ביז די לאקאלע עקזעקוטיוו וואלט מיטען.

אונזער לאקאל 25, ניו יארק, וווייסט און דרעס מייקערס, מאכט נאך אלץ דורך איהר שטורעמדיגע צייט פון פיהרען צוויי, דריי און מעהר סטרייקס יעדע וואך.

פון די פערשיעדענע לאקאלס, גרויסע און קלייגע, וועלכע אונזער אינטערניישאנאל האס, וווייסען מיר ניט פון קיין איינע, וועלכע זאל האבען אזוי פיעל סטרייקס, ווי דאס האט לאקאל פינף און צוואנציג.

עטוואס מזו לייענען אין דיעזען לאקאל, וואס ברענגט מיט אזוי פיעל סטרייקס.

עס איז פיר אונז און ווער געגען אונז. פרעזי־דענט טעפט האלט זיך נאָך אלץ ביי זיין אלטע מיינונג בנוגע טרייד־יוניאָנס. אנומעלט האָט ער געהאלטען א רעדע פאר די ריילראָוד טריינ־מען און האָט געזאָגט, אז ער גלויבט אין „גוטע, שעהנע, פיינע ארבייטער אָרגאניזאציאָנען", דאָס הייסט, יוניאָנס וואָס קעמפפען ניט, גיבען ניט קיין טראָבעל און זיינען צופריערען מיט אלע צרות וואָס זייערע בעלי בתים טהיילען זיי אויס. ער מיינט אבער אז עס איז שעדליך פאר דער רעגיערונג ווען איהרע ארבייטער בעלאנגען אונטער דער אמעריקען פעדעריישען אָוו ליי־באָר. א מאָדנע זאך. וואָס מעהר רעגיערונגס־בעאמטע האָבען אויסצוזעצען אויף דער פעדע־ריישאן דאָס גרעסער אין צאָהל וואקסט די אָר־גאניזאציאָן פון די פאָסט אָפיס קלוירקס.

א טרייד־יוניאָניסטישע רעדע אין קאָנגרעס.

קאָנגרעסמען ווילסאָן, וועלכער פערטרעט די קוילענגרעבער, האָט דאָ ערשט געהאלטען א וויכטיגע רעדע אין קאָנגרעס און האָט דאָ קאָנ־גרעסלייטע שטארק פעראינטערעסירט. ווילסאָן האָט גרויסע, נאטירליכע פעהיגקייטען. ער איז א גאנץ גוטער דעבאטאנט און ער געווינט רעספעקט און איינפלוס פון טאָג. זיין רעדען איבער די טאריף־פראגע האָט זיך הויפטזעכליך בעצויגען צו דעם וואָס פאר א ווירקונג דער טאריף (אָבצאָהל אויף סחורה) וועט האָבען אויף ארבייטער ווייידזשעס. „דער אמעריקאנער לוין־ארבייטער," האָט ווילסאָן בייליפיג גע־זאָגט, „האָט אָנגעהויבען פערשטעהען אז א שטארקע און גוט־אָרגאניזירטע יוניאָן האָט פאר איהם פיעל מעהר ווערטה ווי צוואנציג טאריפס. נעהמט, למשל, מיין אייגענע טרייד — קוילענ־גרעבעריי. דאָרטען וואו די ארבייטער זיינען אָרגאניזירט זיינען זייערע ווייידזשעס 69 סענט א טאָן. פערקעהרט, דאָרטען וואו זיי זיינען ניט אָרגאניזירט, מעג דער טאריף זיין ווי הויך, קריגען די ארבייטער ניט מעהר ווי 35 סענט א טאָן". אן אייזערנער ארגומענט וואָס טאריף־בלאָפערס קענען ניט בעשטרייטען.

טרייד־אגרימענטס אין דייטשלאנד.

אז אין דייטשלאנד פערגרעסערט זיך די צאָהל אגרימענטס צווישען ארבייטער און זייערע בעלי בתים, קען מען זעהען פון די רעפאָרטס וואָס די קאָנסילס גיבען ארויס. אָט זיינען עטליכע אינטערעסאנטע ציפערען:

אין 1907 האָבען עקזיסטירט אין 111 טוי־זענד מיט 50 פאבריקען, וועלכע האָבען בעשעפ־טיגט א קנאפען מיליאָן ארבייטער, 5,324 אגרי־מענטס.

אין 1908 האָבען עקזיסטירט אין 120,401 פאבריקען, וועלכע האָבען בעשעפטיגט 1,107,478 ארבייטער 5,671 אגרימענטס.

אין 1909 האָט זיך די צאָהל פון אגרימענטס פערגרעסערט ביז 6,578, ארומנעהמענדיג 137,214 פאבריקען.

א חוץ דיזע ציפערן ווערט אין דיזע רע־פאָרטס דייטליך ערקלערט אז די איצטיגע טאק־טיק פון די דייטשע טרייד יוניאָנס איז צו סיי־נען אגרימענטס וואו נור מעגליך.

שריפטזעצער אין ענגלאנד טהעטיג.

די לאָנדאָן סאָסייעטי אָוו קאָמפאָזיטאָרס (אזוי הייסט די דאָרטיגע שריפטזעצער יוניאָן), גיט איצט ארויס א טעגליכע צייטונג, כדי צו קרוינען איהר קאמפף פאר א קירצערען ארבייטס טאָג מיט ערפאָלג. די צייטונג וועט זיין ניט נאָר דער אָרגאן פון די אָרגאניזירטע דרוקעריי־ארבייטער, נאָר אויך אן אלגעמיינע טרייד יוניאָן צייטונג. ביז אהער איז אין ענגלאנד קיין טעגליכע ארבייטער צייטונג ניט געווען, ווייל מאנכע ליבעראלע צייטונגען גיבען אָב זעהר פיעל אָרט פאר ארבייטער אנגעלעגענהיי־טען. די גרויסע שריפטזעצער יוניאָן האָט אלזאָ געמאכט זעהר א וויכטיגען שריט. די פראגע פון א טעגליכע טרייד־יוניאָן צייטונג איז דאָרט שוין פיעל מאָל בעהאנדעלט געוואָרען און איז אלץ אָבגעלעגט געוואָרען. אלס די איינציגע אין פעלד האָט זי א זיכערע צוקונפט. די נייע צייטונג הייסט די דיילי העראלד און קאָסט איין סענט.

אז דער שטאאט וועט די טרייד־יוניאנס רירעקט העלפען.

אט ווי די פאגדם וועלען ווערען צונויפגעשטעלט: מענער ארבייטער וועלען מוזען צאהלען 8 סענט א וואך, פרויען ארבייטער 6 סענט א וואך. די זעלבע סומע וועלען די בעלי בתים מוזען צאהלען פיר יערען פון זייערע ארבייטער. סך הכל זאל ווערען אריינגעטראגען אין קאסע 14 מיליאן פונט (70 מיליאן דאלאר) א יאהר. און דערצו וועט דער שטאאט ביישטייערען אראום 4½ מיליאן פונט (22½ מיליאן דאלאר א יאהר.

נאטירליך זיינען די טרייד־יוניאנס צופריעדען מיט ריעזען געוועזן־פראיעקט. די ארבייטער פארטיי וועט טרייען דעם נעזעץ צו אמענדירען אין דעם זין, דאס ארבייטער וועלבע פערדיענען וועכינער פון 4 און 5 דאלאר א וואך, זאלען ניט דארפען צאהלען זייערע וויעכענטליכע ריוס. יעדענפאלס זיינען די ארבייטער דער מינונג אז דער פראיעקט וועט זיין דער בעסטער ארבייטער שוץ־נעזעץ וואס איז ווען עס איז פארגעבראכט געווארען. עס וועט העלפען די ארבייטער וועז זיי זיינען קראנק אדער אויסער־ארבייט, הגם זיי וויסען אז דאס וועט ניט אבשאפען די הויפט־אורזאכען פון שווינדזוכט און ארבייטסלאזיקייט. דיעזע אורזאכען וועלען בלייבען אזוי לאנג ווי די היינטיגע אדרנונג וועט אנהאלטען.

ארבייטער נייעס

(צוגעשיקט פון די אמעריקאן פעדעריישאן אוו לייבאר)

קיין אפיעל אין די העטטערס קיים.

ווי בעקאנט האט די יונייטעד סטייטס סיר־קיוט קאורט פערניכטעט דעם ערשטען אורטהייל אין די העטטערס קיים, לויט וועלכען די העט־טערס יוניאן האט בעראפט אבצאהלען לעוו עגד קאמפ. א גרויסע סומע געלד אלס שאדען־ערזאץ פאר דעם באיקאט וואס זי האט אויף די פירמע געמאכט. נון האבען די לאיערס פאר דער קאמפאני אריינגעטראגען א ביטע, אז די קאורט זאל די קיים נאכאמאל אויסהערען. אבער די קאורט האט די ביטע צוריקגעוויזען אויף דעם גרונד, דאס די לאיערס האבען ניט גענוג בעווייזט. אלע בעאמטע פון דער יוניאן זיינען בעשולדיגט געווארען אין קאנספיראציע. די אנקלאגע האט געוואלט מען זאל זיי אלעמען האלטען פראנטוואַרטליך. אבער, אום צו האלטען אלע אנגעקלאגטע פראנטוואַרטליך פאר אלעם וואס איז געטאן געווארען, מוז מען וועניגסטענס בעווייזען אז יעדער איינער האט געהאנדעלט אונגעזעצליך. און דאס האט מען פאר דער קאורט ניט בעווייזען.

בירגער־רעכטע פיר רעגיערונגס־ארבייטער.

אין איצטיגען קאנגרעס הערשט אן אלגעמיינער נעפיהל, אז די ארבייטער, וועלבע די רעגיערונג בעשעפטיגט דארפען דארמיט זייערע בירגער רעכטע ניט פערליערען. פאר וואס טאקע דארפען זיי זיין ערנער פון אנדערע אר־בייטער? לויט א בעפעהל וואס רוזוועלט האט אמאל ארויסגענעבען און טעפט היט אב, קען א רעגיערונגס־ארבייטער וועלבע שוועקגעשיקט, אויב למשל ער קומט פאר א קאנגרעס־קאמיטע עדות זאגען וועגען זיינע ארבייטס־בעדינגונגען. קאנגרעסמען באטהריס פון אהאיא האט אריין־געטראגען א פראיעקט, אז אין דער צוקונפט זאל דיזער רוזוועלט־טעפט מנהג אבגעשאפט ווערען. קיין ארבייטער, וואו ער זאל ניט ארבייטען, דארף ניט בערויבט ווערען פון זיין בירגער־רעכט. מען האפט אז דיזער פראיעקט וועט אנגענומען ווערען.

טעפט איז געגען טרייד־יוניאנס.

די אנטאציע וואס די אמעריקען פערעריי־שאן אוו לייבאר פיהרט זינט די לעצטע עטליכע וואכען פאר די קלוירקס אין די פאסט אפיס וואס־נאנען האט געמאכט א גרויסען רושם און האט דער פערעריישאן נעשאפען פיעל קרעדיט. ווי בעקאנט פיהרט א ספעציעלע קאנגרעס־קאמיטע א וויכטיגע אונטערזוכונג אין דער זאך און איי־ניגע קאנגרעסלייטע האבען אריינגעטראגען גע־זעץ־פראיעקטען. דיזע פראיעקטען האבען אלע איין צוועק, נעמליך: צו פערלייכטערן די לאגע פון די פאסט אפיס קלוירקס.

נאך א זאך וואס דיזע אנטאציע האט אויפ־געטהאן איז, וואס זי האט קלאר בעוויזען ווער

בריעף מעבר לים

פּראָגרעס אין ענגלאַנד.

פון בען טוירנער.

זאָגט וואָס איהר ווילט, ענגלאַנד מאַכט דאָך פּראָגרעס. ללאָיד דזשאָרדזש האָט זיך גענו־מען צו די רענט־רייסער און פּראָפיט־מאַכער מיט די פולע אונטערשטיצונג פון דעם גאַנצען מיניס־טעריום.. הפּנים אַז ענגלאַנד הויבט זיך ענדליך אָן שעהמען אַז אין מאַנכע פון איהרע קאָלאָניען זאָל מען זיך מעהר זאָרגען פאַר דעם ארבייטער, ווי ביי איהר אין דער היים. די לעצטע רעפאָרמע לטובה די ארבייטער איז אַ געזעץ־פּראָיעקט פאַר אַ פערזיכערונגס־פאָנד פון וועלכען דער שטאַאט וועט העלפען צו צאָהלען ארבייטער פיר דאָקטאָר און מעדיצין, קראַנקען בענעפיט און אויסער־ארבייט בענעפיט.

זיכער איז דאָס אַז די רעגיערונג געהט דאָס ניט טהאָן ווייל זי האָט אַ גוט הארץ, הגם איהר קאָלעקטיווע הארץ איז אַ ביסעצקע בעסער ווי די אריסטאָקראַטישע הארץ פון די קאָנסערוואַ־טיווען: באַלפאָור, לענדסאַון ענד קאָ. צו אַלעם ערשטען איז זי אויסען איהר אייגענע טובה. אויב זי וועט קענען ווייזען צום סוף פון איהר טערמין אַז זי האָט פאַר די ארבייטער עפּעס אויפגע־טהאָן, האָט זי דעם בעסטען טשענס צו בלייבען אין קראַפט. אָבער ווי די זאָך זאָל ניט זיין, זאָל זיין פון אַ קאָזאַק — אַבי צום לעבען.

אַן עהנליכער פערזיכערונגס־פאָנד עקזיס־טירט אין דייטשלאַנד שוין כמה יאָהרען. אָבער ווי מען זאָגט, זאָל דער ענגלישער געזעץ־פּראָיעקט זיין פיעל בעסער. אין פערלויף פון די לעצטע עטליכע צוואַנציג יאָהר האָט ענגלאַנד געביטען איהר גאַנצע אינערליכע פּאָליטיק. דענסטמאָל איז געווען דער געשריי אַז דער שטאַאט טאָר זיך אין אַזעלכע זאַכען ניט מישען. „לאָז לויפען!" — האָט מען געהייסען דער רע־גיערונג האַלטען אין זין. שטאַרבען טויזענדער מענשען פון הונגער, — „וועמען אַרט דאָס, לאָז לויפען!" פער'שכור'ען מענשען זייערע בעבע־כעס, זייער געזונד און זייער פערשטאַנד, — „זאָל קיינעם ניט אַרען, לאָז לויפען!" ווערען יעדעס יאָהר די רייכע פיעל רייכער און די אָרימע פיעל אָרימער — „טשעפּע ניט, לאָז לויפען!" געהען פופציג טויזענד קינדער אין סקול יעדען טאָג הונגעריגערהייד, שטאַרבען טוי־זענדער פּיצלעך קינדער אויס יעדעס יאָהר פון אוננאַטירליכע ערציהונג, פון פערפּעסטעטע לופט און סם המות אין זייערע מאַכלים — „עס זיך ניט אָב די הארץ, לאָז לויפען!" טאָמער וועט זיך דער שטאַאט אַריינמישען און ניט דער־לאָזען אַז דאָס שותפות'דיגע געשעפט צווישען קאַפּיטאַליזמוס און דעם מלאך המות זאָל וואַק־סען און בליהען, וועט דאָך דאָס הייסען סאָציאַ־ליזמוס און קלאַסען־געזעצע.

אָבער ביסלעכווייז זיינען די דאָזיגע ענאָאיס־טישע געדאַנקען פערטריבען געוואָרען. אַ נייע דעמאָקראַטישע כוואַליע האָט זיך פערשפּרייט איבער'ן לאַנד. די ענגלענדער זיינען קאַלטע ברואים און געהען פּאַמעלעך. אָבער מיט לאַנג־זאַמע שריט קענען זיי מיט דער צייט דערגעהן ווייטער ווי די שנעלע, כלומרשט מעהר דעמאָ־קראַטישע און פרייערע אַמעריקאַנער. אין דיעזען היינזיכט, בנוגע צו ארבייטער שוץ־געזעצע, שטעהען די פעראייניגטע שטאַאטען היינט נאָך אַלץ אויף דעם זעלבען אָרט וואו די ענגלענדער זיינען געשטאַנען מיט דרייסיג יאָהר צוריק. דאָ דענקט מען נאָך אַלץ אַז די מענשען זיינען גע־מאַכט געוואָרען פיר דער קאָנסטיטושאָן, און ניט די קאָנסטיטושאָן פאַר די מענשען, און די דזשאָדזשעס ערקלעהרען נאָך אַלץ ארבייטער שוץ געזעצע געגען דער קאָנסטיטושען.

לויט דעם פינאַנץ־מיניסטער דזשאָרדזשעס געזעץ־פּראָיעקט, וועט יעדער ארבייטער וואָס צאָהלט ניט קיין „אינקאָם טעקס", (דירעקטע שטייערען פון זיין הכנסה), יעדער ארבייטער וואָס פערדיענט וועניגער פון 800 דאָלאַר אַ יאָהר, זיין בערעכטיגט צו דאָקטאָר און מעדיצין פריי. די דאָקטוירים וועלען ווערען געצאָהלט דירעקט פון דער שטאַאטס־קאַסע. יעדער ארביי־טער פרוי, סיי פערהייראַטה סיי אונפערהיי־ראַטה, ווען זי דאַרף ווערען אַ מוטער, וועט זיין בערעכטיגט צו אַ בענעפיט פון דרייסיג שילינג (7½ דאָלאַר) פאַר איהר קינדבעט. אַ סומע פון פון אָנדערהאַלבען מיליאָן פונט 7½ מיליאָן דאָ־לאַר) אַ יאָהר וועט אָבגעגעבען ווערען פיר סאַני־טאַריומס פיר שווינדזיכטיגע און אַנדערע הייל־באַרע קראַנקע.

דער קראַנקען בענעפיט וועט זיין צעהן שילינג אַ וואָך, 13 וואָכען נאָכאַנאַנד און 5 שילינג אַ וואָך ביז דער קראַנקער ווערט געזונד. פרויען וועלען קריעגען אַ העלפט פון דיעזער סומע. דיעזער בענעפיט איז ניט קיין גרויסער, מען דאַרף אָבער געדענקען אַז דל־בענעפיט־סאָסייעטיס און אָרדענס אין ענגלאַנד צאָהלען ניט פיעל מעהר. קלוירקס און דיענסט־מיידלעך וועלען צו די בענעפיטס אויף זיין בערעכטיגט. מען רעכענט אַז דיעזער פּלאַן וועט אַרומנעהמען קנאַפּע 15 מיליאָן ארבייטער.

וואָס אָנבעטרעפט אויסעראַרבייט בענעפיט, וועט דער געזעץ אָפיציעל אַרומנעהמען קנאַפּע צוויי און אַ האַלב מיליאָן ארבייטער אין די אינזשעניריגג און בילדינג טריידס. אין אַנדערע טריידס וועלען די ארבייטער קענען גרינדען אַזאַ פאָנד אויב זיי וועלען וועלען, און דער שטאַאט וועט ביישטייערען אַ געוויסע סומע. טרייד־יוניאָנס וועלכע האָבען אויסגעאַרבייט פאָנדס שוין פון לאַנג אָן, וועלען בעקומען צוריקגע־צאָהלט פון שטאַאט אַ זעקסטעל פון די געלדער וואָס זיי צאָהלען אויס אַלע יאָהר. דאָס הייסט

100 האָט זיך דוקא פערוואָלט א סטרייק. ווי עס שיינט איז דאָס געווען אַן אָנשטעל פון מאַנכע פון די גרעסערע באָסעס. זיי האָבען בכיון געגרינדעט אַן אינדעפּענדענט אַסאָסיאיישאָן אום די איבעריגע אַריינצושלעפּען אין א סטרייק און אויף אַזא אופן פּטור ווערען פון געוויסע קאָנקורענטען. אויך האָבען זיי זיך געציעלט צו דעם אַז די יוניאָן זאָל פערלירען דעם „ארויס־העלפער סיסטעם", דעם סיסטעם וואָס גיט די ארבייטסלאָזע בעקער צוויי טעג א וואָך ארבייט.

אָבער די נייע באָסעס אַסאָסיאיישאָן האָט זיך גאַנץ שטאַרק בענאַרישט. סך הכל פינף טעג האָט אָנגעהאַלטען זייער עקשנות. איינציגווייז האָבען זיך די מעמבערס פון דער אַסאָסיאיישאָן געמאָלדען און געסעטעלט, נאָכגעבענדיג די יוניאָן פאָדערונגען, און די אַסאָסיאיישאָן איז געווען פערלאָרען אַזוי גיך ווי געבאָרען; א פאָלשטענדיגער זיעג פאַר לאָקאַל הונדערט.

גוטע וואָכענבלאַט און פעהיגע פיהרער.

צום שלוס איז נויטיג צו בעמערקען אַז אַחוץ דעם אָפיציעלען זשורנאַל וואָס דער אינטערנאַציאָנאַלער פערבאַנד גיט אַרויס, האָבען די אידישע בעקער פון גרייטער ניו יאָרק אַן אויסגעצייכענטע וואָכענבלאַט, „דער אידישער בעקער" אונטער דער רעדאַקציע פון גענ. י. עפּשטיין. דאָס איז א גוטע וואַפע אין זייערע הענד און דיענט די ארבייטער אינטערעסען אויף דעם בעסטען אופן. אויף דעם נעקסטען קאָנווענשאָן פון דעם פערבאַנד האָפען זיי צו קריגען די פינאַנציעלע שטיצע פון זייער דזשענעראַל אָפיס פאַר דיעזער צייטונג.

אין גענ. י. גאָלדשטיין וועלכער איז א היבשע צייט געווען דער דזש. אָרגאַנייזער פון די ווייסט מייקערס יוניאָן, לאָקאַל 25, און גענ. מ. קאַזימירסקי, וועלכער איז גוט בעקאַנט אין דער אידישער בעוועגונג האָבען די אידישע בעקער ארבייטער צוויי פון די פעהיגסטע און געטרייעסטע אָרגאַנייזערס. מיר גראַטולירען דעם אינטערנאַציאָנאַלען בעקער פערבאַנד אויף זיין פּראָגרעס און די אידישע בעקער לאָקאַלס פון ניו יאָרק אויף זייער גוטע ארבייט פאַר טרייד־יוניאָניזם און זייער גלענצענדען ערפאָלג.

נייעס פון סאַן פראַנסיסקאָ

אָרגאַנייזער דזשיימס הימעל'ס רעפּאָרט.

אונזער נייעסטער אָרגאַנייזער אין „דער שטאַדט מיט דעם גאָלדענעם טויער" שרייבט:

היינטיגע וואָך האָב איך זיך געזעהן מיט אייניגע קלאָוק־ און שוירט ווייסט פירמעס. עס איז פאַראַן דאָ ארום דרייסיג אַזעלכע פירמעס, יעדע פון זיי בעשעפטיגט פון צוויי ביז פופציג ארבייטער, דאַרונטער אויך פיעלע פרויען, סך־הכל ארום פינף הונדערט ארבייטער. פון נעקסטע וואָך אָן וועלען צוויי פון די גרעסטע שעפּער אָנהויבען בענוצען דעם יוניאָן לייבעל. ביטע שיקט מיר צו לייבעל קאָנטראַקטס.

איך האַלט איצט אין רעאָרגאַניזירען לאָקאַל 8, און האָב אַראַנזשירט א מיטינג צוזאַמען מיט די אינדעפּענדענט ליידים טיילאָרס יוניאָן, וואָס צעהלט ארום דרייסיג מעמבערס. איך גלויב, אַז עס וועט מיר געלינגען צו פעראייניגען די ליידים טיילאָרס מיט לאָקאַל 8. די דזשוירנימען טיילאָרס ווילען זיי פערכאַפּען. אָבער איך וועל שוין זאָרגען דאַפיר אַז זיי זאָלען בעלאַנגען צו אונזער אינטערניישאָנאַל יוניאָן.

אין גיכען האָף איך צו שיקען נאָך א שטאַרטער פאַר די שוירט ווייסט וואָירקערס. צוויי פירמעס האָבען אָנגעהויבען נוצען דעם לייבעל. אין אַלגעמיין האָבען מיר דאָ גוטע אויסזיכטען אויף עטליכע שטאַרקע לאָקאַלס.

דעם רעדאַקטאָר'ס צרות.

דער אָפיס־באָי: איך קען מיר גאָרניט העלפען. אַז איך זאָג זיי, אַז איהר זייט ניטאָ אין אָפיס, גלויבען זיי מיר־ניט. יעדער וויזיטאָר וויל ניט אַנדערש אייך זעהן.

דער רעדאַקטאָר: ווילי, הער נאָר צו, נעהם ניט קיינע בלאָפס. וואָס פאַר א תירוץ זיי זאָלען דיר ניט זאָגען, ענטפער, אַז „אַלע זאָגען אַזוי". דו הערסט, ווילי?

גלייך נאָך ריעזען שטרענגען בעפעהל קומט אַריין א דאַמע, זעהר בייז, פערביטערט. זי וויל ניט אַנדערש זעהן דעם רעדאַקטאָר.

— אונמעגליך, מאַדאַם — ענטפערט ווילי ענטשלאָסען.

— אָבער איך בין זיין פרוי — ווידערהאָלט די דאַמע.

— אָה! — זאָגט ווילי — מיר ווייסען שוין, זיי זאָגען אַלע דאָס זעלבע.

נאָטיס צו סובסקרייבערס.

סובסקרייבערס וועלכע בעקומען ניט דעם זשורנאַל זאָלען זאָפאָרט צושיקען אין דזשענעראַל אָפיס א פּאָסטאַל קאַארד מיט זייער נאָמען או ואַדרעס דייטליך געשריעבען. פערלאָזט זיך ניט אויף נסים.

דער דזשענעראַל אָפיס וועט מופען נאָך 32 יוניאָן סקווער, ניו יאָרק סיטי, ענדע נעכסטען דזשולאַי. גענויערעס אין נעכסטען נומער.

לאנג דאס א בעקער ארבייטער האט זיין פרוי און קינדער אין די אויגען ניט אנגעזוהן. דער בעקער ארבייטער איז געווען אזוי פערשקלאפט און אזוי גייסטיג געווענקען אז ער האט לחלוטין ניט נעקענט דענקען וועגען ווי אזוי זיך צו העלפען. צו ריידען צו איהם וועגען טרייד־יוניאניזם איז געווען ווי צו ריידען צום לאמפ. דאס איז איהם אין זיין פערשקלאפטען מוח ניט נעקראכען."

ווייטער זאגט וועקשטיין, דאס אזוי ניך ווי עטליכע בעקער ארבייטער אין נוארק זיינען צופרידען מיט זייערע לעבנס־באדינגונגען. זיי ווילען נישט קיין בעסערע. זיי ווילען נישט מער פרייע צייט, מער לוין, בעסערע שטוב, בעסערע קליידער, בעסערע עסן. זיי ווילען נישט מער פרייע צייט, מער לוין, בעסערע שטוב, בעסערע קליידער, בעסערע עסן, ווייל זיי האבען נישט קיין אנדערע אידעאל פון לעבען. זיי ווילען נישט מער פרייע צייט, מער לוין, בעסערע שטוב, בעסערע קליידער, בעסערע עסן, ווייל זיי האבען נישט קיין אנדערע אידעאל פון לעבען.

אנשטאט ניו דושווירסי שטעלט ניו יארק סיטי, און איהר וועט האבען א ריכטיגען בילד פון די לאגע פון די אידישע בעקער ארבייטער אין יענע יאהרען וועקשטיין זאגט וועגען די באסעם פון נוארק קען מען מיט אמת זאגען וועגען אלע באסעם אומעטום, וועו זיי האבען דעם טשענס פריי און אונגעשטערט צו באסווען. דערפאר איז קיין וואונדער ניט וואס די אידישע ארגאניזירטע בעקער זיינען טאפפערע, ביטערע קעמפפער און גאלע ראדיקאלען.

קעמפפען געגען דעם פערבאנד.

עס האט אבער נענומען א לאנגע צייט איידער די אידישע בעקער פון ניו יארק האבען גענפענט די אויגען, איידער זיי האבען פערשטאנען די נויטוועניגקייט פון פראקטישע ארגאניזאציאן. וועו זיי האבען זיך אנגעהויבען ארגאניזירען זיינען זיי געווען פערברענט רעוואלוציאנערען, הייסע אינדאסטריאליסטען. דער אינטערנאציאנאלער פערבאנד עקזיסטירט שוין 25 יאהר, אבער די אידישע בעקער, לאקאל 100, זיינען אריין אין פערבאנד ערשט נאך דער 13טער קאנווענשאן, מיט צוויי יאהר צוריק. ביז דאן האבען זיי בעלאנגט צו די אינדאסטריאל ווארקערס אוו דהי ווארלד און האבען פרובירט בעקעמפען דעם פערבאנד.

ווי די זאך זאל ניט זיין, איצט איז לאקאל 100 איינער פון די גרעסטע לאקאלס וואס דער פערבאנד האט און אין הער קורצער צייט פון זיין עקזיסטענץ האט ער צוזאמען מיט אנדערע לאקאלס פון ניו יארק און ברוקלין שוין פיעל אויפגעטאן צו פערבעסערען די לאגע פון די אידישע בעקער ארבייטער, און צו השלטען די באסעם אין צאם.

דזשענעראל סטרייק אין 1909.

אנפאנג יאהר 1909 האט לאקאל 100 געגרימען פיהרען א גרויסע אגיטאציע פיר יוניאניזם און געמאכט אלע פארברייטונגען פיר אן ענטשלאסענעם קאמפף. דער קאמפף האט אויסגעבראכען דעם ערשטען מאי פון יענעם יאהר און האט נעדויערט נאנצע נייז וואכען. די ערשטע עטליכע וואכען איז די לאגע נעווען זעהר צוויי־פעלהאפט. די ארבייטער פון די גרויסע בעקער ריינען האבען זיך אין דעם דזשענעראל סטרייק ניט אנגענשלאסען און האבען נעארבייט אונטער פאליציי־בעוואכונג. אבער ביסלעכווייז האבען די קעמפפער צוגעקראגען פרישע קרעפטען פון פרישע בעקערייען, און ענדליך האבען אלע טהייל פון דעם אידישען קווארטאל אנגעהאלטען א קאנפערענץ און בעשלאסען אנגעהמען זיך די בעקערס קריוודע. דאס האט נעברענט דערצו אז אויך די גרויסע בעקערייען האבען נעמוזט די באס־הייזער שליסען.

דער רעזולטאט איז נעווען אז די ארבייטער האבען ערהאלטען א גרויסען זיעג. די בעלי בתים האבען נאכגענעבען אלע פארדערונגען, נעמליך: אנערקענונג פון דער יוניאן און קלאווד שאפ, א 10־שטונדיגען טאג, העכערע ווייזשעס, אנערקענונג פון יוניאן־לייבעל און בעסערע סאניטארע בעדינגונגען. זיי האבען יעצט קאנטראקטירט פיעל מיט 200 שעפער, און האבען פערבעסערט די לאגע פון א טויזענד ארבייטער.

וואס זיי מהוען פאר זייערע ארבייטסלאזע.

איינע פון די שווערסטע אויפגאבען פאר די אידישע בעקער איז די פראגע פון די ארבייטסלאזע וועלבע זיינען כמעט 30 פראצענט פון די מעמבערס. אין דיעזער הינזיכט איז די יוניאן־פיהרער געלונגען די שווירינקייט צו פערלייכטערען אויף זעהר א פראקטישען אופן, און דערפאר קומט אי די פיהרער אי די ארבייטער זעהר פיעל קרעדיט. דעם אמת זאגענדיג, צוויי־פעל איך זעהר אויב ארבייטער פון אנדערע טריידס וואלטען געוואלט פאלגען זייער ביישפיעל. די יוניאן האט נעפאסט א בעשלוס, או יעדער פול בעשעפטיגטער ארבייטער זאל אבגעבען איין טאג ארבייט דורך יעדע צוויי וואכען, און דאס מאכט פאר דער יוניאן מעגליך צו געבען יעדען ארבייטסלאזען בעקער צוויי טאג א וואך ארבייט.

דער לעצטער אי־איהריגער זיעג.

אין מאי 1910 האט די יוניאן קיין טראבעל מיט די באסעס ניט נעהאט. אלע בעלי בתים האבען אונטערנעשריבען די אנרימענטס אהן שום טענות ומענות. הייגטינגען יאהר אבער האט זיך די באסעס פון ניו יארק סיטי אונטער דעם קאנטראל פון לאקאל 100 נעוואלט פערמעסטען כוחות מיט די נעניטע קעמפפער פון דעם לאקאל. די איינציגע פאדערונג וואס די ארבייטער האבען דאס מאל נעשטעלט איז נעווען א העבערונג פון צוויי דאלאר א וואך אין ווייזשעס. די באסעס פון ברוקלין, בראנזוויל און הארלעם האבען פריעדליך נעסעטעלט מיט די דאמטינג לאקאל יוניאנס און האבען נאכגענעבען זייערע נעמעסינטע פאדערונגען. אבער די באסעס פון לאקאל

שטאנען ביים בעל הבית האט ער נאטירליך פון זיי מעהר ארבייט ארויסגעפרעסט. מען פלענט דעמאלט ארבייטען פון 15 ביז 17 שטונדען א טאג, זיעבען טעג אין דער וואך, און שבת 24 שטונדען. דאס איז נעווען דער פאל במעט איבעראל. אבער צוליעב די שטארקע אגיטאציע וואס די לאקאל יוניאנס און דער פערבאנד הא־בען די נאנצע צייט נעפיהרט, איז זיי אין פיעלע ערטער געלונגען אבצושאפען נאכט־און זונטאג־ארבייט. אין סאן פראנציסקא, צום ביישפיעל, האט די יוניאן ערקעמפט אן אכט־שטונדען טאג פינף טעג אין דער וואך, און פרייטאג 9 שטונדען. אין סט. לואים האבען זיי היינט א 9־שטונדיגען טאג, זעקס טעג ארבייט א וואך אנשטאט זיעבען, בעסערע סאניטארע בעדינ־גונגען, און פון 15 ביז 21 דאלאר א וואך אין ווירזשעם, אנשטאט 10 און 14 דאלאר, און זיי בעריהמען זיך אז אין די לעצטע צעהן יאהר האב־בען זיי נעהאט בלויז איין סטרייק. דאס זעלבע קען מען זאגען וועגען א סך אנדערע שטעדט אין אמעריקא. אפילו צווישען די אידישע ארבייטער אין ניו יארק און ניו דזשוירסי, וואו די בעדינגונ־גען זיינען נעווען די טרויעריגסטע, און די קעמפען די שטארקסטע און היצינסטע, איז דורך אגיטאציע און פעראייניגונג די ארבייטער נע־לונגען זייער לאנג פיעל צו פערבעסערן.

ערפאלגרייכע קאמפאניעס בעקערייען אין קאליפארניא.

בעפאר מיר נעהען בעשרייבען די טהעטיג־קייט און פראגרעס פון די אידישע ארבייטער אין ניו יארק איז כ־אי צו דערמאנען אז איינע פון די בעקער לאקאלס אין קאליפארניא האט אן אייגענע קאמפאניעס בעקעריי. אין אנ־פאנג האט דיעזע אונטערנעהמונג נעהאט זעהר פיעל שוועריגקייטען, און האט ניט איין מאל נעהאלטען ביין אונטערגעהן. דיעזע יוניאן בע־קעריי איז די באסעס נעשטאנען ווי א ביין אין האלז, און זיי האבען אנגעוועגדעט אלערליי מיט־לען איהר פון וועג אבצוראמען. אבער נאך א לאנגען ביטערען קאמפף האט ענדליך די יוניאן נעזיגט. עטליכע פון איהרע נעגנער זיינען נע־נאנגען נעבראבען און האבען באנקראטירט אויף טויזענדער דאלאר. אבער די יוניאן־בעקעריי, וועלכע איז בעקאנט אלס די סט. דושאזע בייי־קינג קא., בליהט און מאכט גוטע נעשעפטען.

צאהלט קראנקען און טויטען־בענעפיט.

. דאס וואס די יוניאן איז א קאמפף ארגא־ניזאציאן און סאציאליסטיש נעזאנגען, שטערט איהר פון דעסטוועגען ניט צו צאהלען פערשיי־דענע בענעפיטס. אין דיעזען פרט פיהרט זיך די פאר־טנעשריטענע בעקער יוניאן ווי אנדערע אמעריקאנער יוניאנס. איהר יעצטיגער קראנקען און טויטען בענעפיט פאנד האט זיך נעעפענט מיט 7 יאהר צוריק. פאר די ערשטע צוויי און א פיערטעל יאהר האט די יוניאן אויסנעצאהלט אין אזעלבע בענעפיטס ניט מעהר ווי 557 דאל. דיעזע בענעפיטס זיינען אבער כסדר נעוואקסען. אין 1910 האט די אויסנעצאהלטע סומע דער־גרייכט איבער 16 טויזענד דאלאר. עס איז קיין צווייפעל ניט אז צוליעב דיעזע בענעפיטס האט זיך אין די לעצטע יאהרען איהר מעמבערשיפ פיעל פערגרעסערט. אין די לעצטע זיעבען יאהר האט די יוניאן אויסגעצאהלט ניט וועניגער ווי 141 טויזענד דאלאר אין סטרייק בענעפיט. עס איז זיכער דאס א יוניאן וועלכע צאהלט פער־שיידענע בענעפיטס האט א פיעל גרעסערען וואָרטה פאר איהרע מעמבערס ווי א יוניאן וואס צאהלט קיין בענעפיטס ניט. די יוניאן האט שוין יעצט אראום צוואנציג טויזענד מעמבערס און איבער 60 טויזענד דאלאר אין די פערשיידענע פאנדס. אבער זי איז ערשט היינט ווי ניי נעבא־רען און האלט אין איין וואקסען און פראגרע־סירען.

די אידישע בעקער אין ניו יארק

ווי איך האב אין אנפאנג בעמערקט, שפיע־לען די אידישע בעקער א בעדייטענדע רא̈לע אין דעם אינטערנאציאנאלען בעקער פערבאנד. עס וואלט יעדען איבערראשט וועז עס וואלט נויטיג נעווען צו שרייבען אז די אידישע בעקער פון ניו יארק זיינען הינטערשטעליג אין דיעזען פראגרעס מארש. גליקליכער ווייזע קענען זיי הויבט שטאלצירען דערמיט וואס ניט נאר זיי גליכען זיך אויס מיט זייערע דייטשע־ און אמעריקאנישע ברידער, נאר זיי שטייגען זיי אריבער אין קאמפף־לוסטיגקייט, אין אויפקלעה־רונג און אין ראדיקאלע אידעען.

איך פערשפאר צו זאגען אז די אידישע בעקער זיינען ווי אלע אידישע ארבייטער שטענ־דיג בעריים צום קאמפף און קעמפען העלדיש. איין זאך איז זיכער: זיי האבען אפשר מעהר אורזאכע ווי אנדערע אידישע ארבייטער צו האלטען טרוקענעם פולווער גרייט צו יעדער צייט און צו שטעהן אויף דער וואך אהן אויפהער.

זייער טרויעריגע לאגע יאהרען צוריק.

בערנארד וועקשטיין, אייניר פון די בע־אמטע פון די ארגאניזירטע אידישע בעקער פון נואָרק, ניו דזש. שרייבט וועגען זיי פאלגענדעס:

„דער וואָרט „טרויעריג" דריקט ניט נענוג אויס די עלענדע, קלעגליכע לאגע אין וועלכע די אידישע בעקער פון ניו דזשוירסי זיינען גע־וועז 15, 20 יאהר צוריק — א בעקער ארבייטער האט מען דאָרט ערנער בעהאנדעלט ווי א נענער שקלאף אין די סויטה. מען האט עס נאר ניט נעהאלטען פאר קיין עולה אז א בעקער זאל אר־בייטען 20 און 22 שטונדען א טאג, זיעבען טעג א וואך. א נוטער בעקער ארבייטער האט בעקומען 10־12 דאלאר א מאנאט און צווייטע הענד ארבייטער האבען בעקומען ניט מעהר ווי 6—8 דאלאר א מאנאט. עס זיינען אוועק וואכען

שלאָסען צו שטעלען די פאָלגענדע פאָדערונגען: דאָס ביסלעכווייז זאָל ווערען איינגעפיהרט טאָג ארבייט אָנשטאָט נאכט ארבייט, א 12־שטונדען טאָג און זונטאָג זאָל נאָר ניט געארבייט ווערען. דיעזע פאָדערונגען זיינען ווי עס שיינט געווען ערפאָלגרייך, ווייל אויף דעם צווייטען קאָנווענשאָן, אין 1887, זיינען די דעלעגאטען געגאנגען ווייטער און האָבען בעשלאָסען צו פאָדערען אן עלף־שטונדיגען טאָג, שבת 13 שטונדען, און אויך אז עס זאָל ווערען אויס מאָדע דאָס ארבייטער זאָלען זיין באָרדערס ביי זייערע בעלי בתים.

סאָציאליסטישע פּראָפּאַגאַנדע אויף די קאָנווענשענס.

אויף דער זעקסטער קאָנווענשאָן האָט זיך די סאָציאליסטישע טענדענץ פון דער בעקערס יוניאָן צום ערשטען ארויסגעוויזען. די דעלעגאטען האָבען דעמאָלט איינשטימיג ערקלעהרט, אז טרייד־יוניאָנס קענען ניט ברענגען א דויערהאפטע פערבעסערונג אין דער ארבייטער לאַגע, סיידען זיי זאָלען אויך ארבייטען אויף דעם פּאָליטישען פעלד. די קאָנווענשאָן האָט אינדאָסירט די סאָציאליסטישע ארבייטער פּארטיי און האָט פּראָטעסטירט געגען דעם, וואָס די אַמעריקאַן פעדעריישאָן אָוו לייבאָר לאָזט ניט צו די סאָציאליסטישע פערטרעטער צו איהרע קאָנווענשאָנס און צענטראַלע קערפּערשאַפטען.

גלאַטיג איז דיעזע סאָציאליסטישע פּראָפּאַגאַנדא ניט אָבגעגאַנגען, הגם די סאָציאליסטען האָבען ענדליך דאָך געזיעגט. די זיעבעטע קאָנווענשאָן האָט האַלב פערניכטעט דאָס וואָס די זעקסטע קאָנווענשאָן האָט אויפגעטהאָן אין בעצוג צו פּאָליטיק. די פּרינציפּען ערקלעהרונג איז געבליבען מיט א הויכען סאָציאליסטישען טאָן, אָבער דער פּונקט וועגען פּאָליטישע טהעטיגקייט איז געוואָרען אויסגעלאָזען.

צעהנטע קאָנווענשען פערהאַנדעלט וועגען בענעפיטס.

ווי עס זעהט אויס איז די סאָציאליסטישע פראַגע פון דעמאָלט אָן מעהר ניט בעריהרט געוואָרען ביז צום עלפטען קאָנווענשאָן. די אַכטע, ניינטע און צעהנטע קאָנווענשאָנס האָבען זיך פערנומען מיט פיעל נעהנטערע פראַגען. אויף דער אַכטער קאָנווענשאָן איז צום ערשטען מאָל געוואָרען אריינגעטראָגען א בעריכט וועגען די צאָהל פון מעמבערס וואָס האָט דאַן דערגרייכט ביז קנאַפּע פינף טויזענד. אויף דער ניינטער און צעהנטער קאָנווענשאָן האָט דער פערבאַנד צום ערשטען מאָל אָנגעשטעלט אָרגאַנייזערס און האָט אויך פערהאַנדעלט די פראַגע פון איינפיהרען קראַנקען און טויטען בענעפיט און אן אויסער־ארבייט פאָנד.

אָבער אויף דער עלפטער קאָנווענשאָן האָט די פּאָליטישע פראַגע, די פראַגע פון אינדאָסירען די סאָציאליסטישע פּארטיי, און די פראַגע פון ערוועהלען א פּרעזידענט פעראורזאַכט אַזא גרויסען טומעל, אז די קאָנווענשאָן האָט געמוזט ווערען געשלאָסען איידער מען איז געווען צו ענדע מיט דער טאַגעס־אָרדנונג. נאָר די דאָזיגע וועלכע האָבען גענומען א טהעטיגען אַנטהייל אין דער ארבייטער בעוועגונג פון יענער צייט וועלען זיך קענען מאַכען א בעגריף וועגען די היציגע דיסקוסיאָנען, וועגען דעם ברודער־קאַמפּף און די פּערזענליכע צאַנקערייען וואָס האָבען אין יענע יאָהרען איבעראַל צוריסען די ארבייטער בעוועגונג אויף עטליכע קריעגערישע מחנות.

אַנערקענט דעם קלאַסענקאַמפּף און סאָציאליזמוס.

די צוועלפטע קאָנווענשאָן איז געווען מעהר האַרמאָניש און האָט פערהאַנדעלט פיעל מעהר ביזנעס. א רעקאָמענדיישאָן איז געוואָרען אָנגענומען ארויסצושטעלען א פאָדערונג פיר א 9־שטונדיגען ארבייטס־טאָג איבער'ן גאַנצען לאַנד, אויך איז געוואָרען בעשלאָסען אז אַלע קאָנטראַקטען זאָלען זיך ענדיגען דעם 30טען אַפּריל. אָנשטאָט דריי פערשיעדענע לייבעלס וואָס דער פערבאַנד האָט דעמאָלסט געהאַט האָט די קאָנווענשאָן בעשלאָסען צו געברויכען בלויז איין לייבעל. אויף דיעזע פערזאַמלונג זיינען די סאָציאליסטיש געזאָנענע קאַנדידאַטען געווען אין דער מאַיאָריטעט. דער פאָרשלאָג צו ערוועהלען א דזשענעראַל פּרעזידענט און זיעבען ווייס־פּרעזידענטען איז דורכגעפאַלען, און די קאָנווענשאָן האָט אָנגענומען א רעזאָלוציאָן מיט א גרויסער מאַיאָריטעט, אַנערקענענדיג דעם קלאַסען־קאַמפּף און האָט בעאויפטראַגט דעם רעדאַקטאָר פון איהר אָפיציעלען זשורנאַל צו דרוקען אַרטיקלען איבער סאָציאליזם און אַנדערע פּראָגרעסיווע אידעע.

מיט דער דרייצעהנטער קאָנווענשאָן הויבט זיך אָן א נייע צייט פאַר דעם אינטערנאַציאָנאַלען בעקער פערבאַנד. ווייל אין דעם משך פון די דריי יאָהר וואָס זיינען פערלאָפען צווישען דער 12טער און 13טער קאָנווענשאָן האָבען זיך דערווייל געהאַט געביטען די בעאַמטע, און די נייע בעאַמטע האָבען זיך ארויסגעציינט צו זיין פיעל פעהיגערע און מעהר ביזנעסמעסיג ווי די פאָריגע. די מעמבערשיפּ האָט דאַן געהאַט דערגרייכט ביז איבער 14 טויזענד און די קאַסע האָט פערמאָגט אריבער 40 טויזענד דאָלאַר.

ארבייטס־בעדינגונגען אַמאָל און היינט.

ניט נאָר אין מעמבערס און פאָנדס האָט די יוניאָן געמאַכט פּראָגרעס, זאָנדערען אויך אין אַנדערע הינזיכטען. די לאַגע פון די ארבייטער האָט זיך בעדייטענד פערבעסערט, און זייערע ארבייטס־בעדינגונגען זיינען איצט פיעל לייכטער און בעסער ווי מיט יאָהרען צוריק. אַמאָל פלעגען די בעקער ארבייטען פאַר 4 דאָלאַר א וואָך און עסען. ווען די ארבייטער זיינען איינגע־

טיפען פון אמעריקאנער יוניאָנס

בייקערי און קאָנפעקשיענערי אינטערנעשיאנעל יוניאָן.

א יוניאָן אין וועלכע דייטשען און אידען שפּיעלען א גרויסע ראָליע.

פון א. ראָזבורי.

איהר 25 יעהריגער יובילעאום.

לעצטען יאַנואַר איז געוואָרען 25 יאָהר זינט די אויבענדערמאָנטע יוניאָן עקזיסטירט. צו איהר 25־יעהריגען יובילעאום האָט זי ערהאַלטען א סך גליקווינשע, ניט נאָר פון טרייד־יוניאָניסטען אין אמעריקא, זאָנדערען אויך פון אייראָפּא. אונזערע גליקווינשע וועלען אָננעהמען די פאָרמע פון דערמאָנען דעם גרויסען פּראָגרעס וואָס זי האָט געמאַכט אין פערלויף פון די לעצטע צעהן יאָהר. אגב וועט דאָס אונז געבען די בעסטע געלעגענהייט צו גראַטולירען די אידישע בעקער לאָקאַלס פון ניו יאָרק, הויפּטזעכליך לאָקאַל 100, אויף דעם גרויסען זיעג וואָס זיי האָבען נאָר־וואָס ערהאַלטען.

א ראַדיקאַלע יוניאָן.

די בייקערי און קאָנפעקשאָנערי אינטערניישאָנאַל יוניאָן איז פּראַקטיש גערעדט א דייטש־אמעריקאַנישע יוניאָן. כמעט אומעטום אין יעדען לאַנד זיינען די בעקער ארבייטער דאָס רוב דייטשען. דאָ אין אמעריקא, א לאַנד פון לויטער אימיגראַנטען, ארבייטען אין דער טרייד פיעל מעהר דייטשען ווי איבעראַל. מיר דערמאָנען דיעזען פאַקט ווייל דאָס וועט אונז העלפען פערשטעהן פאַר וואָס דיעזע יוניאָן איז אין א סך פּרטים אַנדערש ווי א פּיור ענד סימפּל אמעריקאַנער יוניאָן. אחוץ דעם זיינען די בעדינגונגען פון דעם בעקער־טרייד אזוי טדויעריג, אַז די יוניאָן אָפיסערס און פיהרער זיינען גענייגט אָנצונעהמען א הויכען פאָרטגעשריטענעם טאָן. די בעקער ארבייטער, הויפּטזעכליך די אידישע, זיינען אימער געווען ווי א טויבער וואָס כדי צו מאַכען איהם הערען מוז מען איהם שרייען אין אויער. זיי זיינען שטענדיג געווען אזוי טיעף געזונקען אַז אום זיי ארויסצורייסען פון זייער ניעדריגען שטאַנד האָט מען צו זיי געמוזט ריידען מיט הויכע שטאַרקע דבורים.

זייערע אוננאַטירליכע ארבייטס־בעדינגונגען.

אין אַנדערע טריידס זעהען די ארבייטער כאָטש אמאָל אָן די זונענשיין, און קענען אמאָל פרייער די לופט איינאָטהמען. די גרעסטע העלפט פון יאָהר דאַרפען זיי ניט ארבייטען ביי גאַזליכט. אַנדערש איז אָבער אין דעם בעקער־טרייד. די שטענדיגע נאַכט־ארבייט, די אוננאַטירליכע היץ פון די באַק־אויווענס, די אונטעראירדישע לעבער וואו די לופט קען קוים איינדרינגען און די לאַנגע שטונדען ענדע וואָך, ווירקען זעהר שלעכט אויף דעם בעקער־ארבייטער, ניט נאָר קערפּערליך, נאָר אויך גייסטיג. דערפאַר איז דער בעקער־ארבייטער, איבערהויפּט אין אייראָפּא, איינער פון די ניעדערגעשלאָגענסטע ארבייטער.

אַז נאָך היינט אין דעם צוואַנציגסטען יאָהרהונדערט זאָל נויטיג זיין צו באַקען ברויט אין פערפּעסטעטע קעלערס, אַז נאָך היינט זאָל נויטיג זיין אי אָבצושוואַכען די געזונד פון די בעקער ארבייטער, אי צו וואַרפען א חשד אויף די ריינקייט און פרישקייט פון דעם ברויט גופא, איז שוין אליין גענוג צו פערדאַמען די היינטיגע אָרדנונג. דאָס אליין בעווייזט אַז מענשען און זייערע עדעלסטע געפיהלען שפּיעלען א קנאַפּערע ראָלע ווי די באָסישע פרייהייט צו מאַכען פּראָפיט. אפשר איז דאָס אויך אַן אורזאַכע פאַר וואָס די פיהרער פון די אינטערנאַציאָנאַלע בעקער־יוניאָן זיינען סאָציאַליסטיש געזאָנען.

איהר ערשטער קאָנווענשען.

די בייקערי אינטערניישאָנאַל יוניאָן איז געוואָרען געגרינדעט אין 1886, אויף דעם ערשטען קאָנווענשאָן אין פּיטסבורג פּאַ. אויף דיעזע קאָנווענשאָן זיינען געווען פערטראָטען א קליינע צאָהל יוניאָנס וועלכע זיינען דאַן געווען אינדעפּענדענט. די יוניאָנס וועלכע האָבען פריהער עקזיסטירט, סיי אינדעפּענדענט און סיי אַלס לאָקאַלס אונטער די נייטס אָוו לייבאָר, זיינען געווען געגרינדעט אויף דעם אַלטמאָדישען פּרינציפּ אַז עס איז וויכטיגער אָנצוהאַלטען דעם פּרייז פון ברויט, ווי צו פערבעסערען די ארבייטס־בעדינגונגען. הפּנים אַז די ארבייטער פון יענער צייט האָבען ניט פערשטאַנען אַז דורך אזא טאַקטיק בענעפיטירט דער באָס און ניט די ארבייטער. אָבער אויף דעם ערשטען קאָנווענשאָן פון זייער אינטערנאַציאָנאַלען פערבאַנד זיינע די דעלעגאַטען געווען רורכרדונגען פון אַן עכט טרייד־יוניאָניסטישען גייסט, און האָבען קיין אַנדער זאַך ניט דיסקוטירט ווי נאָר די פראַגע ווי אזוי די לאַנע פון די בעקער ארבייטער צו פערבעסערען. די קאָנווענשאָן האָט בע־

5

אויפהויבען וויכטיגע פראַגען וועלכע בעריה־רען דעם יסוד פון דער אָרגאַניזאַציאָן אין א מיטען מיטוואָך, ווען עס האַנדעלט זיך וועגען א גאַנץ אַנדער ענין, איז דום און שעדליך און טאָר ניט ערלויבט ווערען אויף א ביזנעס מיטינג פון א לאָקאַל אָדער אַן עקזעקוטיוו.

מערקווירדיג איז מיט אונזערע לאָקאַלס: ווען עס האַנדעלט זיך וועגען געבען געלד, מעג דער צוועק, די אונטערנעהמונג פאַר וועלכע מען פאָדערט דאָס געלד זיין פון דער גרעסטער וויכ־טיגקייט, האָט עס א קנאַפּע ווערדע. עס דאַרף זיך נאָר געפינען ביין מיטינג איינער וואָס זאָל מאַכען א געשריי אויף „ניט", ראַן איז ער ויכער אויסצופיהרען דאָס זייניגע. פאַר „ניט געבען קיין געלד" קענט איהר אימער געפינען אַנהענ־גער, און אָפט א מאַיאָריטעט, מעגען די רעזול־טאַטען פון אַזא ענטזאַגונג זיין די שעדליכסטע.

בלינדער צוטרוי צו א פּערזאָן אָדער פּערזאָ־נען איז עבען אַזוי שעדליך ווי דער אָפטער מיס־טרויען, וועלכען מען געפינט אָפט אין אונזערע לאָקאַלען.

אָט צום ביישפּיעל האָט זיך די עקזעקוטיוו פון א געוויסען לאָקאַל ענטזאַגט צו נעהמען סעקיוריטי באָנדס פון איהרען א סעקרעטער, דורך וועמעס הענד עס געהען דורך שווערע טוי־זענדער, אויף דעם גרונד, דאָס זיי האָבען פולען צוטרוי צו דיעזער פּערזאָן.

ווארום זאָלען די לאָקאַלען אין פערוואַלטען זייערע געלדער, ניט נעהמען א ביישפּיעל פון דזשענעראַל אָפיס פון דער אינטערניישאָנאַל. דאָרטען האָט מען אויך פולען צוטרוי צו די פּערזאָנען וואָס פערוואַלטען איהרע פאָנדס, און דאָך האָט מען געטהאָן אַלעס מעגליכעס צו מאַ־כען די פערוואַלטונג פון די פאָנדס אַזוי זיכער ווי מעגליך. דער סעקרעטער מוז געבען צעהן טויזענד דאָלאַר באָנדס און אין זיין אָפּען אַקאָונט טאָר זיך ניט געפינען מעהר ווי די סומע פון זיינע באָנדס.

ביי אונז אין די לאָקאַלען איז די באָנד־ביזנעס א דזשאָוק. די סעקרעטערע פערוואַלטען טויזענדער דאָלאַרס מעהר ווי זייערע באָנדס בע־טרעפען, עטוואָס וואָס טאָר אין קיין פאַל ניט פאָרקומען אין א ביזנעסמעסיגע אָרגאַניזאַציאָן.

צום אונגליק האָבען אונזערע לאָקאַלען פולע לאָקאַלע אויטאָנאָמיע אין די פערוואַלטונג פון זייערע פאָנדס, און עקזעקוטיווס וועלכע האָבען קיין אַהנונג ניט ווי צו פערוואַלטען גרויסע סומען, מענעדזשען עס אין אַזאַ וועג, אַז מען פערלאָזט זיך אויף „גוד לאַק".

אין מאַנכע לאָקאַלען ליגען די געלדער צוזייט און צושפּרייט אין אונבעדייטענדע ביינקס, פאַר וועלכע זיי קריגען נאָר קיין אינטערעסט ניט פאַר די געלדער, אָדער פיעל ווענינער ווי זיי קענען קריגען, ווען דיעזע געלדער זאָלען ווערען אינוועסטער אין ריכטיגע קוועלען. אַזאַ צו־שטאַנד מיינט א פערלוסט אין טויזענדע דאָלאַר א יאָהר.

וועלען די עקזעקוטיווס ווארטען ביז וואַנען עס וועט זיך טרעפען א גרויסער פערלוסט, אָדער זיי וועלען באַלד בעזאָרגען אַז די גרויסע סומען וועלכע זיינען זיי אָנגעטרויט געוואָרען זאָלען פערוואַלטעט ווערען אויף אַזאַ אַרט, אַז עס זאָל ניט קענען פאָרקומען קיין פערלוסטען?

מערקווירדיג! אונזערע מעמבערס, וועלכע זעהר אָפט הויבען אויף א געוואַלד איבער זאַכען וועלכע זיינען ניט ווערטה קיין שום פּולווער, קימערען זיך נאָר ניט, דענקען נאָר ניט וועגען ערענסטע געפאַהרען!

מיר ווייסען אַז דיעזער נאָטיץ וועט ניט גע־פעלען פיעלע פון אונזערע עקזעקוטיווס, אָבער מיר זיינען געצוואונגען זיי צו ערקלעהרען, אַז צו ערלויבען איין פּערזאָן, מעג ער זיין עהרליך ווי יעזוס קריסטוס, צו הענדלען טויזענדער דאָ־לאַר, פאַר וועלכע ער האָט ניט קיין באָנדס, איז א פערברעכערישע דומהייט זייטענס אַזעלכע עקזעקוטיווס.

דער בעשלוס פון די לאָקאַלען צו ערוועהלען דעלעגאַטען צום דזשאָינט באָארד אויף א יאָהר אָנשטאָט זעקס מאָנאַטען, איז העכסט פערנינפ־טיג און ראַטהזאַם. עס איז אָבער א שאָד דאָס דיעזע רעפאָרמע איז אויך ניט אָנגעווענדעט געוואָרען צו די וואָלקינג דעלעגייטס. אַלע אַר־גומענטען וועלכע זיינען אָנגעגעבען געוואָרען אין בעצוג צו דעלעגאַטען צו דער דזשאָינט באָארד, קענען אויך אָנגעווענדעט ווערען צו דעם אַמט פון וואָלקינג דעלעגייט.

מיר זיינען זיכער אז מיר וואלטען אין קורצען געקראגען א פיעל בעסערען סטעף פון וואל־קינג דעלעגייטס, ווען זיי וואלטען ניט ערוועהלט געווארען אויף אזא קורצע צייט ווי 6 מאנאט. דער ביזנעס־איידשענט וואלט דאן געקוקט אויף זיין אמט ווי אויף עטוואס מעהר דויערהאפטעס, ווי ער האט עס יעצט, און וואלט געטרייט צו מאכען א בעסערען דושאב דערפון.

איבערהויפט פאדערט זיך א רעפארמע אין בעצוג צו די געהאלט פון דיעזע בעאמטע.

גלייכע געהאלט און גלייכע קאנדיציאנען פיר אלעמען פון זיי, איז העכסט דעמאקראטיש, אידעאליסטיש — אבער ניט פראקטיש.

אז א בעאמטער פון דער יוניאן, וועלכער האט שוין געדיענט אייניגע טערמינען, האט די גוטיגע ערפאהרונג און פערשטעהט זיין פאך, זאל האבען די זעלבע געהאלט ווי א גרינער וועל־כער איז דעם ערשטען מאל ערוועהלט געווארען צו זיין אמט, זאל אויך מוזען דורכגעהן אן עקזא־מיניישאן און אונטערשרייבען א פייפער אז ער קען צו יערער צייט ענטזאגט ווערען — איז אייג־פאך קינדיש.

די יעצטיגע געהאלט איז צופיעל פאר אייג־ניגע און צו ווינציג פאר אנדערע; און די קאנ־דיציאנען אונאנגענעהמ פאר די, וועלכע האבען דורך יאהרען לאנגער טהעטינקייט געצייגט זייער פעהיגקייט און געשיקטקייט אין זייער ארבייט.

וואהרום זאלען מיר ניט איינפיהרען א סארט „סיוויל סוירוויס" מעטהאדע, ווי מוניציפאלי־טעטען און רעגירונגען האבען עס, נעמליך: דעם 1טען טערמין זאל דער ביזנעס איידשענט זיין בלויז א „פראביישאנער", ד. ה. אויף דער פראבע און ארבייטען פאר א קלענערען געהאלט, וועלכער זאל מיט דער צייט ווערען העכער, ער זאל קענען ערוואַרטען „פראמאשאן"? אזוי, דאס א בעאמטער מיט פעהיגקייט און אמביציאן זאל קענען ערוואַרטען עטוואס בעסערס און מעהר ווי דער נייער אריינגעקומענער, וועגען וועלכען מען וויים נאך ניט צי ער וועט אויף עטוואס טויגען.

אונטער די יעצטיגע סיסטעמע האבען מיר א טשאנס צו פערליירען די פעהיגסטע בעאמטע און בלייבען בייַ די פסולת, עטוואס וואס קיינע־פון אונז וואלט ניט געוואלט זעהן.

אין דער ציוויליזירטער וועלט איז דער שטענדיגער מענגליכער קאמפף — א קאמפף פון מאכט, פעהיגקייט, גענויטקייט. דיעזעם איז וואהר אין קאמפף פון קאפיטאל און ארבייט ווי אין יערע אנדערע מענשליכע טהעטיגקייט.

די קאפיטאליסטען האבען עס שוין לאנג אויסגעפונען און טהוען אלעס מעגליכעס אריינ־צוציהען אין זייער דיענסט די פעהיגסטע און גענויטסטע קרעפטען וועלכע זיי קענען קריגען.

יע ניכער די ארבייטער וועלען עס לערנען, דעסטא גענויגדער און בעסער וועט עס זיין פאר זיי.

גענאסע לילי פוט, אין לעצטען נומער פון דער „נייע פאסט", האט נעענדיגט זיין העכסט אינטערעסאנטע און בעלעהרענדע סעריע אר־טיקלען איבער „די מאשינערי פון דער קלאוק־מאכער יוניאן" און מיר האבען מיט אונגעדולד ערוואַרטעט אז ער וועט דאן אנפאנגען צו בע־שרייבען די מאשינערי פון דער סקווירט־מאכער יוניאן. צום סוף ערקלעהרט דער שרייבער אז די סעריע האט זיך נעענדיגט און ער האט שוין וועגען דעם אינהאלט מעהר ניט וואס צו שרייי־בען.

די פראגע איז, וואהרום זיינען די סקווירט־מאכער ביי איהם און די דושאינט באארד יתומים? קאסט זיי ניט די „נייע פאסט" אזעל־כע נעלדער, ווי די קלאוקמאכער? וואהרום זיך ערלויבען זיי אימער צו אינגאריהרען? זיינען די צוועלף טויזענד מעמבערס פון לאקאל 23 ניט ווערטה דערמאנט צו ווערען אין אן ארגאן פון א קערפערשאפט אין וועלכער זיי זיינען א בע־דייטענדער עלעמענט?

שולדיג אין דעם זיינען די פארשטעהער פון לאקאל 23.

די דושענעראל עקזעקוטיוו באארד, אויף א ספעשעל מיטינג דאנערשטאג דעם ערשטען דושון, וואו עס זיינען אנוועזענד נעווען די לאיערס מאיר לאנדאן און לואיס קעטץ פון קליוולאנד, האט אפאינטעט א קאמיטע פון דרייַ א. דאזענבערג, פרעזידענט, און י. א. דייש, דוש. סעק., און וויספרעזידענט פאליי־קאף צו פאהרען נאך קליוולאנד מיט דער פאל־מאכט דורכצופיהרען דעם נאציאנאלען סטענ־דארד אין דער קלאוק־טרייד אין דער שטאדט קליוולאנד.

אויפהויבען וויכטיגע פראַגען וועלכע בעריה־רען דעם יסוד פון דער אָרגאַניזאַציאָן אין אַ מיטען מיטוואָך, ווען עס האַנדעלט זיך וועגען אַ גאַנץ אַנדער ענין, איז דום און שעדליך און טאָר ניט ערלויבט ווערען אויף אַ ביזנעס מיטינג פון אַ לאָקאַל אָדער אַן עקזעקוטיוו.

מערקווירדיג איז מיט אונזערע לאָקאַלס: ווען עס האַנדעלט זיך וועגען געבען געלד, מעג דער צוועק, די אונטערנעהמונג פאַר וועלכע מען פאָדערט דאָס געלד זיין פון דער גרעסטער וויכ־טיגקייט, האָט עס אַ קנאַפּע ווערדע. עס דאַרף זיך נאָר געפינען ביין מיטינג איינער וואָס זאָל מאַכען אַ געשריי אויף „ניט", דאַן איז ער זיכער אויסצופיהרען דאָס זייניגע. פאַר „ניט געבען קיין געלד" קענט איהר אימער געפינען אַנהענ־גער, און אָפט אַ מאַיאָריטעט, מעגען די רעזול־טאַטען פון אַזאַ ענטזאַגונג זיין די שעדליכסטע.

בלינדער צוטרוי צו אַ פּערזאָן אָדער פּערזאָ־נען איז עבען אַזוי שעדליך ווי דער אָפטער מיס־טרויען, וועלכען מען געפינט אָפט אין אונזערע לאָקאַלען.

אָט צום ביישפּיעל האָט זיך די עקזעקוטיוו פון אַ געוויסען לאָקאַל ענטזאַגט צו נעהמען סעקיוריטי באָנדס פון איהרען אַ סעקרעטער, דורך וועמעס הענד עס געהען דורך שווערע טוי־זענדער, אויף דעם גרונד, דאָס זיי האָבען פולען צוטרוי צו דיעזער פּערזאָן.

ווארום זאָלען די לאָקאַלען אין פערוואַלטען זייערע געלדער, ניט נעהמען אַ ביישפּיעל פון דזשענעראַל אָפיס פון דער אינטערניישאָנאַל. דאָרטען האָט מען אויך פולען צוטרוי צו די פּערזאָנען וואָס פערוואַלטען איהרע פאָנדס, און דאָך האָט מען געטהאָן אַלעס מעגליכעס צו מאַ־כען די פערוואַלטונג פון די פאָנדס אַזוי זיכער ווי מעגליך. דער סעקרעטער מוז געבען צעהן טויזענד דאָלאַר באָנדס און אין זיין אָפּען אַקאָונט טאָר זיך ניט געפינען מעהר ווי די סומע פון זיינע באָנדס.

ביי אונז אין די לאָקאַלען איז די באָנד־ביזנעס אַ דזשאָוק. די סעקרעטערע פערוואַלטען טויזענדער דאָלאַרס מעהר ווי זייערע באָנדס בע־טרעפען, עטוואָס וואָס טאָר אין קיין פאַל ניט פאָרקומען אין אַ ביזנעסמעסיגע אָרגאַניזאַציאָן.

צום אונגליק האָבען אונזערע לאָקאַלען פולע לאָקאַלע אויטאָנאָמיע אין די פערוואַלטונג פון זייערע פאָנדס, און עקזעקוטיווס וועלכע האָבען קיין אַהנונג ניט ווי צו פערוואַלטען גרויסע סומען, מענעדזשען עס אין אַזאַ וועג, אַז מען פערלאָזט זיך אויף „גוד לאַק".

אין מאַנכע לאָקאַלען ליגען די געלדער צוזייט און צושפּרייט אין אונבעדייטענדע ביינקס, פאַר וועלכע זיי קריגען גאָר קיין אינטערעסט ניט פאַר די געלדער, אָדער פיעל וועניגער ווי זיי קענען קריגען, ווען דיעזע געלדער זאָלען ווערען אינוועסטעד אין ריכטיגע קוועלען. אַזאַ צו־שטאַנד מיינט אַ פערלוסט אין טויזענדע דאָלאַר אַ יאָהר.

וועלען די עקזעקוטיווס ווארטען ביז וואַנען עס וועט זיך טרעפען אַ גרויסער פערלוסט, אָדער זיי וועלען באַלד בעזאָרגען אַז די גרויסע סומען וועלכע זיינען זיי אָנגעטרויט געוואָרען זאָלען פערוואַלטעט ווערען אויף אַזאַ אַרט, אַז עס זאָל ניט קענען פאָרקומען קיין פערלוסטען?

מערקווירדיג! אונזערע מעמבערס, וועלכע זעהר אָפט הויבען אויף אַ געוואַלד איבער זאַכען וועלכע זיינען ניט ווערטה קיין שום פּולווער, קימערען זיך גאָר ניט, דענקען גאָר ניט וועגען ערענסטע געפאַהרען!

מיר ווייסען אַז דיעזער נאָטיץ וועט ניט גע־פעלען פיעלע פון אונזערע עקזעקוטיווס, אָבער מיר זיינען געצוואונגען זיי צו ערקלעהרען, אַז צו ערלויבען איין פּערזאָן, מעג ער זיין עהרליך ווי יעזוס קריסטוס, צו הענדלען טויזענדער דאָ־לאַר, פאַר וועלכע ער האָט ניט קיין באָנדס, איז אַ פערברעכערישע דומהייט זייטענס אַזעלכע עקזעקוטיווס.

דער בעשלוס פון די לאָקאַלען צו ערוועהלען דעלעגאַטען צום דזשאָינט באָאַרד אויף אַ יאָהר אָנשטאָט זעקס מאָנאַטען, איז העכסט פערנינפ־טיג און ראַטהזאַם. עס איז אָבער אַ שאָד דאָס דיעזע רעפאָרמע איז אויך ניט אָנגעווענדעט געוואָרען צו די וואָלקינג דעלעגייטס. אַלע אַר־גומענטען וועלכע זיינען אָנגעגעבען געוואָרען אין בעצוג צו דעלעגאַטען צו דער דזשאָינט באָאַרד, קענען אויך אָנגעווענדעט ווערען צו דעם אַמט פון וואָלקינג דעלעגייט.

נאָטיצען

אונזער אָרגאַניזאַציאָן איז אין דער ווירק־ליכקייט אַן אַלט־נייע. די גרויסע מאַיאָריטעט האָבען זיך אָנגעשלאָסען אָן דער יוניאָן אין פער־לויף פון לעצטען יאָהר. עס גיבען אָבער אַ בע־דייטענדע צאָהל פון די לעצטע, וועלכע זיינען שוין אַמאָל געווען — און מאַנכע פון זיי מעה־רערע מאָל — מעמבערס פון דער יוניאָן.

אָט צווישען דיעזער גאַטונג מעמבערס זיינען דאָ אַזעלכע, וואָס זיינען יאָהרען לאַנג געווען פערביסענע שונאים דער אָרגאַניזאַציאָן און האָ־בען איהר געזוכט צו שעדיגען ביי יעדע געלעגענ־הייט, און געטרייעט צו דיסקרעדיטירען די אָר־גאַניזאַציאָן און איהרע ליעדערס.

עס איז גאָך ניט אַוועק קיין פיעל יאָהרען, ווי אויף דער פינפטער עוועניו פלעגט מען טייט־לען מיט די פינגער אויף די „אידיאָטען" און „פייקערס", וועלכע געהערען צו דער „יוניע".

דער גרויסער שטראָם האָט אַריינגעשלעפּט אַלע קלאָוק און סקוירט מאַכערס — אַ סך פון זיי געגען זייער אייגענעם ווילען — אין דער יוניאָן. פיעלע פון די אַמאָליגע געגנער זיינען יעצט געוואָרען טהעטיגע מיטגליעדער אין דער אָרגאַניזאַציאָן. אָבער זיי קענען קיינמאָל ניט פערגעבען די אַלטע מעמבערס וועלכע זיינען יאָהרען לאַנג, אונטער די ערגסטע אומשטענדען, געווען טריי צו זייערע טרייד־יוניאָניסטישע פּרינציפּען און זייער אָרגאַניזאַציאָן.

זייער אַלטער האַס צו דער אָרגאַניזאַציאָן, אויב ער שלאָפט, איז אָבער ניט געשטאָרבען און ביי יעדער געלעגענהייט כאַפּט ער זיך אויף: ביי יעדער צושריפט אָדער פערלאַנג פון דזשענע־ראַל אָפיס צייגט ער זיך אַרויס. אָט האָבען זיי אַ טשאַנס זיך אָבצורעכענען מיט די חברה, אויף וועמען זיי האָבען יאָהרען לאַנג געשפּייט מיט פייער און געשימפּפט, וועמעס אַרבייט זיי האָבען געזוכט צו דיסקרעדיטירען און צו שטערען.

דאָס זעלבע איז אָפט דער פאַל מיט רעקאָ־מענדיישאָנס און בעשליסע פון דער דזשאָינט באָאַרד. אָנשטאָט צו דיסקוטירען די ראַטהזאַמ־קייט פון געוויסע פאָרשלעגע אָדער בעשליסע פון דער דזשאָינט באָאַרד, הויבט מען אויף אַ קריטיק אָדער אַן אַטאַקע אויף דער קערפּער־שאַפט.

קייגער פון אונז, און פון קיין אַנדער קער־פּערשאַפט, שטעהט ניט העכער פון קריטיק, קיין ניצליכערע זאַך ווי עהרליכע קריטיק גיט ניט; עס איז פילייכט ראַטהזאַם אין גאַנצען אַוועק־צומאַכען מיט דער אינטערניישאָנאַל אָדער די דזשאָינט באָאַרד. עס איז אויך מעגליך אַז די בעאַמטע פון דער אינטערניישאָנאַל זיינען ניט פעהיג גענוג, עהרליך גענוג פאַר זייער אַמט: אַז זייערע עמטער דאַרפען פערנעהמען פּאַסענ־דערע פּערזאָנען. מיר פאָדערען אָבער אויף אונ־זערע מעמבערס, אַז ווען אַ צושריפט אָדער אַ פערלאַנג קומט פון דזשענעראַל אָפיס, זאָל דאַן דיסקוטירט ווערען בלויז די פראַגע אָדער דער צושריפט, אָבער ניט די קערפּערשאַפט אָדער די פּערזאָנען, וועלכע האָבען דעם צושריפט צוגע־שיקט.

ווען עס האַנדעלט זיך, צום ביישפּיעל, אַ פראַגע צו שטיצען אַ האַרטפאָרדער סטרייק, ריי־זען אַ ניישאָנאַל דעפענס פאָנד, שטיצען אַ מעקנאַמאַרא פּראָצעס, זאָל דאַן דיסקוטירט ווערען בלויז די ראַטהזאַמקייט צו אונטערשטי־צען דעם סטרייק, אָדער רייזען אַ ניישאָנאַל דעפענס פאָנד אום דורכצופיהרען גלייכע אַר־בייטס בעדינגונגען איבער'ן לאַנד, אָדער די מעקנעמאַרא קייס, און ניט די אינטערניישאָנאַל, איהרע אָפיסערס אָדער איהר פּאָליסי. ווען אַ מעמבער, אויס איינפאַכער נאַרישקייט אָדער פערדאָרבענקייט, פאַנגט אָן צו מישען קאַשע מיט באָטשווינע, ווען עס האַנדעלט זיך ביי אַ וויכטיגע פראַגע טרייט ער צו פערדרעהען די מעמבערס דעם מוח מיט גאַנץ אַנדערע פראַגען, דאַן איז די פליכט פון די ערנסטערע און פער־נינפטיגערע טהייל פון מיטינג צו לאָזען וויסען אַזאַ קאָסטאָמער, אַז די פראַגע פון דער אינטערניישאָנאַל אָדער איהר פּאָליסי האָט ער אַ רעכט אויפצוהויבען צו יעדער צייט און זאָגאַר צו פעררופען אַ ספּעציעלען מיטינג. ער קען עס דיסקוטירען ביי די סעקשאָנס, ביי דער עקזע־קוטיוו באָאַרד און דאָרט זאָל די זאַך גרינדליך דיסקוטירט ווערען און מען זאָל קומען צו אַ בעשטימטען רעזולטאַט.

ליכען פערברעכען אין וועלכען מען בעשולדיגט איהם.

מיר האָבען אַלזאָ בעשלאָסען אויפצופאַסען אַז ער זאָל גע'משפט ווערען עהרליך און אונ־פאַרטייאיש און מיר וועלען אָנשטרענגען אַלע אונזערע כחות אַז עס זאָל געשאַפען ווערען גענוג געלד אונזער בעשלום דורכצופיהרען. קען איר־גענד וועלכער בירגער פון דעם דאָזיגען לאַנד האָבען וואָס אויסצוזעצען געגען אונזער בע־שלום? טראָץ דעם וואָס מר. מאַקנאַמאַרא איז שוין גע'משפט געוואָרען אין מאַנכע צייטונגען, וועלכע האָבען זיך צוגעאיילט אַרויסצוגעבען גע־גען איהם דעם פסק: „שולדיג!", טראָץ דעם וואָס פערשיעדענע מאַנופעקטשורערס, סוחרים און באָסעס אַסאָסיאיישאָנס זיינען צוזאַמענגע־קומען און מאַקנאַמאַרא'ן אָבגע'משפט און איהם ערקלעהרט שולדיג, טראָץ דעם אַלעם ווילען מיר אַזאַ פאַרטייאישען אורטהייל ניט אָננעהמען. מיר ווילען קיין אַנדערען אורטהייל ניט אָננעה־מען ווי נאָר אַזעלכען, וואָס אַ ריכטיגע קאָורט און דזשורי וועט אַרויסגעבען. אַ שעהנעם דאַנק אונזערע קריטיקער פאַר זייערע עצות. מיר גלויבען אָבער אַז מיר פערשטעהען אונזערע אייגענע ביזנעס און מיר וועלען האַנדלען לויט אונזער בעסטען פערשטאַנד. די טרייד־יוניאָנס פון דיעזען לאַנד און ניט זייערע איצטיגע קרי־טיקער האָבען אויפגעבויט די היינטיגע מעכ־טיגע טרייד־יוניאָן בעוועגונג. אַלס פערטרעטער פון דער בעוועגונג גלויבען מיר אַז מיר פער־שטעהען איהר ציעל און צוועק, אַז מיר פערשטע־הען דעם פערלאַנג פון אונזערע מעמבערס און מיר וועלען זיך אָנשטרענגען דיעזען פערלאַנג צופריעדען צו שטעלען לויט ווי מיר פערשטעהען איז דער בעסטער אופן.

דאָס איז אונזער שטעלונג בנוגע צו דער מאַקנאַמאַרא פראַגע און ניט דאָס וואָס געוויסע צייטונגען און געוויסע באָסעס אַסאָסיאיישאָנס זאָגען אויף אונז.

דער בריעף איז אונטערשריעבען פון ניינ־צעהן בעאַמטע.

נ. ס. — אַלע אונזערע לאָקאַלס א. ל. ג. וו. יוניאָן זיינען געבעטען צו בעהאַנדלען דעם אויפ־רוף וואָס מיר האָבען זיי ניט לאַנג צוריק צו־געשיקט וועגען שטיצען די מאַקנאַמאַרא דעפענס פאָנד. מיר האָפען אַז זיי וועלען טהאָן אַלעס וואָס זיי קענען אַזוי שנעל ווי מעגליך.

ווי עס צייגט זיך אַרויס, פערשטעהען ניט אונזערע לאָקאַלס, אָדער ריכטיגער געזאָגט זייערע עקזעקוטיווס, די וויכטיגקייט פון דער מעקנאַמאַרא קיים פאַר דער טרייד־יוניאָן בע־וועגונג, זאָנסט וואָלטען זיי ניט געשטימט אַזעל־כע קליינע סומען. די ניישאָנאַל מאַנופעקטשו־רערס אַסאָסיאיישאָן פערשטעהט עס בעסער — זיי האָבען געשאַפען אַ פאָנד פון צוויי מיליאָן דאָלאַר צו בעקעמפפען די יוניאָנס.

בייטרעגע און דאָניישאָנס זאָלען ווערען צוגעשיקט צום דזשענעראַל אָפיס.

מאַקנאַמאַרא דעפענס פאָנד.

ערהאַלטען:

ליידיעס גארמענט קאַטערס, לאָקאַל 10	$25.00
ריפער מייקערס, לאָקאַל 17 — — —	25.00
ווייסט מייקערס לאָקאַל 25 — — —	$ 25.00
קליוולענד סקוירט מייקערס, ל. 27 —	10.00
פרעסערס יוניאָן קליוולאַנד, לאָקאַל 37	10.00
קלאָוקמייקערס, באַלטימאָר, לאָקאַל 4	5.00
קליוולענד קאַטערס לאָקאַל 48 — —	5.00
באָסטאָן ליידיעס ווייסט מייקערס, לאָקאַל 49 — — — — — — —	3.00
טאָלעדאָ קלאָוקמייקערס, לאָקאַל 67 —	5.00
סינסינעטי סקוירט מייקערס ל. 85 —	5.00
טאָטאַל — —	$118.00

וויכטיגע נאַטיס צו לאָקאַל אָפיסערס און מעמבערס

אויף דעם לעצצטען מיטינג פון די דזשענ. עקז. באָארד אין קליוולענד, איז פרעזידענט ראָזענבערג געוואָרען אַפאָינטעד צו בעזאָרגען יעדע פראַגע פון אָרגאַניזאַציאָן אַדער אָרגאַנייזערס. לאָקאַלס וועלכע פערלאַנגען אירגענד וועלכע אָרגאַניזאַציאָנס־הילף מוזען זיך ווענדען דירעקט צו פרעזידענט ראָזענבערג אויף דער אַדרעסע פון דזשענעראַל אָפיס.

צווייטענס גלויבען מיר דאָס יעדער מענש וועלכען מען בעשולדיגט אין פערברעכען איז בערעכטיגט צו וועלן געמשפט מיט יושר פון אונפארטייאישע דושאדוש און דושורי, אהן די זאך לאנג צו פערציהען. דאפיר איז געלד ועהר נויטיג. איבער דעם האבען מיר בעשלאסען אויפצופאסען אז דושאהן מאקנאמארא זאל וועלן פערזאדגט מיט געוונג געלד צו קענען זיך ריכטיג פערטהיידיגען און אויפצואוויזען אז ער איז אונשולדיג.

שבת אבענד דעם 22טען אפריל איז דוש. מאקנאמארא געוואלען ארעסטירט אין זיין אפיס, בעת ער איז געווען בעשעפטיגט אין אויספיהרען זיינע פפליכטען אלס סעקרעטער פון די אינטערנייישאנאל אסאסיאיישאן אוו ברידוש און סטראקטשורעל אייראן וואקערס. מען האט איהם א באפ געטהאן אהן די ריכטיגע געוועצליכע דאקומענטען און אוועקגעשלעפט אין פאליציי, וועהרענד דעטעקטיווס האבען זיינע קאלעגען געהאלטען געפאנגען אין זייער איינע־נעם אפיס. א קאורט וואס האט דערויף קיין געוועצליכע רעכט ניט נעהאט האט איהם אין אייליניש ארויסטראנספארטירט פון דיזעזען שטאאט און איינגעוועצט אין א געפענגניס פון אן אנדער שטאאט, אהן אויסצוהערען איהם און זיין אדוואקאט, וואס דערויף האט יעדער בירגער א רעכט לויט דער קאנסטיטוציע. דאן איז מען ווי רויבער אריין אין זיין אפיס, מען האט אויפגעבראכען זיין קאסע און מען האט ארויסגענומען די פאפיערען און דאקומענטען פון דער יוניאן און איבערגעלאזען די ארגאניזאציאן אהן א פערטרויענסווערטהען בעאמטען. מען האט מאקנאמארא'ן אפילו ניט געגעבען די מינדסטע געלעגענהייט צו פערזארגען זיינע פערזענליכע אנגעלעגענהייטען, אדער צו ענדיגען אויספיהרען זיינע פפליכטען.

אויב אזא ניט־אמעריקאנישע האנדלונג זאל פערשווינדען ווערען, דאן זיינען מיר אלע אין דעם זעלבען געפאהר. אויף אזא אן ארט קענען רעגיערונגס בעאמטע, אדער פריוואט העטעק־טיוס, צו יעדער צייט ארייגברעכען אין אונזערע אפיסעס, ארעסטירען אונז און פונאנ־דערוואהרען אונזערע דאקומענטען און שטעלען אונזערע ארגאניזאציאנען אין אזא לאגע או מיר זאלען ניט קענען אנגעהן מיט אונזערע יוניאן־ביזנעס. איז דאס די לעצטע מאדע, די נייעסטע אנספיראציע, ווי אזוי טרייד־יוניאנס צו פער־ניכטען? וועלן עס נעלינגט ניט אונזערע שונאים פון די מאנופעקטשורערס אסאסיאיישאן צו פערניכטען די טרייד־יוניאנס אויף דעם גע־וועהנליכען אופן, דאן שיקען זיי זייערע נעהולפ־גענע, פריוואטע שפיאנען צו מאכען אבלאווען אויף אונזערע אינטערנאציאנאלע אפיסעס.

אין אינדיאנאפאליס נעפינען זיך די הויפט אפיסעס פון אכט אינטערנאציאנאלע יוניאנס. אפיציעלע פערטרעטער פון דער שטאדט האבען זיי דירעקט איינגעלאדען זיך דא צו בעזוצען. אייניג פון זיי זיינען דא שוין יאהרען לאנג, פון דער אינטערנייישאנאל טיפאנראפיקאל יוניאן וועלכע זיצט דא שוין 23 יאהר, ביז דער אינטערנייישאנאל בראדערהוד אוו בוקביינדערס וואס האט דא איהר הויפט אפיס בלויז עטליכע מאנאטען. זיי בעשעפטיגען בירגער פון אינדיא־נאפאליס אלס קלוירקס, בוקקיפערס, סטענא־גראפערס און אנדערע ארבייטער און צאהלען די העכסטע וויידזשעס פאר דיעזער ארבייט. זיי האבען יאהרען לאנג געהאלטען און האלטען נאך היינט זייער נעלד, הונדערטער טויזענדער, יא, מיליאנען דאלאר, אין די בייגקס פון אינדיאנא־פאליס. די דאזיגע געלדער פליסען דורך די פערשיעדענע האנדעלס קאנאלען און האבען גע־האלפען מאכען אינדיאנאפאליס פאר א גרויסע האנדעלס שטאדט. און די פראגע איז: זיינען מיר אדער זיינען מיר ניט בערעכטיגט צו וועל־רען בעהאנדעלט מיט יושר און נערעכטיגקייט ביי די שטאדט בעאמטע? אויב דער אונרעכט וואס איז בעגאנגען געוואלרען נעגען מאקנאמארא און נעגען אונז זאל וועלרען אפיציעל בעשטע־טיגט פון די שטאדט־רעגיערונג, דאן וועט דאס הייסען אז מיר זיינען צו קיין יושר און נערעכ־טיגקייט ניט בערעכטיגט.

אונטער די נעזעצע פון אונזער לאנד האלט מען יעדען ארעסטירטען פאר אונשולדיג ביז עס ווערט בעוויזען אז ער איז שולדיג. מיר קענען דושאהן מאקנאמארא זעהר נוט. ער איז א פערטרויענסווערטהער, פייסיגער, פינקטליכער און העפליכער מאן. ער האט נעענדיגט נעזעץ־שולע אין אינדיאנאפאליס. דיזע מעלות זיינע בעווייזען אז ער איז א מענש וואס שטרעבט צו א העכערען סארט טהעטינקייט. אזוי ווייט ווי מיר קענען איהם איז ער אין יערען הינזיכט א ראיעלער בירגער; און טאקע דערפאר וואס מיר קענען איהם אזוי נוט ווילט זיך עס אונז ניט גלויבען אז ער האט בעגאנגען דעם שרעק־

דער ארבייטער בעוועגונג, אין דעם סאן פראנציסקא לייבאר קאונסיל.

א געוויסער פראמינענטער איד, וויליאם ל. גערסטעל, דער אמאלגער פרעזידענט פון דעם דארטינען „טשיימבער אוו קאמערס", האט זיך עפענטליך אויסגעשפראכען דאפיר, אז די „אפען שאפ"־אידעל ווערען איבעראל איינגעפיהרט אין סאן פראנציסקא. דערפון האבען מאנכע ארבייטער געצויגען דעם שלום, אז די רייכע אידען פון שטאדט האבען זיך פעראייניגט צו בעקעמפען די טרייד־יוניאנס, און עס איז ווענען דעם דארט געווען א שטארקע דעבאטע. אייניג מענשען ווילכע האבען זיך אין דער דעבאטע בעטהיילינט האבען הפנים יא נעהאט א שטיקעל ידיעה אין דער בעוועגונג. הגם צו בעווייזען אז אידען זיינען סימפאטיש צום טרייד־יוניאניזם האבען זיי געטומען זייערע ארגומענטען בלויז פון די אמעריקאנער בעוועגונג.

אין פערלויף פון דער דעבאטע האבען אייניגע דעלענאטען דערמאנט דעם שוירט ווייסט מייקער סטרייק און דעם קלאוקמייקער סטרייק אין ניו יארק, דעם גארמענט ווארקער סטרייק אין שיקאגא, און עהנליכע בעוועגונגען פון אידישע ארבייטער. עס איז אויך געווארען דערמאנט אז סעמיעל גאמפערס, ווילכער האט זיך פשוט אונשטערבליך געמאכט מיט זיין ארבייט אין דער אמעריקאנער ארבייטער בעוועגונג, איז א איד, און א סך פיהרער און בעאמטע פון אינטערנישאנאל און לאקאל יוניאנס זיינען אידען.

זיי האבען געקענט נעהן נאך ווייטער אן זאגען, אז די פרינציפען פון דער היינטיגער ארבייטער בעוועגונג, שטאמען פון אידישע מוחות, און אז די אידעע פון ברידערליכקייט איז פערשפרייט געווארען פון דעם אידישען פאלק, אין א צייט ווען אנדערע פעלקער האבען פערשפרייט קאמפף און קאנקורענץ.

די צרה איז ווען מען ערווארטעט אז אלע אייניצעלנע אידען, סיי רייכע, סיי ארעמע, זאלען זיין פראגרעסיוו און ראדיקאל געזאגען, א זאך ווען מען ערווארטעט ניט פון קיין פאלק. אזא אייגענשאפט אין א פאלק וואלט געווען א גרויסער חסרון, עטוואס אונגאטירליכעס און אונגארמאליעס. נאר ענגהערציגע, אונטאלעראנטע מענשען קענען האבען אזא בעגריף. צווישען אידען, פונקט ווי צווישען אנדערע פעלקער, געפינען זיך אלערליי מענשען, ענגאיסטען, פערטהער, קאפיטאליסטען און סאציאליסטען. דער פאקט אז אידישע קאפיטאליסטען זיינען פיינדליך צו דער ארבייטער בעוועגונג דארף ניט פערוראכען א דעבאטע וועגען די שטעלונג פון אידען צו דער ארבייטער בעוועגונג. דאס איז א הינקעדינער שלום פון א הינקדיגער לאגיק. אייז זאך איז זיכער, אז די אידישע ארבייטער איבעראל זיינען ראדיקאלער און קלאסענ־בעווארטער ווי ארבייטער פון אנדערע פעלקער.

מיר פאדערן גערעכטיגקייט!

א בריף פון אינדיאנאפאליס.

דאס איז דער נעשריי פון די יוניאנס פון אינדיאנאפאליס, ווילכע האבען זיך אונטערגענומען צו פערטהיידינען דושאהן מאקנאמארא.

דעם צעהנטען מאי האבען נייגצעהן בעאמטע פון אכט גרויסע יוניאנס פון אינדיאנאפאליס, אינד., אבגעהאלטען א קאנפערענץ און ארויסגעלאזען פאלגענדע ערקלעהרונג. די ערקלערונג איז אזוי געמעסיגט, אזוי לאגיש און אזוי ריהרענד, אז מיר גיבען זי איבער כמעט ווארט פאר ווארט: —

צו דעם גרויסען אמעריקאנער פובליק!

יעצט, אז די גרויסע דראמאטישע סענסאציע פון דער מאקנאמארא בעשולדיגונג איז פאראיבער; יעצט אז די אויפרעגונג איז אייניגע פון אייך, אויב זי איז נאך נישט פארגעסען, וועלען ווידער אנהייבען צו טראכטען, אז עס איז נישט גענוג צו זאגען אז מען איז אומשולדיג, נאר אז מען מוז אויך בעווייזען אז מען איז אומשולדיג. אז מען איז אומשולדיג, מוז מען אויך בעווייזען אז מען איז אומשולדיג. אז מען איז אומשולדיג, מוז מען אויך בעווייזען אז מען איז אומשולדיג.

דאס איז דער ערשטער מאל אין דער היסטאריע פון דעם לאנד, אז א גאנצע קלאסע פון מענשען, ווי ארבייטער, זענען אנגעקלאגט געווארען פון א גרויסען פארברעכען, ווי דאס איז דער פאל מיט דעם מורד פון דעם לאס אנדזשעלעס טיימס בנין. אין אלע פעלען פון אזעלכע פארברעכען, ווי מארד, ברענען פון בנינים, אדער אנדערע פארברעכען, איז עס נישט נעווען נויטיג צו בעווייזען אז אלע ארבייטער זענען שולדיג, נאר נאר אז עטליכע ארבייטער זענען שולדיג. אין דעם פאל מיט דעם לאס אנדזשעלעס טיימס בנין, איז עס נישט נעווען נויטיג צו בעווייזען אז אלע ארבייטער זענען שולדיג, נאר נאר אז עטליכע ארבייטער זענען שולדיג. אין דעם פאל מיט דעם לאס אנדזשעלעס טיימס בנין, איז עס נישט נעווען נויטיג צו בעווייזען אז אלע ארבייטער זענען שולדיג, נאר נאר אז עטליכע ארבייטער זענען שולדיג.

דעם צעהנטען מאי האבען נייגצעהן בעאמטע פון אכט גרויסע יוניאנס פון אינדיאנאפאליס, אינד., אבגעהאלטען א קאנפערענץ און ארויסגעלאזען פאלגענדע ערקלעהרונג. די ערקלערונג איז אזוי געמעסיגט, אזוי לאגיש און אזוי ריהרענד, אז מיר גיבען זי איבער כמעט ווארט פאר ווארט: —

צו דעם גרויסען אמעריקאנער פובליק!

יעצט, אז די גרויסע דראמאטישע סענסאציע פון דער מאקנאמארא בעשולדיגונג איז אויפרעגונג; יעצט אז די אויפרעגונג איז אויך נעשטילט און עס איז נעקומען די צייט אריינצוטראכטען זיך נעלאסען און רוהיג אין אלע פאקטען, ווילען מיר, די בעאמטע פון די אינטערנאציאנאלע יוניאנס ווילכע האבען אונזער הויפט קוואַרטיר אין אינדיאנאפאליס, קלאהר אנדייטען אונזער שטעלונג צו דער זאך.

מיר פרענען ערשטענס: זיינען מיר אלס נעשעפטסמענשיגע ארגאניזאציאנען דען אנדערש פון אנדערע נעשעפטסמענשיגע? זיינען אונזערע יוניאן־בעאמטע אנדערש ווי אנדערע בירגער אז מען בעהאנדעלט אונז ערנער פון אלעמען? איז דאס ריכטיג אז מען זאל נענגען אונזערע פערזאנען בענגהן נעווארלד־טהעאטען, מען זאל אונזערע נעזעצליכע רעכטע ניט שאנעווען, און מען זאל אונזערע אפיסעס אפיציעל איינברעכען?

קאנא נעבען אונזער ארגאניזיערן די פולע אונ־טערשטיצונג.

וויס־פרעזידענט גרינבערגער האט בעזונט באלטימאר אין די אינטערעסען פון די ליידיעס טיילארס, און גוטע ארבייט איז געטהאן נעווא־רען. יעצט איז ער בעשעפטיגט אין פילאדעלפיא צו ארגאניזירען די קלאק און סקוירט קאטערס, און זיי פערפערטיגען צום נעקסטען ווינטער־סיזאן.

וויס־פרעזידענט איזראעל פייט איז אפיצ־טער נעווארען אויפצופאסען אויף די קליוולאנר לאקאלס, פארצובערייטען אלע פארערונגען, וועל־כע דארפען געשטעלט ווערען אלע קליוולאנדער מאנופעקטשורערס. אזוי ווייט ווי עס איז אונז בעקאנט, איז ער ערפאלגרייך אין זיין ארבייט. ער האט אויך נעשאפען פריינדליכע בעצ׳הונגען מיט די בעהמישע אויטסייד קאנטראקטארס, וועלכע זיינען אימער נעווען א שטערונג צו פער־בעסערען די ארבייטער לאגע אין קלאק־טרייד אין קליוולאנד.

וויס־פרעזידענט דובינסקי איז אנגעשטעלט אלס ארגאניזער פאר די ניו־ענגלאנד סטייטס. נאטירליך, די גרעסטע טהייל פון זיין צייט פער־ברענגט ער אין באסטאן. נאר ער פאסט אויף אויף די שטעדטלעך ארום באסטאן, ווי וואוס־טער, וואו עס האלט זיך יעצט אין ארגאניזירען א יוניאן פון ליידיעס וויסט און וווהייט־גודס ווארקערס, און אין ספרינגפיעלד, וואו א יוניאן פון אלטערריישאן שניידער עקזיסטירט שוין, און מען מוז אויף זיי אויפאסען. אין באסטאן האט ברודער דובינסקי ארגאניזירט א לאקאל פון פעטיקאט מייקערס און א יוניאן פון אנדערוועיר ווארקערס. לאקאל 36, די באסטאנער ליידיעס טיילארס, וועלכע האבען געהאלטען ביים אב־שטארבען, זיינען דורך זיין ענערגיע וויעדער לעבעדיג געווארען און זיינען שוין צוריק קאמפאס־פעהיג.

ברודער יאנאף, וועלכער איז אנגעשטעלט נע־ווארען צו ארגאניזירען די ארבייטער אין די קליינע שטעדטלעך ארום ניו יארק, איז אבגע־שטעלט געווארען, ווייל זייענדיג אין הארטפארד איז געווען זיין פאליכט אויפצופאסען אויף דעם סטרייק. ער האט אבער אין דער זעלבער צייט געפלאנעווען א קאמפעריישאן שאפ, און דער־מיט פערנאכלעסינט דעם סטרייק.

ברודער עלשטיין איז אנגעשטעלט אלס סעק. פון דעם ניו יארק דיסטריקט קאונסיל. ער פאסט אויף די קלענערע לאקאלס אין גרייטער ניו יארק און אם מהרסטען גיט ער זיך אב מיט לאקאל 62, וווהייט־גוד ס וואירקערס און לאק. 39, פעטי־קאוט־מייקערס. אין ביידע לאקאלס האט זיך אנגעפאנגען א לעבעריגע בעווענונג.

דער דיסטריקט קאונסיל אין פילאדעלפיא האט אויך אנגעשטעלט אלס ארגאניזער נעמאסע דארעגבלום, און די אינטערנישאנאל העלפט דעקען א טהייל פון די עקספענסעס. עס איז נעעפענט געווארען א שהנער אפיס, וואו אלע ביזנעס פון דיסטריקט קאונסיל ווערען פערוואל־טעט. ספעציעל פאסט ברודער דארעגבלום אויף די ליידיעס טיילארס און די קלאק און סקוירט פיניישערס.

פון דיעזען איבערבליק קענט איהר אלזא זעהן אז מיר דארפען זיך נאר ניט שעהמען מיט אונזער יעצטיגער טהעטינקייט. ווען עס וועט אזוי ווייטער אנגעהן, וועט אונזער אינטערני־שאנאל יוניאן אין קורצען פערריעכענט ווין פאר די דריטע נרעכטע אינטערנישאנאל יוניאן אין די אמעריקאן פערעריישאן פון לייבאר.

מוטהיג, ברידער און שוועסטער, צו דער ארבייט! די צוקונפט איז אונזערע!

מיט ברידערליכען גרוס,

א. ראזענבערג, פרעזידענט.

אידען אין דער ארבייטער בעווענונג

די פראגע אויב אידען זיינען פיר אדער נעגען די ארבייטער בעווענונג, סימפאטיש אדער פיינדליך, האט נעראפט זיין קלאהר, וועניג־סטענס פאר ארגאניזירטע ארבייטער. פאר יענע מענשען וועלכע זיינען בעקאנט מיט דער וועלט, און האבען א ידיעה אין היסטאריע, דארף מען רוכט זיך די פראגע נאר ניט פערענטפערען. פיעלע פון אונזערע לעזער וועלען זיך איבער־הויפט וואונדערען או מען זאל נאך אלץ דארפען בעווייזען אז אלץ א פאלק זיינען אידען סימפא־טיש צו דער ארבייטער בעווענונג. דאך קען מען זעהן פון דעם וואס די פראגע וועלט אלע מאל אבגעפרישט, נראדע אין ארגאניזירטע ארבייטער קרייזען, אז עס איז זעהר שווער אונווייסענהייט און פאראורטהייל פון דער וועלט צו פעריאנען.

מיט א קורצע צייט צוריק איז די פראגע ענטשאנען — וואו? אוראי אין רעם אנטיסע־מיטישען דייטשלאנד, וועט דער לעזער זיך טראכטען, ארער אין ענגלאנד, וואו די אנטאציע נעגען די אימיגראנטען וועלט גרעסער פון טאג. אויב דאס איז רעם לעזער׳ס נעראנק, האט ער ניט נעטראפען, וויל אויף די דאזיגע לענדער וואלט קיינעם ניט נעדארפט וואונדערען. מיר זיינען שוין נעווענהנט צו הערען פון אזעלכע זאכען אין יענע לענדער. די פראגע איז ענטשאנען נראדע דא, ביי אונז אין אמעריקא, וואו די אי־דען זיינען מעהר אדער וועניגער פראמינענט אין

מר. קאָהען האָט מיר ארומגעפיהרט איבער דער גאַנצער פאַבריק און האָט מיר געצייגט אַלע בעקוועמליכקייטען. — איהר זעהט — האָט ער געזאָגט — דאָ קען מען ארבייטען צעהן שטונדען אַ טאָג און ניט פיהלען אונאַנגענעהם. דערויף האָב איך געענטפערט, אַז צו ארבייטען אַכט שטונדען פיהלט מען נאָך ווענינער אונאַנגענעהם. מעהר האָט ער מיט מיר איבער דער פראַגע ניט גע'טענה'ט.

אין דעם קליוולענדער יוניאָן דעפּאָ האָב איך געהאַט אַ קורצען געשפּרעך מיט די ברידער פייט, פראָמער און בערקאָוויטש. זיי האָבען פערלאַנגט איך זאָל בלייבען אין קליוולאַנד ביז איבער דינסטאָג אַבענד. אָבער וויסענדיג אַז די קיים פון מאַקס סאָלאָמאָן דאַרף פאָרקומען פאַר דער גריווענס קאָמיטע מיטוואָך נאָכמיטאָג, האָב איך זיך געאיילט אַהיים נאָך ניו יאָרק.

מיין רייזע האָט מיר איבערצייגט נאָך מעהר ווי אימער, אַז אויסער וואָס מיר שיקען אָרגאַנייזערס צו די לאָקאַלס אויסערהאַלב ניו יאָרק, איז עס אויך אָבסאָלוט נויטיג, אַז אַ דזשענעראַל אָפיסער זאָלען דיעזע לאָקאַלס עפטער בעזוכען.

— אונזערע מעמבערס זיינען זעהר צופריעדען מיט אייער בעזוך — האָט געזאָגט ברודער וואָטערמאַן, וועלכער האָט מיר בעגלייט פון קאַלאַמאַזו נאָך דזשעקסאָן. זיי פאָדערען ניט פיעל, ניט מעהר ווי דאָס יעמאַנד זאָל קומען פון העדקוואָרטערס און ריידען מיט זיי עטליכע ווערטער און צוגעבען זיי מוטה. דערפון אַליין זיינען זיי שוין אויך צופריעדען.

וואָס אונזערע ארגאַנייזערס טהוען

ביי דעם לעצטען מיטינג פון דער דזשענעראַל עקזעקוטיוו באָאַרד, זיינען געוואָרען אָנגעשטעלט אַכט אָרגאַנייזערס צו טהאָן די אָרגאַניזאַציאָנס־ארבייט אין די פעראייניגטע שטאַאַטען און קענעדע. די בליינק רעפּאָרטס וואָס זיי זיי שיקען אונז צו יעדע וואָך צייגען, אַז זעהר פיעל פאָרטשריט איז געמאַכט געוואָרען איבעראַל.

גענאָסע וויינבערג האָט דורך דער צייט בעזוכט די פאָלגענדע שטעדט: באַלטימאָר, סינסינעטי, לואיסוויל, קענטאָקי, סיינט לואיס, שיקאַגאָ און מילוואָקי, וויסקאָנסין. אין אַלע דיעזע שטעדט זיינען מעהרערע מאַס־מיטינגען אָבגעהאַלטען געוואָרען. די לאָקאַלס אין אַלע דיעזע שטעדט זיינען אין אַ גוטען צושטאַנד. אויסער אין באַלטימאָר, וואו מען וועט נאָך דאַרפען אַביסעל צוארבייטען.

אַ נייע יוניאָן איז אָרגאַניזירט געוואָרען אין לואיסוויל, קענטאָקי. און אַ צווייטע יוניאָן פון אָלטעריישאָן שניידער האַלט זיך אין גרינדען אין סיינט לואיס.

יעצט איז גענאָסע וויינבערג אין שיקאַגאָ, וואו ער וועט אָהנע צווייפעל אויפטהאָן גוטע ארבייט.

אָרגאַנייזער פראָמער האָט דורך דיעזער צייט בעזוכט די פאָלגענדע שטעדט: ברידזשפּאָרט, ניו הייווען, וואוסטער, אָלבאַני, טראָי, סיראַקיוז, ראָטשעסטער, באָפאַלאָ, טאָראָנטאָ, אייקראָן אָהייאָ און קליוולאַנד. יעצט פאָהרט ער נאָך דעטראָיט, קאַלאַמאַזו און דזשעקסאָן, מישיגען.

אַלע לאָקאַלס וועלכע ער האָט בעזוכט זיינען אין אַ צופריעדען־שטעלענדען צושטאַנד. אויסער אין סיראַקיוז, וואו זיי שלאָפען צו אַביסעל. דאָס מוז וואַהרשיינליך זיין דערפאַר, ווייל זיי פערדיענען דאָרטען גרויסע ווידזשעס... נייע לאָקאַלס זיינען דורך איהם געגרינדעט געוואָרען אין באָפאַלאָ פון קלאָוקמאַכער און ליידיעס טיילאָרס, און פון די קאַטערס אין טאָראָנטאָ, קענעדע.

אין באָפאַלאָ וואָלט דער לאָקאַל געקענט זיין אַן אויסגעצייכענטער, ווען ניט אַ פּאָר ניו יאָרקער מרגלים מיט יוניאָן־ביכלעך אין די פּאַקעטס, וועלכע האָבען געמאַכט אַלע שווערינקייטען צו אָרגאַניזירען אַ יוניאָן אין באָפאַלאָ.

אין אייקראָן איז אויך אָרגאַניזירט געוואָרען אַ יוניאָן פון סקוירטמאַכער, וועלכע מאַכען ארבייט פאַר קאַראַק ענד קאָ. פון קליוולאַנד. זיין ארבייט אין קליוולאַנד, שרייבען אונז די קליוולענדער ארבייטער, איז ניט אָבצושאַצען, און זיי פערלאַנגען מיר זאָלען איהם דאָרטען האַלטען נאָך אייניגע וואָכען.

מיס קייסי איז אָנגעשטעלט געוואָרען צו אָרגאַניזירען די אַמעריקאַנישע מיידלעך וועלכע ארבייטען אין ליידיעס גארמענט טרייד. עס איז איבערהויפּט זעהר שווער פרויען צו אָרגאַניזירען, אָבער פיעל שווערער איז צו אָרגאַניזירען די אַמעריקאַנישע מיידלעך. און דעריבער קענען מיר פון איהר פאָרלויפיג ניט פיעל פערלאַנגען. יעדענפאַלס שרייבען אונז די סט. לואיזער ארבייטער, וואו זי איז געווען אייניגע וואָכען, אַז זי האָט געמאַכט זעהר אַ גוטען איינדרוק. יעצט איז זי אין סינסינעטי, און דאָרטען דענקען מיר וועט זי זיין ערפאָלגרייכער. פון סינסינעטי וועט זי געהן נאָך שיקאַגאָ, וואו זי וועט אונטערנעהמען די אָרגאַניזירונג פון די פרויען סקוירטמייקערס, ליידיעס ווייסט און דרעס־מייקערס. וואַהרשיינליך וועלען אונזערע לאָקאַלס אין שי־

צוריק אן טאָלידאָ.

מאָנטאג אבענד האָב איך אדרעסירט די מעמבערס פון לאָקאל 82, אונגעפעהר 200 מעמבערס האָבען אטענדעט אין א האָל וועלכע קען בעקוועם ענטהאלטען 800 אָדער א טויזענד, און ריזע זיינען געזעסען אין די בעק פון האָל. מען האָט געקענט הערען וואָס מען האָט גערעדט, אָבער זעהן די מעמבערס איז געווען שווערליך, איבערהויפּט פאר א קורצזיכטיגען ווי איך בין.

ביז אהער האָבען זיי געהערט אָפטע רעדעס פון פרינטערס, קארפענטערס, טימסטערס, קויחלענ־מיינערס און אייזען־ארבייטער. זיי האָבען אָבער ניט געהערט קיין איינציגען רעדנער וועלכער זאָל זיי זאָגען עטוואָס איבער זייער אָרגאניזאציאָן, זייער טרייד, אָדער וועגען עטוואָס וואָס האָט אירגענד וועלכע שייכות מיט זייער טרייד.

זיי האָבען אויסגעשפּראָכען די מיינונג, אז ביין נעכסטען פיערטעל־יעהרליכען מיטינג פון דער דזשענעראל עקזעקוטיוו באָארד אין שיקאגאָ, וועלען זיי שיקען א קאָמיטע אויפפאָדערען די אינטערניישאָנאל יוניאָן צו טהאָן עפּעס פאר די אָרגאניזירונג פון די קאָרסעט וואָרקערס פון דיעזען לאנד.

פון א אידישען לאָקאל מיט אזא מעמבערשיפּ וואָלטען מיר שוין געהאט צאָהללאָזע צושריפטען, פאָדערענדיג כאָטש א דאָזען אָרגאנייזערס פאר זייער לאָקאל.

צוריק נאָך טאָלידאָ.

דינסטאָג, פון 6 אוהר פריה ביז 1 נאָכמיטאָג, האָט מיר געדויערט די 150 מייל רייזע פון קאלאמאזו נאָך טאָלידאָ.

אויפ'ן וועג פון קליוולאנד נאָך דזשעקסאָן בין איך דורכגעפאָהרען בעטטעל קריק, וואו פּאָוסט, דער פייקער, פאבריצירט זיין געפייקטע מוח נאהרונג. אנדערש קען פּאָוסט זיינע ארבייטער ניט האלטען אויסערהאלב דער יוניאָן, סיידען דורך צאָהלען זיי מעהר וויידזשעס ווי די יוניאָן פאָדערט; דערפאר אליין קומט די יוניאָנס א דאנק. ווען ניט די יוניאָנס, ווען ניט די מורא אז זיי וועלען זיך אָרגאניזירען, וואָלט פּאָוסט פערשווינדעלט זיינע ארבייטער פונקט ווי ער פייקט דאָס פּובליקום מיט זיין „פּאָוסטום קאפע". טאקע דערפאר מוז ער נעבעך צאָהלען הויכע וויידזשעס און שווייגען. ער וועט צאָהלען הויכע וויידזשעס אזוי לאנג ווי די יוניאָן וועט איהם האלטען אויפ'ן אויג.

אָנקומענדיג אין טאָלידאָ בין איך גלייך אריין צו דער פירמא קאָהען, פריעדלאנדער און מארטין, מיין אונטערהאנדלונג מיט זיי צו ענדיגען. מעהרסטענס האָבען זיי געהאט אויסצוזעצען געגען קירצערע שטונדען. די בעלי בתים פון די פירמא בלעק זיינען „ספּאָרטס" מעהר אָדער ווענינער און רייסען זיך ניט אזוי פאר לאנגע שטונדען. דאָס איז אָבער ניט דער פאל מיט דער אויבענדערמאָנטער פירמא, ווייל זיי זיינען אליין אויך ארבייטער און ווילען ניט ליידען אז מען זאָל ארבייטען בלויז פופציג שטונדען.

— פאר וואָס עפּעס 50 שטונדען? — האָט איינער פון זיי געפרעגט.

— דערפאר וואָס מיר גלויבען אין די בעסטע בעדינגונגען, און מיר גלויבען אז מיר וועלען זיי אויך קריגען — האָב איך געענטפערט.

— דאָס איז אָבער ניט קיין גוטע אורזאכע — האָבען זיי גע'טענה'ט.

— אויב מיר קענען אייך ניט איבערצייגען מיט ווערטער — האָב איך געענטפערט — בין איך אָבער זיכער, אז מיר וועלען אייך קענען איבערצייגען אין פּראקטיקע.

דיעזער זאָרט ארגומענט האָט זיי גאָר ניט געשמעקט. איך האָב אָבער ניט געוואָלט בעהאלטען דעם אמת און האָב זיי געזאָגט גענוי, וואָס מיר האָבען בדעה צו טהאָן. זיי האָבען געטרייעט מיר איבערצייגען, אז 50 שטונדען ארבייט א וואָך וועט ניט טויגען פאר זייער ביזנעס. דערויף האָב איך געענטפערט, אז די צייט איז שוין לאנג אוועק ווען קלאָוק מאנופעקטשורערס וועלען זוכען צו אראנזשירען די ארבייטס־שטונדען לויט זייערע ביזנעס; אין דער צוקונפט וועלען זיי מוזען אראנזשירען זייערע ביזנעס לויט די ארבייטס־שטונדען. „אזוי גיך — האָב איך געזאָגט — ווי איהר וועט זיך איבערצייגען אז דאָס איז אונזער ציעל, וועט קיינמאָל קיין טראָבעל ניט זיין צווישען אייער פירמא און אונזער אינטערניישאָנאל יוניאָן". זיי זיינען געווען ערשטוינט פון מיר צו הערען אזעלכע ווערטער. „איך גלויב אָבער ניט — האָט איינער פון די בעלי בתים גע'טענה'ט — דאָס די ארבייטער וועלען דערמיט זיין צופריעדען". „לאָזט דאָס איבער צו מיר — האָב איך געענטפערט — און עס וועט אלעס זיין אָ קיי."

א יוניאן און צו טהון אלעס מעגליבע די יוניאן אויפצוהאלטען, דאך וואלט ניט דער ערך בעסער געווען וען יעמאנד פון דזשענעראל אפיס וואלט געווען באלד אויפ'ן פלאץ, געפיהרט דעם סטרייק און ארגאניזירט דעם לאקאל. די ארבייט איז אבער נעטהאן געווארען דורך פרעמדע העגד און עס איז ניט נעטהאן נעווארען ווי עס האט נעדארפט צו זיין. דער סטרייק אדער דער „וואק אוט" פון די ארבייטער, וועלכער איז פעראורזאכט נעווארען דורך דעם, וואס מען האט ארוכטערגענומען פון די פרייזען, ווי אימער, אהנע צו לאזען ווייסען די ארבייטער, אדער ביי זיי זיך נאכפרעגען, האט נעדויערט בלויז צוויי טעג און די ארבייטער זיינען צוריקגענאננען צו דער ארבייט איידער זיי זיינען נאך נעווען אָרגאניזירט, און דער רעזולטאט איז, אז בלויז א העלפט האבען ארויסגענומען יוניאן־ביכלעך.

דער סטרייק וועט זיין פאר אונז א לעסאן אין דער צוקונפט זיך ניט צו פערלאזען אויף אויטסיידערס ביים ארגאניזירען פון א וויכטיגען לאקאל, נור אליין צו זיין אם פלאץ און ניט האלטען אימער אין רעכענען וויי פיעל די רייזע דארף צו קאסטען.

מיר וועלען אויך יעצט מוזען אונטערנעהמען צו ארגאניזירען די קארסעט פעקטארים פון אנאדערע שטעדט, הויפטזעכליך פון ניו ענגלאנד, וועלכע קאנקורירען מיט דיזע פעקטארי. אום די ארבייטער פון קאלאמאזו פעקטארי זאלען קענען קריגען דעם גאנצען בענעפיט פון ארגאניזאציאן.

שבת נאכמיטאג דאב איך נעספענדט אין דעם האל וואו דער סעקרעטערי קאלעקטעט די דיום פון די מעמבערם.

א בעדייטענדע צאהל יונגע מיידלעך ווערען בעשעפטיגט ביי די קאלאמאזו קארסעט קאמפ., אבער קיינע פון זיי איז ניט אזוי יונג ווי די קינדער וועלכע מען טרעפט אפט אין די וויי־גודס פעקטארים אין די איסט. איין מיידל איז געקומען צאהלען איהרע דיום אין ראללער סקייטס. עס איז נעווען אינטערעסאנט צו זעהן ווי זי האט צוגעשפרייזט אין איהרע סקייטס צום סעקרעטערים טיש, בעצאהלט איהרע דיום און מיט א פאר שפרייזען האט זי זיך איבערגעדרעהט א פאר מאל און איז ארויס פון האל.

אין דערזעלבער צייט האב איך אויף אסענדעט א מיטינג פון די פרעסערס פון דער פעק־טארי. ווי ביי פרעה אין מצרים פערלאזנט מען פון זיי מעהר ארבייט פאר וועניגער געלד. מען פאדערט זיי זאלען פרעסען די קארסעטס פון אויטסייד אנשטאט אינסייד, און מען אפערט זיי א רעדאקשאן פון 15 סענט אויף 12 סענט א דאזען קארסעטס.

בעשלאסען האבען מיר אז א קאמיטע זאל זיך וועגדען צום באם און פאדערען העכערע פרייזען פאר די קארסעטס, ביי וועלכע דער פרעסען פון אויטסייד פאדערט מעהר ארבייט.

עס איז נעווען צו שפעט צו רופען א מיטינג אויף שבת אבענד, און זונטאג ווילען מעהרערע מעמבערס ניט אסענדען קיין יוניאן־מיטינג. א נרויסער טהייל פון די בעפעלקערונג אין דיזער נענענד זיינען האלענדער וועלכע זיינען זעהר פרום און אסענדען ניט קיין מיטינגען אום זונ־טאג, אויסער די קירכע. מיר האבען דארום בעשלאסען צו האבען א דזשענעראל מעמבער־מיטינג מאנטאג דעם 8טען.

אין שיקאגא.

איך האב טעלעגראפירט צו דעם סעקרעטער פון די שיקאגא'ער לאקאלס, אז איך וועל זונטאג פארמיטאג זיין אין אפיס פון לאקאל 44, אין בלו איילענד עוועניו, און אז איך בין נערן צו זעהען וויי פיעל פון די מעמבערס עס איז מעגליך.

זונטאג, דעם 7טען, האב איך נעטראפען ברודער מערקער, דעם סעקרעטער פון לאקאל 81. אייניגע מעמבערס פון לאקאל 71 (ליידים טיי־לארס) און א פאר דוצענד מעמבערס פון לאקאל 44 און 76. דארונטער די בריידער פינקלער, האפמאן, טינסליי, שייפער און נאך אייניגע אלד טיימערס.

איך האב זיי איבערגענעבען דעם מעסעדוש פון די איסטערן לאקאלס און נענעבען אן איבער־בליק איבער די מארשלישע ווירקונג וואס אונזער לעצטער דזשענעראל סטרייק האט נעהאט אויף די ארבייטער וויי אויך אויף די מאנופעקטשור־רערס פון קלאק און סקוירט טרייד.

פון די קורצע דיסקוסיאן, וועלכע האט נע־פאלגט, ציינט זיך ארויס, אז די „פרעסער־פראגע" איז אין שיקאגא ווי אין אלע אנדערע שטעדט, כמעט אן אונלעזבארע פראגע. איבער־אל דיזעלבע צרות מיט די פרעסעריי. די פראגע פערנעהמט די מייסטע ענערגיע און צייט פון די לאקאלס און בלייבט אונלעזבאר.

צוריק אן טאָלידאָ.

מאָנטאג אבענד האָב איך אדרעסירט די מעמבערס פון לאָקאל 82, אונגעפעהר 200 מעמ־בערס האָבען אטענדעט אין א האָל וועלכע קען בעקוועם ענטהאלטען 800 אָדער א טויזענד, און דיזע זיינען געזעסען אין די בעק פון האָל. מען האָט געקענט הערען וואָס מען האָט גערעדט, אָבער זעהן די מעמבערס איז געווען שווערליך, איבערהויפּט פאַר א קורצזיכטיגען ווי איך בין.

ביז אהער האָבען זיי געהערט אָפטע רעדעס פון פרינטערס, קאַרפּענטערס, טימסטערס, קויח־לענ־מיינערס און אייזען־ארבייטער. זיי האָבען אָבער ניט געהערט קיין איינציגען רעדנער וועל־כער זאָל זיי זאָגען עטוואָס איבער זייער אָרגא־ניזאציאָן, זייער טרייד, אָדער וועגען עטוואָס וואָס האָט אירגענד וועלכע שייכות מיט זייער טרייד.

זיי האָבען אויסגעשפּראָכען די מיינונג, אז ביין נעכסטען פיערטעל־יעהרליכען מיטינג פון דער דזשענעראל עקזעקוטיוו באָארד אין שיקא־גאָ, וועלען זיי שיקען א קאָמיטע אויפפאָדערען די אינטערניישאָנאל יוניאָן צו טהאָן עפּעס פאַר די אָרגאַניזירונג פון די קאָרסעט וואָרקערס פון דיעזען לאַנד.

פון א אידישען לאָקאל מיט אזא מעמבער־שיפּ וואָלטען מיר שוין געהאט צאָהללאָזע צו־שריפטען, פאָדערענדיג כאָטש א דאָזען אָרגא־נייזערס פאַר זייער לאָקאל.

צוריק נאָך טאָלידאָ.

דינסטאָג, פון 6 אוהר פריה ביז 1 נאָכמי־טאָג, האָט מיר געדויערט די 150 מייל רייזע פון קאַלאַמאַזו נאָך טאָלידאָ.

אויפ'ן וועג פון קליוולאַנד נאָך דזשעקסאָן בין איך דורכגעפאָהרען בעטטעל קריק, וואו פּאָוסט, דער פייקער, פאַבריצירט זיין געפייקטע מוח נאַהרונג. אַנדערש קען פּאָוסט זיינע ארביי־טער ניט האַלטען אויסערהאַלב דער יוניאָן, סיידען דורך צאָהלען זיי מעהר וויידזשעס ווי די יוניאָן פאָדערט; דערפאַר אַליין קומט די יוניאָנס א דאַנק. ווען ניט די יוניאָנס, ווען ניט די מורא אז זיי וועלען זיך אָרגאַניזירען, וואָלט פּאָוסט פערשווינדעלט זיינע ארבייטער פּונקט ווי ער פייקט דאָס פּובליקום מיט זיין „פּאָוסטום קאַפע". טאַקע דערפאַר מוז ער נעבעך צאָהלען הויכע וויידזשעס און שווייגען. ער וועט צאָה־לען הויכע וויידזשעס אזוי לאַנג ווי די יוניאָן וועט איהם האַלטען אויפ'ן אויג.

אָנקומענדיג אין טאָלידאָ בין איך גלייך אריין צו דער פירמאַ קאָהען, פריעדלאַנדער און מאַרטין, מיין אונטערהאַנדלונג מיט זיי צו ענ־דיגען. מעהרסטענס האָבען זיי געהאַט אויסצו־זעצען געגען קירצערע שטונדען. די בעלי בתים פון די פירמאַ בלעק זיינען „ספּאָרטס" מעהר אָדער וועניגער און רייסען זיך ניט אזוי פאַר לאַנגע שטונדען. דאָס איז אָבער ניט דער פאַל מיט דער אויבענדערמאָנטער פירמאַ, ווייל זיי זיינען אַליין אויך ארבייטער און ווילען ניט ליידען אז מען זאָל ארבייטען בלויז פופציג שטונדען.

— פאַר וואָס עפּעס 50 שטונדען? — האָט איינער פון זיי געפרעגט.

— דערפאַר וואָס מיר גלויבען אין די בעסטע בעדינגונגען, און מיר גלויבען אז מיר וועלען זיי אויך קריגען — האָב איך געענטפערט.

— דאָס איז אָבער ניט קיין גוטע אורזאַבע — האָבען זיי גע'טענה'ט.

— אויב מיר קענען אייך ניט איבערצייגען מיט ווערטער — האָב איך געענטפערט — בין איך אָבער זיכער, אז מיר וועלען אייך קענען איבערצייגען אין פּראַקטיקע.

דיעזער זאָרט ארגומענט האָט זיי גאָר ניט געשמעקט. איך האָב אָבער ניט געוואָלט בע־האַלטען דעם אמת און האָב זיי געזאָגט גענוי, וואָס מיר האָבען בדעה צו טהאָן. זיי האָבען געטרייעט מיר איבערצייגען, אז 50 שטונדען ארבייט א וואָך וועט ניט טויגען פאַר זייער ביזנעס. דערויף האָב איך געענטפערט, אז די צייט איז שוין לאַנג אַוועק ווען קלאָוק מאַנו־פעקטשורערס וועלען זוכען צו אַראַנזשירען די ארבייטס־שטונדען לויט זייערע ביזנעס; אין דער צוקונפט וועלען זיי מוזען אַראַנזשירען זייערע ביזנעס לויט די ארבייטס־שטונדען. „אזוי גיך — האָב איך געזאָגט — ווי איהר וועט זיך איבערצייגען אז דאָס איז אונזער ציעל, וועט קיינמאָל קיין טראָבעל ניט זיין צווישען אייער פירמאַ און אונזער אינטערניישאָנאל יוניאָן". זיי זיינען געווען ערשטוינט פון מיר צו הערען אַזעלכע ווערטער. „איך גלויב אָבער ניט — האָט איינער פון די בעלי בתים גע'טענה'ט — דאָס די ארבייטער וועלען דערמיט זיין צופריע־דען". „לאָזט דאָס איבער צו מיר — האָב איך געענטפערט — און עס וועט אַלעס זיין אַ קיי."

א יוניאן און צו טהון אלעם מעגליכע די יוניאן אויפצוהאלטען, דאך וואלט ניט דער ערך בעסער געווען ווען יעמאנד פון דזשענעראל אפיס וואלט געווען באלד אויפ'ן פלאץ, געפיהרט דעם סטרייק און ארגאניזירט דעם לאקאל. די ארבייט איז אבער געטהאן געווארען דורך פרעמדע העגד און עס איז ניט געטהאן געווארען וויי עס האט געדארפט צו זיין. דער סטרייק אדער דער „וגאק אוט" פון די ארבייטער, וועלכער איז פעראורזאכט געווארען דורך דעם, וואס מען האט ארוכטערגענומען פון די פרייזען, ווי אימער, אהנע צו לאזען וויסען די ארבייטער, אדער ביי זיי זיך נאכפרעגען, האט נעדויערט בלויז צוויי טעג און די ארבייטער זיינען צוריקגענאמען צו דער ארבייט אוידער זיי זיינען נאך געווען ארגאניזירט, און דער רעזולטאט איז, אז בלויז א העלפט האבען ארויסגענומען יוניאן־ביכלעך.

דער סטרייק וועט זיין פאר אונז א לעסאן אין דער צוקונפט זיך ניט צו פערלאזען אויף אויטסיידערס ביים ארגאניזירען פון א וויכטיגען לאקאל, נור אליין צו זיין אם פלאץ און ניט האלטען אימער אין רעכענען ווי פיעל די רייזע דארף צו קאסטען.

מיר וועלען אויך יעצט מוזען אונטערגעהמען צו ארגאניזירען די קארסעט פעקטארים פון אנדערע שטעדט, הויפטזעכליך פון ניו ענגלאנד, וועלכע קאנקורירען מיט דיזע פעקטארי. אום די ארבייטער פון קאלאמאזו פעקטארי זאלען קענען קריגען דעם גאנצען בענעפיט פון ארגאניזאציאן.

שבת נאכמיטאג דאב איך געפענדט אין דעם האל וואו דער סעקרעטערי קאלעקטעט די דיוס פון די מעמבערס.

א בעדייטענדע צאהל יונגע מיידלעך ווערען בעשעפטיגט ביי די קאלאמאזו קארסעט קאמפ., אבער קיינע פון זיי איז ניט אזוי יונג ווי די קינדער וועלכע מען טרעפט אפט אין די וויי־נודם פעקטארים אין די איסט. איין מיידעל איז געקומען צאהלען איהרע דיוס אין האללער סקייטס. עס איז נעווען אינטערעסאנט צו זעהן ווי זי האט צוגעשפרייזט אין איהרע סקייטס צום סעקרעטעריס טיש, בעצאהלט איהרע דיוס און מיט א פאר שפרייזען האט זי זיך איבערגעדרעהט א פאר מאל און איז ארויס פון האל.

אין דערזעלבער צייט האב איך אויך אטענדעט א מיטינג פון די פרעסערס פון דער פעק־טארי. ווי ביי פרעה אין מצרים פערלאנגט מען פון זיי מעהר ארבייט פאר וועניגער געלד. מען פאדערט זיי זאלען פרעסען די קארסעטס פון אויטסייד אנשטאט אינסייד, און מען אפערט זיי א רעדוקשאן פון 15 סענט אויף 12 סענט א דאזען קארסעטס.

בעשלאסען האבען מיר אז א קאמיטע זאל זיך ווענדען צום באס און פאדערען העכערע פרייזען פאר די קארסעטס, ביי וועלכע דער פרעסען פון אויטסייד פאדערט מעהר ארבייט.

עס איז נעווען צו שפעט צו רופען א מיטינג אויף שבת אבענד, און זונטאג ווילען מעהרערע מעמבערס ניט אטענדען קיין יוניאן־מיטינג. א גרויסער טהייל פון די בעפעלקערונג אין דיזער נעגענד זיינען האלענדער וועלכע זיינען זעהר פרום און אטענדען ניט קיין מיטינגען אום זונ־טאג, אויסער די קירכע. מיר האבען דארום בעשלאסען צו האבען א דזשענעראל מעמבער־מיטינג מאנטאג דעם 8טען.

אין שיקאגא.

איך האב טעלעגראפירט צו דעם סעקרעטער פון די שיקאגא'ער לאקאלס, אז איך וועל זונטאג פאדרמיטאג זיין אין אפיס פון לאקאל 44, אין בלו איילענד עוועניו, און אז איך בין נערן צו זעהען ווי פיעל פון די מעמבערס עם איז מעגליך.

זונטאג, דעם 7טען, האב איך געטראפען ברודער מערקער, דעם סעקרעטער פון לאקאל 81. אייניגע מעמבערס פון לאקאל 71 (ליידים טיי־לארס) און א פאר דוצענד מעמבערס פון לאקאל 44 און 76. דארונטער די בריידער פינקלער, האפמאן, טינסליי, שייפער און נאך אייניגע אלד טיימערס.

איך האב זיי איבערגענעבען דעם מעסעדזש פון די איסטערן לאקאלס און געגעבען אן איבער־בליק איבער די מאראלישע ווירקונג וואס אונזער לעצטער דזשענעראל סטרייק האט נעהאט אויף די ארבייטער ווי אויך אויף די מאנופעקטשור־רערס פון קלאק און סקוירט טרייד.

פון די קורצע דיסקוסיאן, וועלכע האט נע־פאלגט, ציינט זיך ארויס, אז די „פרעסער־פראגע" איז אין שיקאגא ווי אין אלע אנדערע שטעדט, כמעט אן אונלעזבארע פראגע. איבער־אל דיזעלבע צרות מיט די פרעסערי. די פראגע פערנעהמט די מיסטע ענערגיע און צייט פון די לאקאלס און בלייבט אונלעזבאר.

קומען צו אַ פערשטענדנים מיט די ניובורגער קאָנטראַקטאָרס, וועלכע זיינען אונז ביז יעצט געשטאַנען אין וועג און זיינען אימער געווען פערטיג צו העלפען די קלאָוק מאַנופעקטשורערס געגען די יוניאָן. די וויכטיגקייט פון דיזען גע־ווינס קען מען ניט אָבשאַצען.

אין טאָלידאָ.

אבענדס בין איך געקומען נאָך טאָלידאָ, און אין הויז פון ברודער וויינגאַרטען, סעקרעטער פון לאָקאַל 67, האָב איך געטראָפען די עקזעקוטיוו באָאַרד פון לאָקאַל, וואו מיר האָבען אויפגענומען אַ דיסקוסיאָן וועגען די פאָדערונגען פון נעבסטען סיזאָן.

אַ מעהר פּראַקטישע־ ביזנעס־מעסיגע עקזע־קוטיווע האָב איך נאָך אין אונזערע לאָקאַלס ניט בעגעגענט. איך האָב געפיהלט, אַז איך פער־ברענג ניט קיין צייט אין דיסקוטירען מיט מענ־שען מיט פיקסע אידעען, אָדער פראַזיאָרען, ווי דער פאַל איז אָפט מיט פיעלע מעמבערס פון לאָקאַל עקזעקוטיווס.

מיר זיינען גלייך איבערגעגאַנגען צו ביזנעס. מיר האָבען בעשפּראָכען יעדע פאָדערונג בעזונ־דער, דאַפיר און דאַגעגען און די ספּעציעלע אומ־שטענדען פונ'ם טרייד אין טאָלידאָ, וואו עס געפי־נען זיך בלויז צוויי פעקטאָרים. עס האָט זיך אַרויסגעצייגט אַז די פּרעסינג טרייד איז, ווי איבעראַל, די שווערסטע אויסצוגלייכען. דער פאַקט, אַז אין טאָלידאָ געפינט זיך אין גאַנצען אַ האַלב הונדערט פּרעסער, מאַכט די זאַך ניט לייכטער. יעדער פּרעסער האָט זיינע ספּעציעלע אינטערעסען אין שאַפּ, פון וועלכע ער קען ניט אויעקגעהן, ווייל ער קען ניט קריגען קיין אנדער דזשאַב. אין זעלבען שאַפּ ווילען אייניגע אַר־בייטען פון וואָך און אנדערע לוינט זיך בעסער צו אַרבייטער פון שטיק.

50 שטונדען די וואָך איז אָבער אָנגענומען אַלס די נאָרמאַלע אַרבייטס־צייט.

אין טאָלידאָ געפינען זיך נאָך אַ צאָהל פון „אָקד טיימערס", וועלכע זיינען פעראינטערע־סירט אין די גרויס פון באָנדעל; לייטע וועלכע קעבען צו אַרבייטען, אָנשטאָט אַרבייטען אום צו לעבען. פיר דיזע הערדען, וואָס גרעסער דער פּרייז אַלץ גרעסערע אורזאַכע האָבען זיי צו שלינגען מעהרערע באָנדעלס. זיי וועלען אָבער מוזען לערנען, אַז יעצט איז אָנגעקומען אַ נייע צייט, אַ נייע עפּאָכע אין קלאָוקס טרייד און די צייט פון „רייבען די גייס" טאָג און נאַכט איז אַריבער.

געוואָלט האָב איך פריהער האָבען אַ מיטינג מיט די אַרבייטער, פאָרלעגען פאַר זיי די בע־שליסע פון דער עקזעקוטיוו און נאָכדעם געהען זעהן די באָסעס, אבער באַלד ווי איך בין געקומען אין טאָלידאָ האָט מען מיר געזאָגט, אַז די באָסעס פון ביידע פירמעס ווייסען אַז איך ברויך זיין אין טאָלידאָ און ווילען מיך זעהן.

מיין ערסטער וויזיט אויף מאָרגען איז געווען אין די פעקטאָרי פון אַלעקסאַנדער בלעק. איך האָב געזעהן ביידע פּאַרטנערס: מר. סטריטמאַן און שעהנפעלד. גלייך פון אָנפאַנג האָט מיר מר. סטריטמאַן פערזיכערט אַז ער וויל לעבען אין פריעדען מיט דער יוניאָן און וועט צו קיין סטרייקס ניט דערלאָזען.

„מיר וועלען טהון אַלעס וואָס מיר קענען נאָכצוקומען די פאָרדערונגען פון דער יוניאָן. איך גלויב, אַז איהר וועט פון אונז ניט פאָדערען דאָס אונמעגליכע." נאָך אַזאַ הקדמה זייטענס דער פירמע האָב איך ניט געהאַט קיין שוויעריג־קייט מיט זיי דורכצוקומען. זיי זיינען געווען צושראָקען פון אַ פריהעריגען וויזיט פון איינעם פון אונזערע אָרגאַנייזערס, און זיי האָט זיך אויסגעדאַכט דאָס מיר ווילען דאָרט האָבען אַ סטרייק גלאַט ווייל מיר ווילען סטרייקען. „גיט מיר גענוג אַרבייטער, האָט מר. שעהנפעלד גע־זאָגט, און איך בין צופריעדען צו אַרבייטען בלויז אַכט שטונדען אַ טאָג." מר. שעהנפעלד איז אַליין אַ ספּאָרט און וויל אַליין ניט ליעגען גאַנצע טעג אין פעקטאָרי.

ביי קאָהען, פריעדלענדער און מאַרטין האָב איך פערבראַכט בלויז אַ האַלבע שעה, ווייל איך האָב געמוזט פערלאָזען טאָלידאָ אום צו זיין אין דער צייט ביים עקזעקוטיוו באָאַרד מיטינג אין קאַלאַמאַזו.

אין קאַלאַמאַזו.

איך האָב דעמזעלבען אבענד (פרייטאָג דעם 5טען מאַי) געטראָפען די עקזעקוטיוו באָאַרד פון לאָקאַל 82 (קאָרסעט וואָדקערס) און האָב גע־טרייט בעקאַנט צו ווערען מיט אַלע איינצעל־הייטען פון זייער טרייד און דעם צושטאַנד פון זייער לאָקאַל. עס ציינט זיך אַרויס, אַז וועה־רענד די מעמבערס זיינען ענטשלאָסען צו האָבען

שטאָפען. די „טיימס" אליין שרייבט וועגען א געוויסען זאָרט „זיידענצייג" וואָס ווערט פאַ־בריצירט פון פערשיעדענע כעמישע שטאָפען און איז נאָך אן ערגערער שווינדעל ווי זיידענס גע־מישט מיט בוימוואָל. דיזע מאַטעריאַלען ווערען פיעל פערקויפט צווישען די אָרימע ארבייטער וועלכע ווערען אַלזאָ דאָפּעלט בעשווינדעלט. דאָס זיינען אזעלכע זאַכען וואָס די קלאָדינג מאַנו־פעקטשורערס מאַכען זיך כלא ידע, בעת זיי זוכען צו געפינען חטאים אויף די טרייד־יוניאָנס.

מילא דאָס איז וועגען די קלאָדינג מאַנופעק־טשורערס. מיר וועלען זיך יעצט נעהמען צו די צוקער־מאַגנאַטען און זייערע שווינדלען.

לעצטען דעצעמבער איז געקומען די פאָל־גענדע נאַכריכט פון סאן פראַנסיסקאָ:

„לויט אן אונטערזוכונג וואָס איז דאָ גע־מאַכט געוואָרען, גלויבען די רעגיערונגס־בעאַמטע אז די שווינדלען פון די צוקער־פאַבריקאַנטען אין סאן פראַנסיסקאָ וועלען ווייט איבערשטיינען די צוקער־שווינדלען אין ניו יאָרק.

לעצטען מאַרטש איז ערשיענען א נייעס אין די ניו יאָרקער צייטונגען, אז די שטאַדט־בעאַמטע האָבען אריינגעטראָגען אין סופּרים קאָורט א בעשלוס, איינצומאָהנען פון דער אַמע־ריקען שוגאר ריפיינינג קאָמפּאַני 526 טויזענד דאָלאַר פאַר וואַסער וואָס די קאָמפּאַני האָט אונ־געזעצליך געברויכט, אויף פּראָסט מאַמע־לשון: „פּשוט גע'גנב'עט".

די כיטרע קאָמפּאַני האָט גע'גנב'עט מיט א סיסטעם. אָט הערט ווי אַזוי: ווי בעקאַנט זיינען פאַראַן צווייערליי וואַסער־רעהרען: הויפּט־רעהרען וועלכע ליעגען איינגעגראָבען אין די גאַסען און ציהען זיך צו די הייזער און פאַ־בריקען, און קלענערע רעהרען אין די הייזער גופא. צווישען די הויפּט־רעהרען און די הויז־רעהרען ליעגט א וואַסער־מעטער וואָס צייגט וויפיעל וואַסער עס ווערט פערברויכט. וואָס־זשע טהוט די גנבה'שע קאָמפּאַני: זי טשעפּעט צו א פּריוואַט־רעהר צו די הויפּט־רעהר און צאַפּט וואַסער אונגעמאָסטענערהייט. וואָלט איינער פון איהרע ארבייטער, א יוניאָן־מאַן, ארויס־געטראָגען א האַלב פונט ברוינעם צוקער, וואָל־טען די קאַפּיטאַליסטישע בלעטער זיכער ארויס מיט גרויסע קעפּלעך: „א יוניאָן בעאַמטער בע־שולדיגט אין גנבה!"

דערמיט ענדיגען זיך נאָך ניט די גנבות פון דיזער קאָמפּאַניע. פאַר די לעצטע דרייסיג יאהר האָט די אַמעריקען שוגאר ריפיינינג קאָ. ניט אויפגעהערט צו בערויבען די רעגיערונג און אינדירעקט דאָס פאָלק. אבער ווי אַזוי איהרע קאָלאָסאַלע שווינדלען זיינען אויפגעדעקט גע־וואָרען וועלען מיר דערצעהלען אין נעכסטען ארטיקעל.

———:::———

אונזערע לאַקאַלס אין די וועסט

פון י. א. דייש

דאָנערסטאַג, דעם 4טען מאַי, פאָהרענדיג נאָך טאָלידאָ) האָב איך זיך אָבגעשטעלט אויף אייניגע שטונדען אין קליוולענד, וואו איך האָב געטראָפען די ברידער פייט און בערקאָוויטש.

ווי עס צייגט זיך ארויס פון דעם געשפּרעך וואָס איך האָב געהאַט מיט זיי, האָט דער לעצ־טער פירטעל־יעהרליכער מיטינג פון דער דזשע־נעראַל עקז. באָארד געהאַט א העכסט גינ־סטיגע ווירקונג אויף די דאָרטיגע לאָקאַלס. די שטימונג צווישען די גרויסע מאַסע קלאָוקמאַכער האָט זיך געהעכערט און דער צוטרוי צו דער יוניאָן האָט זיך פערשטאַרקט.

די קלאָוק מאַנופעקטשורערס ווערען פון טאָג מעהר נערוועז. זיי האַלטען זיך אין איין חנפה'נען צו די ארבייטער און לעבען אין איין שרעק פאַר א דזשענעראַל סטרייק. זיי הייבען אָן צו פיהלען אז זייער אַבסאָלוטע הערשאַפט אין די שעפּער מוז פערלאָרען געהן און אז די מאַכט פון דער יוניאָן וואַקסט. זיי האַלטען אין איין פרעגען און פרובירען טרעפען ווען די מאַסע וועט זיך געבען א הייב, זיי וואַרטען מיט אונגעדולד אויף דער צייט ווען די צרה זייערע וועט שוין קומען און וועט שוין אריבער; אָבער מיר איילען זיך ניט. עס מאַכט ניט אויס אז די קליוולענדער מאַנופעקטשורערס וועלען נאָך עטליכע נעכט זיך וואַרפען אין די בעטען און ניט קענען איינשלאָפען. אויב זייערע קערפּערס ליידען דערפון, וועט אָבער זייער פערשטאַנד דערפון געווינען

ענדליך האָט עס געלונגען ברודער פייט צו

הערצער ניט. פיער טעג נאָך דעם פייער האָבען זיי געעפענט א פעקטאָרי אין אנאנדער אָרט, אַן אָרט וואָס לויט דעם געזעץ טאָר דאָרט קיין פעקטאָרי ניט זיין, און זיי האָבען אויסגעשטעלט איין־און־צוואַנציג מאַשינען אין א שורה, וואָס דאָס וואָלט פערשטעלט דעם וועג פון די ארבייטער זיך צו ראַטעווען אין פאַל פון א פייער. עס וואָלט זיי אויסגעקומען צו זיצען רוקען צו רוקען, אַזוי ענג אַז זיי וואָלטען זיך מוזען אויפהייבען אַלע מיט אַמאָל. און די בילדינג האָט נור איין קליינעם עלעווייטאָר און פינסטערע שטיגען.

די קאָנסערוואַטיווע „טיימס" האָט צו מאָרגענס רעפּאָרטירט אַז א געוויסער מר. פּאָרטער, א בעקאַנטער אינדזשיגיער האָט געזאָגט פאָלגענדעס וועגען די אונמענשליכע שטעלונג פון די בעלי בתים איבער דער פראגע פון פייער־שוץ:

„די נאַכלעסיגקייט פון בעלי בתים צו זאָרגען פאַר די זיכערהייט פון זייערע ארבייטערס לעבען אין פאַל פון א פייער, איז א פּשוט'ער פערברעכען. ווען איך האָב איין בעל הבית גערא־טהען איינצופיהרען פייער־גימנאָסטיקע אין זיין שאַפּ, טרעפט וואָס ער האָט מיר געענטפערט: „זאָלען זיי פערברענט ווערען. זיי זיינען סאַי ווי סאַי ניט מעהר ווי בהמות". דאָס איז די פּסיכאָלאָגיע פון די מעהרסטע בעלי בתים בנוגע צו זייערע ארבייטער, ניט נאָר אין די שניידער־טריידס נאָר איבעראַל.

די נאַכלעסיגקייט פון די מינען־מאַגנאַטען בנוגע צו די קוילענגרעבער, וועלכע שטעלען טאָג־טעגליך איין זייער לעבען, אום צו שאַפען רייכטהום פאַר זיי, איז ניט ווענינער א פערברעכען. ניט לאַנג צוריק זיינען 200 מיינערס אומגעקומען פון פייער און שרעקליכע עקספּלאָזיאָנען וועלכע מען האָט געקענט פערהיטען. דאָס איז דערפאַר, וואָס מען האָט פערנאַכלעסיגט דורכצופיהרען די ארבייטער־שוץ־געזעצע. אַלע יאָהר טרעפען אַזעלכע אונגליקען, און נאָכדעם מוז מען זאַמלען נדבות פאַר זייערע פאַמיליען און קינדער. אין אנדערע לענדער מוזען די בעלי בתים צאָהלען שאַדענערזאַץ. דאָ אָבער לערנען די דזשאָדזשעס דעם פּשט, אַז אַזעלכע געזעצע זיינען געגען די קאָנסטיטושען. אין דער אמת'ן אָבער זיינען די דזשאָדזשעס ניט אויסען די קאָנסטיטושען, זיי נעהמען זיך פּשוט אָן פאַר די אינטערעסען פון די געלדזעק; און די פּסיכאָלאָגיע פון די געלדזעק, ווי פון אַלע בעלי־בתים געגענאיבער זייערע ארבייטער איז: „זאָלען זיי ברענען, זיי זיינען סאַי ווי סאַי ניט מעהר ווי בהמות".

ווען מיר קעמפּפען געגען די אָפּען־שאַפּ, שרייען די קאַפּיטאַליסטען, אַז מיר בעגעהען א פערברעכען. אָבער ווען עס געלינגט די קליידער־מאַנופעקטשורערס צו פאַבריצירען זייער וואַארע אין אָפּען־שאַפּ, בעהאַנדלען זיי די ארבייטער נאָך ערגער ווי בהמות. עס איז ביי זיי קיין שום רחמנות ניטאָ. טאָג־טעגליך ריכטען זיך די ארבייטער אויס א שווארץ יאָהר, און עס מאַכט ניט אויס ווען זיי ווערען מאַנכע מאָל לעבעדיגערהייט פערברענט.

„אָבער דאָס איז נאָך ניט אַלעס," זאָגט דער אַלטער גאָמפּערס. „אויב איהר ווילט וויסען ווער עס זינדיגט, ווער עס איז אונעהרליך, ווער עס גנב'עט, ווער עס שווינדעלט, ווער עס האַנדעלט אונפּאַטריאָטיש און פערערעטהעריש, די קאַפּיטאַליסטען־פאַבריקאַנטען אָדער אָרגאַניזירטע ארבייטער, וועלען מיר אייך באַלד ווייזען שווארץ אויף ווייס.

קיין מענש און קיין אָרגאַניזירטע גרופּע מענשען קענען ניט זיין פאָלקאָמען און אָהן פעהלער, און טרייד־יוניאָנס האָבען אויך זייערע פעהלער. אָבער אין פערגלייך מיט די בייזע מעשים פון די קאַפּיטאַליסטען און זייער פאַלשקייט, זיינען טרייד־יוניאָניסטען פּשוט'ע צדיקים. ווען די הערריסעס און די בלענקס און עהנליכע נפשות שטעלען ארויס חזיר־פיסעל כשר, זוכענדיג חטאים אויף די טרייד־יוניאָנס, וועלען מיר זיי באַלד צונאָגלען צום שאַנדקלאָץ און ווייזען זייער פערפוילטקייט פאַר דער וועלט.

ווען א מיידעל פון די טרייענגעל קאָ. וואָלט חלילה גענומען א שטיקעל מאַטעריאַל אין דעם ווערטה פון 10 סענט, וואָלט זי באַלד געוואָרען ארעסטירט און פעראורטהיילט פאַר גנבה. נון, לאָמיר זעהען וועלכע גנבות קאַפּיטאַליסטען בעגעהען און בלייבען אָפּטמאָל אונבעשטראָפט.

לאַפאָלעט'ס וועכענטליכער זשורנאַל האָט אַנוסטען געגעבען אילוסטרירטע ביישפּיעלע ווי די מאַטעריאַלען וואָס ווערען פערקויפט אַלס „ריינע וואָל", „ריינע זייד" און „ריינע ליינוואַנד" זיינען אין דער אמת'ן געפעלשט און געמישט מיט אַנדערע שטאָפען. א גענויע אונטערזוכונג האָט געצייגט אַז די „ריינע וואָל" איז געווען געמישט מיט א דריטעל בוימוואָל, און די „ריינע זייד" מיט 71 פּראָצענט פון אַנדערע

גאָמפּערס שטעלט קאפּיטאליסטען פאבריקאנטען צום שאנדקלאָץ

קאַפּיטאַליסטען־פאַבריקאַנטען שרייען, אז די יוניאָנס טהוען אַל־דאָס־בייז. — זאָלען זיי פּרובען קוקען אויף זיך ווי אַנדערע מענשען זעהען זיי, איז אַ קלאָג צו זייער פּנים.

אין דעם „פעדעריישאָניסט" פון לעצטען מאָנאַט, רעכענט זיך אונזער אַלטער פריינד גאָמפּערס אָב מיט די קאַפּיטאַליסטען־פאַבריקאַנטען פון די מאַנופעקטשורערס אַסאָסיאיישען אָט טאַקע ווי עס בעדאַרף צו זיין. ער נאָגעלט זיי צו צום שאַנדקלאָץ און גיט אַזעלכע פליאַסקעדיגע פּעטש דאָס עס איז אַ וואונדער אז דער רוח נעהמט זיי ניט צו.

רעדען רעדט ער צו אַ געוויסען מאַרקוס מ. מאַרקס, אַ בעקאַנטער יוניאָן־פּרעסער, אָבער מיט דעמזעלביגען לשון קען מען רעדען צו קוירבי, דעם פערביסענעם, גרימצאָרנדיגען פּרעזידענט פון די נעשיאָנעל אַסאָסיאיישען אָוו מאַנופעקטשורערס, און צו דזשענעראל אָטיס, דעם אייגענטהימער פון די לאָס אַנזשעלעס „טיימס", אַ דם שונא פון טרייד־יוניאָנס, און אַ סך אַנדערע שונאים אונזערע וואָס וואָלטען אונז וועלען דערטרינקען אין אַ לעפעל וואַסער.

„קומט נאָר אַהער, איהר קאַפּיטאַליסטען וואָס זוכט חטאים אין אונזער בעוועגונג און לאָמיר זיך פערהערען. (גאָמפּערס רעדט ניט פּונקט דיזע ווערטער, אָבער אזוי אונגעפעהר קומט עס אויס.) אונזערע חטאים בעשטעהען אין דעם וואָס מיר ווילען ניט האָרעווען צום טוידט פאַר אייערע קעשענעס טובה וועגען; וואָס אונזערע מעמבערס שטעלען זיך מאַנכע מאָל געגען די איינפיהרונג פון מאַשינעריע, מחמת מאַשינעריע וואַרפט אונזערע טויזענדע אַרויס פון דער אַרבייט; וואָס מיר לאָזען ניט צו פּיעל לעהר־אינגלעך, אום אייך ניט צו געבען דעם טשענס צו קריגען אייער אַרבייט געמאַכט בחצי חנם; וואָס מיר פעראייניגען זיך, ביי אייך געוויסע סחורות ניט צו קויפען, בעת איהר ווילט אונז ניט געבען מענשליכע אַרבייטס־בעדינגונגען; וואָס מיר העלפען אַמאָל אונזערע ברידער אַרבייטער אין אַ סימפּאַטישען סטרייק, ווייל מיר האָבען דעם ריכטיגען ברודער־געפיהל און מיר ווילען זיי העלפען אין זייער נויט — שרעקליכע חטאים אין אייערע אויגען.

„ווען איהר וואָלט די מינדעסטע איינזעהעניש געהאַט וואָלט איהר בעדאַרפט מודה זיין, אז דאָס זיינען לגמרי קיין חטאים ניט. וואָרים, האָבען מיר דען ניט אַ רעכט אַלס אַן אָרגאַניזאַציאָן צו טהון וואָס מיר ווילען מיט אונזערע אָרגאַניזירטע קרעפטען, אַבי מיר ברעכען נאָר ניט דאָס געזעץ?

„זעהט איהר, הערען קאַפּיטאַליסטען, אייערע חטאים זיינען שוין מעהר בולט און וואַרפען זיך ממש אין די אויגען. ווען איהר זינדיגט, זינדיגט איהר טאַקע ווי ריכטיגע בעלעבירה'ניקעס, מיט'ן פולען מויל. ביי אייך שפּיעלען שוין גאָר קיין ראָלע ניט, ניט אייערע ברידער, ניט אייער פּאַרטיי, ניט די געזעצע וואָס איהר מאַכט אַליין און ניט אייער לאַנד. אייערע חטאים זיינען אַזעלכע וואָס בעווייזען ווי שרעקליך פערפוילט מאַנבע פון אייך זיינען, ווי אונמענשליך און אונבאַרמהערציג, ווי אונעהרליך און אונפערטדויענסווערטה זיי זיינען. קיין וואונדער וואָס אַרבייטער־פיהרער ווילען זיך אויף זייערע בלויזע נאַמנות ניט פערלאָזען, ווען זיי דאַרפען זיך מיט זיי פערגלייכען נאָך אַ סטרייק.

וואָס הייסט ביי אייך, למשל, די הריגה פון 144 יונגע אַרבייטער אין דעם טרייענגעל־פייער? אויב יעמאַנד האָט לכתחילה געצווייפעלט אַז די טרייענגעל באָסעס זיינען דאַפיר געווען דירעקט פעראַנטוואָרטליך, איז ער שוין איצט איבערצייגט אין דעם. אויך זיי זיינען געווען געגנער פון טרייד־יוניאָניזמוס. אויך מיט זיי, פּונקט ווי מיט מאַנכע פון אייך, האָט די יוניאָן געקעמפּפט אַ לאַנגע צייט פיר מענשליכע אַרבייטס־בעדינגונגען. דיעזע מערדעריי האָט ניט אָנגעריהרט אפילו איין סטרונע אין די באָסישע הערצער פון אייזעק הערריס און מאַקס בלענק. הפּנים אַז זיי האָבען גאָר קיין

דער ליידיעס גארמענט ווארקער

Vol. II. JUNE, 1911 No. 6

דער פייער-גאַט

פון אפרים ליב וואלפסאן (א. פאטאגראף).

עס האט דער פייער־גאט
נאך אפפער זיך פערבייגקט :
שוין לאנג האט איהם
זיין פלאמען־ברוסט געקרענקט,
וואס מענשען־קינדער
געווארען זיינען זינדער.

גיט די אפפער וואס מיר קומט !
האט לאווא־היים
זיין שטים געברומט :
לאנג גענוג האב איך געווארט
נאך אפפער צערטליכע געגארט.
יעצט, פאלגט מיין שטרענגען בייזען ווילען,
איך מוז מיין פלאמען־הונגער שטילען.
איך מוז, און איהר וועט מוזען געבען —
מיר דאס שהנסטע פון דעם לעבען.

— — — — — — — — — — — —

פייער־גלאקען שטירמיש שאלען
מיט א שוידערהאפטען קלאנג,
מיט א שרעקליכען געזאנג :

טרויער־ליעדער הערט מען זינגען
אין דעם מאנאטאנעם קלינגען
און עס בויען פייער־וועגד
אונזיכטבארע צויבער־הענד.

און די בייזע פייער־פלאמען
ליארמענדיג ווי טויזענד ים'ען
טרייבען זיערע פייער כוואליעס
און פערשלינגען אלין און אלעס
און עס קוקט דער פייער־גאט
אויף די אפפער מיט א שפאט.

און די שרי שר אש
טראגען בלומען־קרענץ אין שוים ;
קינדער־לעבענס אויסגעפלאכטען,
יונגע שאף נאר־וואס געשאכטען

. . . . . .
. . . . . .

און דער לעבען געהט זיין גאנג,
ריטהמיש מיט'ן גלאקען־קלאנג...

ניו יארק, 1911.